

END

NOVELTOON

Chú Serein
Không Xa
Biết Thả Thính

CHÚ XẤU XA BIẾT THẢ THÍNH

Tác giả: Serein

Thể loại: Ngôn Tình, HÀi HƯỚC

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: 1: Lần Đầu Tiên Gặp Gỡ

“Cướp đây! Không được nhúc nhích!”

“Cướp? Có ăn được không ạ?”

Ngân từ trên giường nhảy lên xuống kéo lấy chân hắn.

Hắn cúi xuống nói:

“Không ăn được nhé! Nào, nhóc con ngồi lên giường, chú hành động một tí sẽ đi ngay”

Ý gì đây? Sao lại chơi hành động mà không cho cô chơi cùng? Cô dỗi...!Ngân vẫn không hề có ý định bỏ tay khỏi chân hắn, thậm chí tay có phần siết chặt hơn.

Nói đến vậy mà nhóc con vẫn không bỏ tay khỏi chân mình, hắn ngồi xổm xuống, bế nhóc con đi về phía giường.

Trong vòng tay hắn, cô ôm chặt lấy cổ hắn làm mặt hắn tái đi, hắn ngồi bệt xuống thảm trải sàn, ho khù khụ.

Ngân ngạc nhiên quay lại hỏi:

"Chú, chú có sao không?"

Ranh con, thấy ta ho khù khụ thế này mà còn hỏi "có sao không" à? Nhưng mà bây giờ mà to tiếng với nhóc con này thì sẽ bị phát hiện mất, mọi chuyện sẽ đổ sông, đổ bể cả...!Hắn vỗ vỗ lưng của cô, dịu dàng nói:

"Haha...chú ổn..."

Thực ra là cố tỏ ra là mình ổn nhưng sâu bên trong nước mắt là biển rộng...!

Ngân vui đầu vào hõm cổ của hắn, thì thầm nói:

"Chú, chú cho cháu đi cùng với!"

"Nhóc con ở nhà lâu xe hơi không thích, lại thích ở cùng với một thằng cướp như chú hả?"

"Bởi vì cháu thấy chú rất ấm áp"

Nhà lầu xe hơi thì ai chả thích nhưng mà cô thì không.

Từ khi mẹ ruột qua đời vì bệnh tật, ba thay tính đổi nết hẳn...!Ba không còn chơi và yêu thương cô như ngày xưa nữa kể từ khi ba dặt người đàn bà kia về.

Bà ta sinh cho ba 1 trai, 1 gái và ba chỉ yêu thương và chơi cùng họ thôi...

Người đàn bà kia cũng chẳng yêu thương gì cô, thậm chí còn đánh đập cô rất đau nữa, làm sao cô chịu nổi chứ...? Hai người em cùng cha khác mẹ kia thì luôn hắt hủi, đuổi đánh cô...

Thật sự bề ngoài là cuộc sống nhung lụa của công chúa nhưng bên trong là cuộc sống cực khổ của lọ lem!

"Nhóc con tìm người khác đi, chú không biết nuôi trẻ"

"Không sao, cháu lớn rồi!"

"Cháu mấy tuổi mà kêu lớn?"

"Cháu được 9 tuổi rồi đấy!"

Hắn chợt bật cười ha hả làm Ngân ngượng chín cả mặt.

9 tuổi thì sao chứ? Vẻ bề ngoài bé nhỏ thì bị coi là trẻ con à? Vẻ bề ngoài quan trọng đến thế sao? Ngân vừa dỗi, vừa giận dấm liên hồi vào lưng hắn, cho chú chết vì dám cười cháu này.

Bị bàn tay nhỏ xíu của cô dấm liên hồi vào lưng mà hắn cảm thấy sung sướng.

Mấy hôm nay hoạt động nhiều nên tay chân với các bộ phận cơ thể khác cứ gọi là rã rời, hôm nay lại được con của chủ nhà dấm lưng cho mà thấy thoải mái vô cùng.

[...]

"Chú..."

Hắn chuẩn bị nhảy ra khỏi phòng từ cửa sổ thì cô từ trên giường chạy xuống bám chặt lấy chân làm hắn chẳng thể thực hiện được mục tiêu.

Hắn quay lại, ngồi xuống hỏi:

"Sao thế? Nuối tiếc chú hả?"

Ngân sà vào lòng hắn, ôm chặt lấy eo hắn sợ hắn có thể biến mất ngay lập tức.

Cô mếu máo nói:

"Chú, cháu...có thể đi cùng chú...được không?"

A, đau! Rốt cuộc con nhóc này có tập karate hoặc boxing gì hay không mà ra tay mạnh thế? Hắn nén đau, khổ sở đưa tay lên xoa nhẹ đầu cô, nói:

"Nhóc con, chú rất tiếc! Chú..."

"Aaaaaa..."

Đột nhiên Ngân hét ầm lên làm cho hắn giật bắn mình.

Nhóc con này, điên rồi? Mất mấy giây sau hắn mới loading được hành động hăm hăm, dờ dờ của cô là có ý gì...

"Chết tiệt!"

.....

"Nhóc con, mi giỏi lắm...học...học..."

Hắn dựa người vào bức tường sâu trong một con hẻm, thờ mà không ra hơi...!Hoá ra nhóc con này cũng biết bày mưu, bày kế để khiến hắn sập bẫy.

Đám vệ sĩ trong biệt thự khi nghe thấy tiếng hét phát ra từ phòng cô thì lập tức ào lên bảo vệ, lúc bấy giờ vì hoảng quá hắn vợ luôn cô cùng với đồng cướp được chạy luôn...

"Cũng may là chú thông minh, chứ nếu mà chú bị bắt thì ăn cơm tù còn nhiều hơn cơm nhà!"

"Láo toét! Chưa cưới được vợ thì chú còn lâu mới đi tù..."

"Hoá ra chú chưa có vợ hả? Chú, chú cưới cháu đi!"

Chương 2: 2: Cháu Nể Chú!

"Hoá ra chú chưa có vợ hả? Chú, chú cưới cháu đi!"
Ngân tự hào chỉ ngón tay trở về phía mình.

Hê, chú mà không cưới cháu là chú ngu!
"Thôi, cháu thì...chú nhường cho người khác đấy"
Hắn vội vàng phẩy tay xua đi suy nghĩ ngu dốt của cô.

Ngân vẫn chưa có ý định dừng lại nên tiếp tục nói:
"Ờ, nhường là nhường thế nào? Nhiều người muốn kết hôn với cháu còn không được, sao chú lại nhường?"
"Hahaha...vì chú tốt bụng..."
Hắn bày ra nụ cười hết sức giả trân.

Nhóc con phá phách như này ai dám cưới chứ? Có vào tù thì hắn cũng dẫu ngu mà cưới nhóc con này về...!Hắn ngồi thụp xuống đất, lấy ra trong túi chiếc điện thoại và bấm số.

Chuông reo đến lần thứ 2 thì đầu dây bên kia bắt máy, hỏi:
"Anh hai gọi gì em đấy?"
"Xong việc rồi, đến đón đi.

Anh đang ở trong hẻm cách đây không xa..."

Không đợi đầu dây bên kia trả lời, hắn cúp máy nhìn qua cô.

Ngân chợt thấy có ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống thì cô nhóc liền quay phắt đi chỗ khác.
Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời rồi thở dài ngao ngán.

Giờ đem nhóc con này đi đâu đây? Hay là...chặt thành từng khúc rồi đem quăng vào rừng? Không không...!Hoặc là cho vào bao tải vứt xuống sông? Không không...!Giết người mà bị phát hiện thì cả đời chỉ có ăn cơm tù! Chưa cưới vợ chưa vào tù! Mãi chìm đắm trong suy nghĩ tương lai xa xôi mà hấn không để ý ra có người lục lọi túi đồ cướp được.

Ngân mừng rỡ lấy từ trong túi đồ ra một con gấu bông, giơ lên nói với hấn:

“Những thứ khác chú lấy là việc của chú.

Nhưng chủ của con con gấu bông này, chỉ có thể là cháu!”

Một con gấu bông? Ôi trời, hấn có bị điên không vậy mà lại đi giành một con gấu bông từ một nhóc con chứ? Trộm những thứ có thể kiếm ra được tiền, thậm chí kiếm ra được rất nhiều tiền...con gấu bông này nhìn cũng chẳng đắt đỏ và mới mẻ gì...không bỏ nổi 1 đồng! Hấn gật đầu ý bảo cô muốn làm gì thì làm, hấn không quan tâm.

Ngân có vẻ như không hài lòng với thái độ lạnh lùng này từ hấn, cau mày suy nghĩ.

Sao chú không tò mò hỏi cô rằng: Con gấu bông này là từ ai mà cô phải trân trọng đến thế? Hứ, chú đúng là vô tâm quá đi à! Cô giật giật cánh tay áo của hấn hỏi:

“Chú có biết con gấu bông này ai tặng cháu không?”

“Chú không biết”

Liệu có nên trả lời là: “Chú không quan tâm” không nhỉ? Nhưng mà trả lời như vậy có làm ảnh hưởng đến tâm hồn con trẻ không ta?

Ngân mặc kệ thái độ lạnh lùng của hấn, nói:

"Con gấu bông này là..."

"Anh hai!"

Tiếng gọi phát ra từ đầu ngõ, hấn quay mặt nhìn ra.

Ở đầu ngõ, có một chiếc xe ô tô vừa mới đến đỗ ngay đấy, một

người thanh niên bước xuống xe chạy lại chỗ hấn và cô.
Ngân ngược lên nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt mình,
ánh mắt tò mò vô cùng.

Anh này là ai mà đẹp trai thế? Người thanh niên kia không hề để ý
đến sự tồn tại của Ngân, ngồi xổm xuống hỏi hấn:

"Anh hai, sao trông thảm thế?"

Hấn không trả lời mà chỉ tay về phía nhóc con đang đứng cạnh mình.

Lúc này, người thanh niên mới để ý đến sự tồn tại của Ngân, tròn
tròn mắt lên nhìn, hỏi:

"Nhóc nào đây?"

"Về rồi nói chuyện!"

Hấn đặt tay lên vai người thanh niên kia để đứng dậy, chẳng biết có
phải lực mạnh hay không mà anh chàng kia dập bẹp mông xuống
nền đất.

Ngân thấy hấn phũ phàng ném túi đồ cướp được lên người anh
chàng kia thì cũng thương hoa tiếc ngọc thay, chú phũ thật sự...
Thấy chú sắp đi xa mình, Ngân chạy theo, nói nhỏ đủ để hai người
nghe thấy:

"Chú, cháu nể chú thật đấy!"

"Vì chuyện gì?"

Nhóc con này mà cũng biết nể người khác sao, haha...hấn không tin!
Nhưng mà nếu đó là sự thật thì thật trùng hợp, hấn cũng bắt đầu nể
nhóc con này rồi đấy!

"Chú xấu nhưng mà có người em đẹp.

Cháu đúng là nể chú!".

Chương 3: 3: Chú Bế

"Chú, cháu nể chú thật đấy!"

"Vì chuyện gì?"

Nhóc con này mà cũng biết nể người khác sao, haha...hắn không tin! Nhưng mà nếu đó là sự thật thì thật trùng hợp, hắn cũng bắt đầu nể nhóc con này rồi đấy!

"Chú xấu nhưng mà có người em đẹp.

Cháu đúng là nể chú!"

Cái gì, nhóc con này dám nói hắn xấu trai? Hắn mà xấu? Ôi trời, nhóc con này đui thật rồi! Thật ngu dốt khi vừa nãy hắn còn tưởng nhóc con này nể hắn vì chuyện gì đó cao siêu...thật không ngờ...! Thấy thằng em mình đang tiến lại gần, hắn hừ lạnh kèm theo một cái lườm muốn bóp nát tim, gan.

[...]

"Anh ơi, anh tên gì vậy ạ?"

Ngân ngồi hàng ghế sau nhóm người dậy, giơ tay chọc nhẹ vào vai người thanh niên kia.

Hắn ngồi bên cạnh nghe được câu hỏi từ cô thì cướp lời, trả lời luôn:

"Nó tên Kiệt, biệt danh Kiệt xấu trai"

Ngân gật đầu vẻ đã hiểu.

Ủa? Anh này đẹp trai như này mà sao có biệt danh là xấu trai nhỉ?

Nhận ra mình còn chưa biết tên của chú nên cô quay qua hắn, hỏi:

"Còn chú? Chú tên gì ạ?"

"Chú tên Tuấn, biệt danh Tuấn đẹp trai"

Cái gì mà sinh ra biệt danh Kiệt xấu trai với Tuấn đẹp trai chứ? Thằng

em này bức xúc thật sự! Kiệt ngồi ở hàng ghế lái tức muốn quay xuống đấm nát mặt thằng anh mất dạy nhưng chột nhận ra mình sợ anh hai lắm lắm nên...đành kìm nén cảm xúc xuống, tiếp tục lái xe trong cay cú...

Hắn ngồi đằng sau hả hê vô cùng với trò chơi của mình.

Ngân thấy chú cứ bốc phét sao sao ý, rõ ràng anh Kiệt đẹp trai, đáng yêu hơn mà? Vậy sao anh Kiệt lại có biệt danh “xấu trai” chứ? Chắc chắn là có nhầm lẫn ở đây...

[...]

“Anh hai, nhóc này...”

Chột nhớ đến sự hiện diện của cô, trong lúc đợi hết đèn đỏ, Kiệt quay xuống hỏi.

Hắn bình thản trả lời:

“Bắt cóc tổng tiền!”

Hả? Ngân ngơ ngác giương mắt nhìn hắn, không phải chú đem cô về để lấy làm vợ sao? Hắn không thể chịu nổi ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, giơ tay búng nhẹ vào chán cô, nói:

“Chú đùa thôi! Thì là lúc hoảng quá nên ôm luôn nhóc con này mà bay...”

“Anh hai, chúng ta phải đem nhóc trả về.

Ba mẹ nhóc...với tình hình hiện tại chúng ta không đấu lại được, ba mẹ nhóc cũng sẽ rất lo lắng...”

Ba mẹ lo lắng gì chứ...? Chắc hiện giờ mẹ kể khi nghe tin cô mất tích vui còn chẳng hết nữa là..., còn ba thì...ba hết thương cô rồi.

So với việc trở về thì cô muốn ở lại với chú và anh Tuấn hơn, họ không hề mắng mỏ gì về sự tồn tại của cô.

Và họ còn rất vui tính nữa...!Ngân ủ rũ ngã người vào lòng hắn, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Kiệt trở mắt nhìn hành động của cô qua gương chiếu hậu, còn hắn khẽ nhíu mày một cái rồi lại dẫn ra, thờ dài.

Cảm giác có người khác dựa vào thật chẳng hay ho gì...

.....

Kít...

Chiếc xe trở dừng lại trước một tòa chung cư của thành phố, hấn mở cửa xe như thường lệ nhưng...khi chuẩn bị bước xuống thì một thứ gì đó dựa vào người hấn ngã nhào trên ghế.

Ôi trời! Xuýt chút nữa là hấn quên luôn sự tồn tại của nhóc con này rồi! Nhưng nhóc con này lại ngủ như chết, ngủ không biết trời biết đất gì luôn à? Ngã kêu to như vậy mà vẫn ngủ ngon lành, đúng là nể! Nếu không phải vác nhóc này lên cùng thì hấn cũng mặc kệ để cô ngủ tiếp rồi.

Rồi giờ đánh thức trẻ con dậy như thế nào? Chắc nhóc con này cũng giống như thằng Kiệt, hét phát là dậy...hoặc là không...!Hấn lay người cô, gọi:

“Nhóc con, dậy đi! Đến nơi rồi!”

Ngân đang ngủ ngon thì bị tiếng gọi như hổ gầm của hấn làm cho tỉnh giấc nhưng vẫn trong trạng thái nửa tỉnh, nửa mê, cô dụi mắt, giơ hai tay lên, nói:

“Chú, bế...”.

Chương 4: 4: Sống Chung Nhà

"Chú, bế..."

"Không bế!"

Ngân bấu môi thì thầm gì đó rồi tiếp tục giơ tay cao hơn gần với mặt hắn, nũng nịu nói:

"Chú, bế cháu đi..."

Lần này, hắn không nói gì mà quay người đi về hướng tòa chung cư.

Hừ, chú đúng kiểu lạnh như tảng băng! Kiệt cũng có chút thương cảm dành cho cô, nên mở miệng nói vài câu an ủi:

"Em đừng có buồn, anh hai xưa nay là vậy."

Đến cả anh cũng chưa từng được anh hai cõng hoặc bế nữa là..."

Nói ra thì hơi vô duyên nhưng mà chưa thấy anh hai cõng hoặc bế bất kì kể cả trai lẫn gái, bởi vì anh khó chiều và khó nhờ lắm lắm luôn ý...!Đồ khó tính!

Ngân muốn bám theo chú nên nhanh chóng nhảy khỏi xe đuổi theo hắn.

[...]

"Anh hai, anh đi đâu vậy?"

Vào phòng ngủ thấy hắn đang thay áo, cũng sắp đến giờ ăn tối rồi còn đi có việc gì nữa? Kiệt lấy làm lạ, hỏi.

Hắn mặc chiếc áo thun cộc tay màu đen vào, nói:

"Anh đi thám thính tí."

Ở nhà trông nhóc con cẩn thận!"

"Vâng, anh đi sớm về sớm"

Hắn mỉm cười rồi gật đầu đi qua Kiệt, bỗng cô từ đâu chạy tới ngã nhào vào người hắn khiến hắn mất đà lao sầm người vào bức tường gần đó.

Ai da, rớt cuộc nhóc con này có sức mạnh khủng khiếp đến đâu mà ra tay ác đến vậy chứ! Ngân ngược lên nhìn hắn, hỏi:

“Chú, chú đi đâu ạ?”

Hắn đẩy cô ra, chỉnh lại quần áo rồi nói:

“Ờ, có việc”

Chẳng biết có phải hắn đẩy bằng lực mạnh hay không mà cô mất đà suýt dập mũi, cũng may Kiệt nhanh tay, nhanh chân đỡ được.

Hắn đi ra đến gần cửa thì cô liền nói:

“Chú đi về nhớ mua nhiều bánh, kẹo cho cháu nha! Nãy giờ cháu đi quanh nhà mà không thấy có”

Giỏi lắm nhóc...! Thật ra là không phải là không có hoặc không ai ăn mà anh hai ghét đồ ngọt, phải nói là cực kì ghét luôn ấy chứ! Cũng chẳng ai biết vì sao mà anh hai lại ghét đồ ngọt đến như vậy, thậm chí từ lúc quen nhau đến bây giờ, trong nhóm, chưa ai thấy anh hai ăn đồ ngọt...

Nghe cô nói vậy, lông mày của hắn nhíu lại, nhưng hắn không trả lời, đi ra ngoài rồi đóng sầm cửa.

Ngân không hề sợ hãi trước thái độ của hắn, vui vẻ quay người đi tới phòng khách.

Trái lại với cô, Kiệt lại thấy lạnh sống lưng...không biết tại sao nữa...! Chỉ sợ tí anh hai về là ăn tươi nuốt sống thẳng em này mất!
[...]

46 phút sau

Ngân chu mỏ lại ngược lên nhìn đồng hồ lần nữa, từ lúc hắn đi cho đến bây giờ, cô đã nhìn lên đồng hồ tận 6 lần rồi.

Kiệt thấy dáng vẻ sốt ruột của cô thì vỗ lưng an ủi, nói:

"Xiu nữa anh hai sẽ về.

Nhóc không phải ngóng đâu"

"Anh ơi, liệu chú có bỏ hai anh em mình theo gái không ạ?"

Ngân quay qua hỏi Kiệt.

Hừ, chú thật lè mề nha! Chú nói đi thám thính, nhưng mà thám thính về cái gì kia chứ? Chỉ sợ là chú lén lút ra ngoài vụng trộm thôi!

Nghe câu hỏi của Ngân, Kiệt lập tức gạt phắt đi ngay.

"Không thể! Anh hai không phải kiểu người như vậy.

Nếu nói tới thì chỉ có anh..."

Cạch

Kiệt đang nói thì bị tiếng cửa mở cắt ngang, nhanh như chớp, cô lập tức nhảy xuống khỏi sofa chạy vút ra ngoài đón người.

Kiệt thì không có cảm nhận giống cô, người về lần này không phải anh hai mà là anh...

"Chú...!Ơ?"

Ơ? Ai đây? Ngân ngẩng đầu nhìn bằng ánh mắt xa lạ với người thanh niên đang đứng dựa vào tường.

Thấy có tiếng động dưới chân, người thanh niên tắt màn hình điện thoại, nhìn xuống phía dưới cùng ánh mắt khó hiểu.

Ủa? Nhóc con nào đây?

Ngân chưa kịp đặt ra câu hỏi đang có trong đầu thì người thanh niên kia hỏi:

"Nhóc con nhà ai đây? Có ăn được không?".

Chương 5: 5: Anh Ba

"Nhóc con nhà ai đây? Có ăn được không?"

Ngân ngớ người trước câu hỏi kì quặc của người thanh niên đang đứng dựa vào tường kia.

Ăn? Câu hỏi này là ý gì? Cô là con người chứ đâu phải thức ăn? Mà ăn ở đây là đem cô đi rán, nướng, chiên hoặc là luộc lên rồi mỗi người vật cái chân, vật tay để ăn à?

Mặt Ngân chợt đen kịt lại, cô bước tới gần người thanh niên kia, giơ chân đá một cú vào đùi anh ta.

Người thanh niên kia bị đá một đòn bất ngờ thì mặt mày tối sầm lại, gằn giọng nói:

"Này nhóc, em đá hơi bị đau đấy"

Tất nhiên là phải đau rồi, đâu có chuyện nhẹ nhàng ở đây? Bà đây mà lớn hơn xiu nữa thì chắc đã đá thủng được đít anh rồi! Lúc mà Kiệt chạy ra thì bầu không khí đã lên tới đỉnh điểm rồi, vừa nhìn thấy Kiệt, người thanh niên kia thu lại vẻ hung dữ, bày ra bộ mặt đáng thương vô cùng.

Anh chàng kia đi tới chỗ Kiệt rồi núp sau lưng anh, mách tội:

"Út, vừa nãy nhóc này đá vào đùi anh!"

Trong phút chốc, sắc mặt cô thay đổi cái vèo, từ đen kịt chuyển sang sợ hãi.

Sợ hãi anh chàng kia ư? Không hề, cô sợ hãi cái bộ dạng đáng thương của anh ta mới đúng chứ! Kiệt lắc đầu hỏi người thanh niên kia:

"Vậy giờ anh ba tính làm gì nhóc này đây?"

Người thanh niên được Kiệt gọi là "anh ba" kia đáp một cách rất kiên

quyết:

“Tấn nhóc này một trận cho anh”

Kiệt quay lưng về phía cô và quay mặt về phía người thanh niên, cậu đập vào vai người trước mặt nói:

“Vậy anh tự làm đi! Nhóc này chính tay anh hai mang về nên em không biết anh hai sẽ tỏ thái độ như thế nào khi nghe tin anh tấn nhóc này một trận đâu”

Anh chàng kia tái mặt, cái gì, nhóc này được chính tay anh hai mang về? Ách...gu anh hai mẫn quá vậy? Đây có phải là tình tiết trong mấy bộ truyện ngôn tình theo kiểu “nuôi vợ từ bé” không?

Chắc, động vào ai không được, cứ sao lại động vào chính người của anh hai cơ chứ? Không khéo bị anh hai quăng sang Châu Phi mất!

Anh chàng kia vớ bừa cái quạt không biết ở xó xỉnh đâu chạy lại chỗ cô, phẩy phẩy vài ba cái, nói liên hồi:

“Vừa nãy là phút bông bột của tuổi trẻ, tiểu thư đừng để trong lòng...”

Ngân bĩu môi ngẩng lên nhìn anh chàng kia.

Người gì đâu mà thái độ thay đổi như chong chóng vậy trời? Vừa nãy hùng hổ, kiên quyết dữ vậy mà? Đúng là khó hiểu! Kiệt đập vào lưng anh chàng kia nói:

"Anh ba, anh làm cái trò lố bịch gì vậy?"

Huhu, dù có lố bịch đến mấy anh vẫn phải làm thôi ư à! Anh không muốn bị quăng sang Châu Phi đâu, anh không muốn...!Người thanh niên kia quay lại nhìn Kiệt tội nghiệp làm anh chẳng thể phát biểu thêm từ độc ác nào.

[...]

Ngân nhìn người phía trước với ánh mắt chán nản.

Người gì đâu mà dai thế không biết? Mà anh này không biết mỗi tay là gì à? Cứ phẩy phẩy quạt cho cô từ nãy giờ, miệng thì cứ lải nhải nhải.

Anh Kiệt thì từ lúc đứng xì xì xào xào gì đó với cái anh cô duyên này cũng chả biết bay đi đâu rồi mà nãy giờ không thấy bóng dáng.

Sao ai cũng rời đi một cách bất bình thường thế?

"Công chúa, người..."

Ôi trời! Vừa nãy là "tiểu thư" bây giờ thì tới "công chúa", tha em, anh gì ơi! Ngân chưa kịp trả lời thì bị cắt ngang bởi một câu hỏi khác của anh chàng kia.

"Công chúa, có phải anh hai đem người về đây để cưới làm vợ không ạ?"

Vợ á?

Sầm...

"Quang, mày có muốn tao ném mày sang Châu Phi chơi với tinh tinh không hả?".

Chương 6: Anh Hai Mua Kẹo

Sầm...

"Quang, mày có muốn tao ném mày sang Châu Phi chơi với tinh tinh không hả?"

À, thì ra anh thanh niên điên điên khùng khùng này tên Quang hả? Để bà đây thuộc tên và cho vào danh sách đen là xui xẻo cho anh rồi, anh ba Quang thân mến! Ngân nở một nụ cười tà mị nhìn Quang. Bả vai Quang hơi run, không hiểu sao sát khí không chỉ có ở đằng trước mà đằng sau cũng có, liệu có phải hôm nay là ngày giỗ của cậu không đây?

Quang tái mét mặt từ từ quay lại phía sau, ôi cha mẹ ời, anh hai...! Anh hai về từ bao giờ mà sao cậu không biết vậy? Huhu, coi như ra đường ở mất rồi...

Ngân lén nhìn hắn từ trên xuống dưới, bỗng ánh mắt cô chợt dừng lại ở tay hắn.

Chú đang xách một túi gì kia? Có phải là túi kẹo không nhỉ? Ngân nhảy xuống khỏi sofa chạy tới đỡ nhào vào người hắn, nói:
"Chú, cháu đợi mãi.

Chú mua kẹo cho cháu ạ?"

Ngân ngước lên nhìn hắn với ánh mắt trực trào hi vọng.

Hắn đưa tay che mặt cô vì không thể chịu nổi ánh mắt mang theo cả đồng hi vọng ấy, nói:

"Đừng có nhìn chú bằng ánh mắt đấy!"

Chú? Cháu? Quang bỡ ngỡ quá, hai người này xưng hô kiểu gì vậy hả? Anh hai năm nay mới 23 tuổi thôi, có cần phải gọi là chú không vậy, nghe già quá mất.

Mà anh hai cũng dạng đẹp trai, cool ngầu các thứ mà gọi là "chú" thì...

Hắn giơ ra trước mặt cô túi mình đang cầm trong tay, nói:
"Chú không biết cháu thích ăn loại nào nên mua một loại một vị"
Anh hai mua kẹo...
Mặt Quang đã tái từ lúc nào nay lại còn tái hơn.

Oh my god, liệu có phải sắp có sóng thần, bão nhiệt đới, núi lửa phun trào hay hiện tượng nước biển dâng không mà anh hai đi mua kẹo vậy? Quang gào toáng lên:

"Út, út! Ra đây!"

"Vâng"

Kiệt từ đâu chạy ra theo lời của Quang, ánh mắt cậu dừng lại trước cái túi hắn đang cầm, Kiệt reo lên:

"Kẹo!"

"Không mua cho em!"

Dường như biết trước được hành động của Kiệt, hắn giơ cái túi lên cao quá đầu mình phòng khi bị Kiệt chạy tới giật mang đi mất.

Kiệt chu mỏ nhìn hắn, nói:

"Đồ xấu tính!"

"Thích ý kiến?"

Hắn trừng mắt nhìn Kiệt khiến cậu sợ muốn sồn ra quần.

Ôi cha mẹ ơi, kẹo...con muốn ăn kẹo! Nhạc đâu, lên! Em có sai với ai đi nữa, em có làm cái gì đi nữa.

Nếu có phải trả giá, thì cũng xin chấp nhận trả giá!

Còn về phía mình, hắn cảm thấy chắc hôm nay mình bị ngu rồi.

Chẳng hiểu sao tự dưng nghe lời một nhóc con và lại còn mua một đồng kẹo về nữa chứ! Tiền thì đang thiếu mà lại phung phí như thế này...! Chắc ra đường trúng phải gió nên đầu óc bị ngu, ừm, chắc

chắn là thế!

Chợt nhớ ra có chuyện cần bàn, hắn vỗ vào vai của Quang và Kiệt, nói nhỏ đủ cho 3 người nghe được.

"Tí ăn tối xong qua phòng anh!"

Lời nói nhỏ nhẹ tựa gió thoảng nhưng lại khiến Quang và Kiệt hơi run run.

Có phải gọi vào phòng chinh đốn không vậy?

[...]

"Anh hai, có...việc gì ạ?"

Quang đứng nép sau tường, chỉ thò đúng nửa đầu ra ngó vào phòng hắn, giọng nói không được tự nhiên lắm.

Hắn đặt điện thoại xuống, nói:

"Nép ở đấy làm gì? Vào đây!"

Quang quay lại nhìn Kiệt, Kiệt lại nhìn Quang, hai người thần giao cách cảm.

Rồi giờ hai anh em mình, ai vào trước, ai vào sau? Kiệt len lén nhìn sắc mặt của hắn rồi giơ tay đẩy Quang vào trước, mình thì núp sau người anh ba.

Thấy sắc mặt của hai đứa em như bị chó gác địa ngục rượt, hắn nhíu mày, hỏi:

"Hai đứa sao...?"

"Anh hai, là tụi em sai! Lúc đầu tụi em chỉ trêu nhóc con xú, ai ngờ nhóc giận, huhu...!Tụi em chân thành xin lỗi anh hai..."

Câu hỏi chưa hết thì đột nhiên Quang và Kiệt cùng nhảy tới, mỗi người ôm một chân của hắn, khóc lóc khai hết tội lỗi...

Cái quần què gì đây?.

Chương 7: 7: Kẻ Nói Dối

"Hai đứa sao...?"

"Anh hai, là tội em sai! Lúc đầu tội em chỉ trêu nhóc con xúu, ai ngờ nhóc giận, huhu...!Tội em chân thành xin lỗi anh hai..."

Câu hỏi chưa hết thì đột nhiên Quang và Kiệt cùng nhảy tới, mỗi người ôm một chân của hắn, khóc lóc khai hết tội lỗi...

Cái quần què gì đây?

[...]

Quay lại thời điểm lúc hắn rời khỏi nhà vì có việc...

Hắn chạy đến phía cuối con hẻm rồi dừng lại ở đó.

Hắn nép mình sau bức tường, nhìn về phía trước đánh giá một cách tỉ mỉ nhất.

Cũng may không còn bảo vệ canh gác chặt chẽ như lúc trước, hắn có thể dễ dàng đột nhập vào rồi.

Thoát một cái, hắn đã vào được căn phòng tầng 2 của căn biệt thự sang trọng đặt ngay giữa lòng thủ đô.

Căn phòng ấy không gì khác chính là phòng của Ngân.

Hắn quay lại chẳng có ý định trộm cắp thêm gì đâu, chỉ là đi quay đây xem có hiểu rõ thêm gì về nhóc con này thôi.

Xoạt...

Hắn có chút giật mình khi động phải cái gì đó khiến nó rơi xuống.

Hắn rút điện thoại từ trong túi quần rồi bật đèn pin, ngồi xuống nhặt đồ.

Cái gì đây? Hắn di chuyển ánh sáng từ điện thoại lên tờ giấy.

Nguyễn Hoài Ngân, 12 tuổi...

...

“Cái quái gì? 12 tuổi?”

Dường như không thể tin vào chính tai mình, Quang đứng bật dậy, hai tay đập lên bàn, miệng nhắc lại lời nói của hắn.

Trái ngược với Quang, Kiệt thì lại rất bình tĩnh, bình tĩnh hết như cậu đã biết được trước chuyện này.

Nhà cậu có từng làm ăn qua lại với nhà nhóc con này rồi, dù chỉ là giao dịch với vài lần buôn bán nhỏ nhưng cậu đã nghe thoáng qua cô con gái đầu của vợ cả đã mất nhà đối tác.

Cô nhóc tên Ngân, 12 tuổi, thật không ngờ...nhóc con đấy lại đang ở chính căn nhà này.

Ha, dù sao ấn tượng của cậu với đối tác bên ấy cũng không được tốt đẹp cho lắm, nhất là với mẹ vợ hai và mấy đứa nhóc của mẹ.

Cậu thật muốn cầm súng bắn tung não ba người nhà ấy mà!

Hắn ấn Quang ngồi xuống, chống cằm nói:

“Nhóc con này là...”

[...]

Trong phòng ngủ của hắn

Sau khi ăn cơm xong, Ngân chẳng biết vì sao anh Kiệt lại dẫn mình vào phòng chú ngồi, khi hỏi thì anh bảo: “Ở trong này ngoan, đừng quậy.

Một chút nữa tụi anh sẽ cho nhóc ngủ!”

Hứ, một chút cái gì cơ chứ! Cũng đã được một tiếng trôi qua rồi mà cũng có thấy ai đâu? Ngân ngồi trên giường, hai chân thả xuống dưới, cô thò tay vào gói bim bim đang ăn dở lấy ra một miếng rồi cho vào miệng, nói nhỏ:

“Không biết có ai nhận ra không...”

“Rằng mình là một kẻ nói dối”.

Chương 8: 8: Bố Em Có Thiếu Vợ Không

Ngày hôm sau

Tại trung tâm mua sắm

“Ba người họ đẹp trai thật đấy!”

“Đúng là tuyệt phẩm! Bé gái đi ở giữa đúng số hưởng luôn nha!”

Ngân mặt đen kịt lại khi nghe những lời nói khen ngợi dành cho anh và chú.

Các người thật là đào hoa à nha! Nhưng mà...có một sự thật rằng, trong mắt những người phụ nữ đang xuất hiện ở đây không hề có cô! Hoặc nếu có thì họ cũng luôn nhắc cùng với ba người kia.

Tất cả là tại những người đi bên cạnh đã cướp hết đất diễn nhân vật chính của mình...!Tác giả đáng ghét, tại sao bà không trả lại đất diễn cho tui...

Tác giả hiện ra và nói: Con gái yêu, mẹ cũng giống như những người con gái đang xuất hiện ở trung tâm thương mại, ánh mắt của mẹ chỉ chú ý vào chú Tuấn thôi.

Xin lỗi con gái yêu...!(kèm biểu tượng cảm xúc đáng yêu).

Rõ bức! Biết thế ngay từ đầu cô đã không đòi đi mua sắm cùng ba người cho rồi.

Kiệt cảm giác có một lực tác động khiến tay cậu bất giác tê tê và đau đau.

Ách! Hóa ra là tại nhóc con bóp tay cậu, ác quá mà...

[...]

“Này, nhóc có thích bộ này không?”

Quang lấy trên giá xuống một bộ quần áo công chúa rất đáng yêu (theo suy nghĩ của Quang).

Ngân biến sắc khi nhìn thấy bộ quần áo Quang đang giơ trước mặt mình, cô nói:

“Trẻ trâu”

...

“Bộ thứ 50 rồi.

Nhóc có thích bộ này không?”

“Già”

Đã đến bộ quần áo thứ 50 rồi mà Ngân vẫn không chịu, Quang muốn lăn ra đây mà ngứa xui luôn.

Con gái đúng là phiền phức!

Ngân lắc đầu nhìn đồng hồ đeo tay xếp một đống ở trước mặt.

Đồng hồ là do Quang chọn, bộ thì công chúa, bộ thì có mỗi một màu, có bộ lại vàng choe choét, vân vân và mây mây những bộ khác không dám nhắc tới...

Không bỏ quên một người, Ngân chạy tới kéo tay hắn, nói:

“Chú chọn cùng cháu đi”

“Nhóc con thích phong cách như thế nào?”

“Kiểu đáng yêu con nít ý ạ”

Đáng yêu? Quang quay lại nhìn đồng hồ đeo tay xếp đống do một tay mình chọn nhưng bị nhóc con từ chối.

Quái lạ? Bộ quả chuối vàng vàng này nhìn đáng yêu thế kia mà? Còn cả bộ quả xoài mặt bựa nữa, chắc...!phải nói là cho 10 tròn luôn ý!

Ngân hướng ánh mắt vô cùng mong chờ về phía hắn, gu của chú...không biết như thế nào nhỉ? Hắn nhìn qua nhìn lại mấy bộ quần áo con nít phía trước rồi quyết định lấy xuống 3 bộ đưa cho Ngân, nói:

“Có đúng kiểu cháu thích không?”

Oa, gu của chú phải gọi là đỉnh của đỉnh luôn nha! Có 3 bộ thì một bộ là dâu tây (siêu cấp đáng yêu), một bộ là cún con (siêu cấp đáng yêu

x2), còn bộ là cuối là vệt vàng (đáng yêu cấp độ SS).

Ngân loá luôn cả hai con mắt, cô nhào tới túm lấy áo chú, liên tục khen ngợi:

"Cháu rất rất thích luôn ý! Chú giỏi quá nha, chọn đồ siêu siêu hợp phong cách cháu luôn..." (tác giả đã cắt bớt những lời khen có cánh của Ngân dành cho hấn).

A, nhóc con này thật là biết nịnh nọt người khác mà.

Cầm trên 3 bộ quần áo của trẻ con, hấn dùng tay còn lại xoa đầu cô.

"Nhóc con, vậy đi thanh toán rồi đi ăn trưa nhé!"

"Dạ"

Ngân cười đến tí cả mắt, gật nhẹ đầu với hấn.

Kiệt, Quang đứng bên cạnh chẳng biết nói gì, chỉ quay lại nhìn nhau rồi cười.

A, thật là ngọt ngào mà.

[...]

Quầy thu ngân

Cha mẹ ời, thật là mất máu mũi quá đi, a...! Các mĩ nam đang tập trung tại đây! Mê đến chết đi sống lại mất!

"À...chị này, tính tiền hộ tôi 3 bộ này với..."

"À...à dạ..."

Chị ngu ngân ắp a úng ắp, cái tội mê trai đây mà! Quê quá đi thôi...

Mặt chị thu ngân đỏ bừng lên vì ngại, chị làm một vài hành động rồi cúi xuống nói với Ngân:

"Bố em thật là một người đàn ông tốt nha! À mà...chị hỏi này, bố em có thiếu vợ không?".

Chương 9: 9: Thừa Hay Thiếu Cũng Không Là Của Chị

"Bố em thật là một người đàn ông tốt nha! À mà...chị hỏi này, bố em có thiếu vợ không?"

Ngân bĩu môi, nhích lại gần ôm chầm lấy hấn, tuyên bố hùng hồn:

"Chú có thừa hay thiếu cũng không là của chị đâu! Của em!"

"Phụt..."

A, chú...chú vậy mà lại cười mình! Quê quá! Ngân ngại ngùng thả chú ra, mặt đỏ như trái cà chua.

Kiệt và Quang nhìn hấn và Ngân với biểu cảm ngu ngơ chẳng hiểu biết gì.

Hai người này là chú cháu hay là gì thế?

[...]

"Anh hai, em muốn ăn kẹo bông..."

"Không!"

"Anh hai..."

Kiệt mếu máo lắc đi lắc lại cánh tay hấn.

Huhu, bé Kiệt muốn ăn kẹo bông cơ...không chịu đâu...

Cô nhìn ra phía trước thấy có cửa hàng bán kẹo bông, thảo nào anh Kiệt đòi dữ vậy! Ngân cũng muốn ăn kẹo bông.

Nhưng mà xin chú sợ chú không đồng ý...

Ngân chạy lại kéo áo Kiệt, vẫy vẫy ý gọi cậu cúi xuống.

Kiệt ngu ngác không hiểu chuyện nhưng vẫn khom lưng cúi xuống.

Mặc dù Kiệt đã cúi xuống thấp hơn rất nhiều so với lúc nãy nhưng cô

không làm sao có thể nói thì thầm được.

Má! Sao mà cao thế? Ngân kiểng chân lên, thì thầm với Kiệt:

"Anh Kiệt, em cũng muốn ăn kẹo bông! Chúng ta..."

Chẳng biết nội dung cuộc đối thoại giữa hai người là gì nhưng ai cũng có thể nhìn thấy rõ nét mặt rạng rỡ rồi cái đập tay kêu "bốp". Ngân cầm ngón tay hần, lắc nhẹ, nhân lúc này Kiệt chạy lại ôm cánh tay hần, cả hai chu cái mỏ lên, giọng nói ngọt ngào, nhỏ nhẹ khiến cho ai cũng phải gục ngã mà hét lên: "Thật quá sức chịu đựng!" Và trong đó, bao gồm cả hần.

Mỗi người một cây kẹo bông ư? Không! Hần chỉ rút ra 10 nghìn từ trong ví...! Oh My God! Giá cả bây giờ cũng cao ngất ngưỡng (bao gồm cả kẹo bông).

Kẹo bông 1,2 năm về trước chỉ có 5 nghìn, bây giờ là gấp đôi! Đưa 10 nghìn thì tức là chỉ mua được một cây kẹo bông...! Ăn như vậy, thật không bõ mà...! Chú/ Anh hai, kẹo kiệt, kibo, bún xin!

[...]

"Quang, em nói anh nghe kẹo bông có gì ngon mà hai nhóc kia mê đến vớt cả liềm sỉ để xin mua vậy?"

Ách...! Anh hai, sao anh hỏi em? Em cũng có hứng gì đồ ngọt đâu trời.

Quang thiếu gia mê bờ môi thiếu nữ hơn đồ ngọt nhiều! Quang gãi đầu, gãi tai, nói:

"A ha, em cũng chịu!"

Thật là!

[...]

"Úi, chưa gì đã sắp hết mất rồi"

Kiệt sụ mặt nói, giọng chán nản vô cùng.

Không, kẹo bông, sao em lại một lần nữa xa anh! Khác với Quang, Kiệt là một con người đối lập hoàn toàn (thì sinh ra đã là thứ đối lập mà), trích dẫn quan niệm sống của mình, Kiệt đồng dục nói:

-Mê đồ ngọt, ghét bờ môi thiếu nữ!

Làm sao đây? Kẹo bông thì bé tí, một người ăn chỉ cần cắn 5,6 miếng là hết veo.

Đằng này, hai cái mồm gặm một cái kẹo bông, hức...!Kiệt nhắm mắt suy nghĩ một lát rồi quyết định phải tiêu diệt đối thủ (đối thủ: Ngân). Ông bà ta có câu: Không thử, sao biết! Nhắm mắt làm liều thôi! Kiệt chọc nhẹ vào vai Ngân, nói: "Ê nhóc, đằng kia có anh đẹp trai kìa!" Vừa nói, Kiệt vừa giơ tay phụ họa cho lời nói của mình thêm thuyết phục.

Ngân thì như một cún con bị cáo cướp mất miếng ăn, cô lập tức hướng ánh mắt theo cánh tay của Kiệt để ngắm trai. Ngoài lề, trích dẫn quan niệm sống của Ngân: -Có thể lỡ miếng ăn nhưng trai đẹp thì không thể bỏ lỡ! Ủa? Sao tối om như thế này? Ngân giơ tay sờ sờ lấy vật cản trước mặt mình, cố gắng kéo nó ra nhưng không thể.

Ngân liên tục dấn vào vật cản kia và nói: "Bỏ ra!" "Không bỏ!" Ớ? Giọng của chú đây mà? Nghe thấy giọng hần, cô liền biết ngay chủ nhân của vật cản kia, Ngân nhẹ giọng hỏi: "Chú làm gì thế?" "Con nít ngắm trai là hại cho con mắt!".

Chương 10: 10: Khóc Vì Trai

"Chú làm gì thế?"

"Con nít ngấm trai là hại cho con mắt!"

Ừa? Ngấm trai là hại mắt á? Lí thuyết ở đâu ra vậy? Rõ ràng khoa học chứng minh ngấm trai là mắt sáng lên, chú bốc phét à nha!

Nếu ngấm trai là hại mắt, vậy thì ngấm gì mắt mới tinh? Ngân hỏi hần:

"Chú ơi, vậy ngấm gì mắt mới sáng ạ?"

"Tiền!"

"..."

Thì cũng chỉ đúng có một phần thôi à!

[...]

Chiều hôm sau

Dạo này làm ăn chán thật cơ chứ! Đi quanh quanh cả mấy tiếng đồng hồ cũng chẳng thấy nhà nào sơ hở để đột nhập.

Cái nóng của mùa hè cộng với chân đã mỏi như từ lúc nào, hần quyết định "tan làm" sớm hơn so với mọi khi.

"Tan làm" xong, không cờ bạc rượu chè, không gái gú, hút hít, hần "căng hai" thẳng về nhà.

Mới đứng ở ngoài cửa, hần đã nghe tiếng khóc thút thít.

Cũng chẳng cần nhìn mặt, hần cũng biết chủ nhân của tiếng khóc kia.

Đúng là ông bà ta có câu: Chưa nhìn thấy người đã thấy tiếng!

Hần ngó qua phòng khách thì thấy cô đang một tay bimbim, một tay điều khiển tivi, mắt thì dán chặt vào cái màn hình chẳng để ý đến ai.

Con nít thời nay sướng thật! Mà...khóc là vì xem phim à, chắc tí là nín, khỏi phải dỗ chi cho mệt người.

Nghĩ là làm, hấn liền bay thẳng vào phòng đánh ván game.

[...]

10 phút sau

"Huhu...huhu...Hức..."

Cái b**p gì khóc lóc lảm thế trời? Nãy giờ cũng được 10 phút rồi chứ ít gì đâu? Cứ tưởng khóc rồi nín mà sao khóc hoài không hết vậy? Tác giả hiện ra và nói: Mình thích thì mình khóc thôi! (nói nhỏ nè, mau ra dỗ con gái ta đi.

Không thì mất...đấy).

Hấn hừ một cái, để điện thoại trên giường rồi mở cửa đi tới phòng khách.

Hấn tới gần chỗ ghế sofa mà cô ngồi, hỏi:

"Sao đấy?"

Ngân nghe tiếng người thì ngược lên nhìn.

Cái gì đây? Nước mắt, nước mũi gì tùm lum thế...

Hấn ngồi xuống, rút giấy ăn rồi giơ trước mặt Ngân, nói:

"Xì mũi đi"

Ngân gạt đầu rồi xì mạnh đống nước mũi ra giấy.

Hấn gói lại, quẳng vào thùng rác, quay qua hỏi:

"Ai bắt nạt à? Sao mà khóc?"

Ngân lắc đầu liên hồi, cô giơ tay chỉ vào màn hình.

À, hấn hiểu được rồi.

Nêu lên suy nghĩ của mình, hấn nói:

"Phim buồn à?"

Ngân lại tiếp tục lắc đầu rồi cô giơ ngón trỏ ra trước mặt hấn.

Nhóc con này...khóc nhiều quá nên bị câm à? Nãy giờ chơi đuổi hình

bắt chữ với hần hoài vậy?

Hần chọc chọc vào má cô, giọng ngọt ngào lắm:

"Nhóc con, nói chú nghe.

Làm sao mà khóc?"

Ngân nhoài người ôm lấy hần, cọ cọ đầu vào cổ hần, vẫn không nói gì.

Hần giơ tay ra sau, xoa lưng cô, hỏi nhỏ:

"Sao thế?"

Vẫn không hề có tiếng trả lời.

Này này, nhóc con, nhóc định để chú tự kỷ đấy à? Dồn nén cơn tức giận đang bùng cháy tưởng như nuốt chửng bản thân mình, hần lại nhẹ giọng hỏi:

"Có phải là thằng Kiệt nó bắt nạt cháu không? Để chú đánh đít nó"

Ngân không nói gì, chỉ lắc đầu.

Hần lại gắng hỏi tiếp:

"Hay là thằng Quang?"

Ngân tiếp tục lắc đầu.

Mà cũng đúng, thằng Kiệt thì có thể ở nhà cả ngày chứ thằng Quang phải chiều tối nó mới về.

Cả sáng lân la đi đâu cũng chẳng ai hay, mà cái dạng thằng đấy thì chắc đi chơi với gái rồi.

Nhắc tới mới nhớ, nãy giờ cũng chẳng thấy thằng Kiệt đâu.

Hay là bỏ đi chơi giống thằng anh nó rồi? Chắc nhóc con này cũng biết Kiệt đi đâu nhỉ? Hỏi cái đã...

"Kiệt đi đâu rồi nhóc?"

Ngân chỉ tới một mảnh giấy được dán trên mặt bàn.

Hần giật cái "soạt" mảnh giấy trên bàn, giơ lên trước mặt để xem.

-Anh ra ngoài mua đồ ăn tối.

À, nghĩ oan cho thằng út nhà mình rồi! Ngân lại bắt đầu khóc thút thít, hấn đặt cô xuống thì cô lại rúc vào người hấn mà khóc.

Hấn có cảm giác nhóc con này khóc như chưa bao giờ được khóc ý.
Bất lực thật sự...

Đúng lúc hấn định đứng dậy đi về phòng thì Ngân kéo lại làm hấn mất đà ngã phịch xuống ghế sofa.

Nhóc con này...thật nhờn!

"Sao thế? Không nói là chú giận đi về phòng đấy"

Doạ thế này chắc nhóc con sợ mà phải nói thôi.

Đúng là như vậy, Ngân vẫn rúc trong người hấn, mếu máo nói:

"...Ừ, ông ược i...! Ú...ải ở ây ơ...! Ân ật ản iện ẹp ai ết ên áu óc...!Ức ức..."

(...Ừ, không được đi...! Chú...phải ở đây cơ...!Nhân vật phản diện đẹp trai chết nên cháu khóc...!Hức hức...).

Chương 11: 11: Bà Mẹ Trẻ Dỗ Con

"...Ư, ông ược i...! Ú...ải ở ây ơ...! Ân ật ản iện ẹp ai ết ên áu óc...! Ưc úc..."

(...Ư, không được đi...! Chú...phải ở đây cơ...! Nhân vật phản diện đẹp trai chết nên cháu khóc...! Hức hức...)

Đúng thật là! Mê trai đầu thai không hết...

Trẻ con thời này đều mê trai như vậy à? Hồng hết, chặc! Uống công hấn lo lắng tưởng nhóc con này bị ai bắt nạt cơ chứ! Lo thừa rồi.

Rồi giờ sao đây? Dễ hay để nhóc con khóc tiếp? Thôi thì cứ dỗ đi nhờ đâu hàng xóm nhà bên nghe được trứng khóc lại tưởng nhóc con bị bắt nạt...

Hắn vỗ lưng cô, giọng dỗ dành:

"Thôi được rồi! Đừng khóc nữa..."

Cái giọng như thế này thật là không giống với hấn một chút nào...! Nhóc con, vì nhóc mà chú phải hi sinh nhiều thứ thế đấy.

Vậy nên đừng có khóc nữa, đừng để chú giống bà mẹ trẻ dỗ con...

Ngân có lẽ không nghe được tiếng lòng của hấn, ngày càng khóc lớn hơn.

Huhu, nhân vật phản diện đẹp trai chết rồi, không thiết sống nữa đâu. Hấn ngó quanh xem có đồ gì hay vừa mắt không, chợt dừng lại, mọi sự quan tâm dồn vào gói bimbim đặt trên bàn.

Hehe, nghe nói ăn uống giúp chúng ta bớt buồn.

"Há miệng"

"A..."

"Ăn xong rồi đừng có khóc nha"

Đúng là ăn thì vẫn ăn và khóc thì vẫn khóc.

Nếu sau này có ai đó hỏi: Dỗ con nít có khó không?
Hắn sẽ tự tin trả lời: Khó! Thử chọc cho nó khóc rồi sẽ biết!

[...]

"Đấy, bây giờ trông xinh thế này"

Hắn dùng khăn mùi soa thấm nước lau mặt cho cô, khóc lâu quá nên mắt sưng húp luôn rồi.

Nhìn xấu gái chết đi!

Ngân quay lại nhìn mình trong gương, ai thế này? Sao mà xấu xí thế?

Ngân vỗ mạnh vào mặt mình, nhéo má, kéo miệng nhưng vẫn thật

xấu xí...!Bà tiên ơi, mau xuống đây! Phù phép cho con xinh hơn đi!

Xấu xí như này, ai yêu con?

Hắn chải lại đồng tóc bù xù trên đầu cô, nói:

"Giờ có hối cũng không kịp!"

"Chú...hức..."

Ủa? Gì đấy? Nín được một lúc là lại khóc rồi à? Thôi thôi, tha con trời
ơi!

Hắn thôi chải tóc cho cô, giờ giọng an ủi và đồng cảm vô cùng:

"Ai chẳng có sai lầm, haha...!Chú thông cảm lắm luôn nè!"

Lại cái giọng ấy, cô nghe thấy mà ghét.

Chú thì làm sao mà hiểu được...!Chắc có lẽ cũng vì thế nên giờ chú
vẫn chưa có vợ haha.

[...]

Một lúc sau

“Con gái khóc vì cái chết của một nhân vật phản diện không có thật.

Này nhóc, chú nghĩ không đáng đâu”

“ ... ”

“Đấy là chú nói thật, nhớ đâu mai này cháu có bạn trai, kiểu nó ghen
đấy!”

“ ... ”

Sao không có tiếng trả lời thế nhỉ? Hay nhóc con này tự ái mất rồi,

hắn cúi xuống nhìn xem biểu cảm trên gương mặt cô bây giờ là gì.

Ôi trời, ngủ gật mất tiêu rồi...

Trẻ con thời nay cũng quá là sướng, chỉ biết ăn và ngủ, à suýt quên, nhóc con này không chỉ biết ăn và ngủ, lại còn biết phá nữa.

Hắn lay nhẹ vai cô, hỏi:

“Trưa không ngủ à?”

“Ừm...”

Chẳng biết là tỉnh hay say đây, trả lời bừa hay trả lời thật nữa...! Mà nhóc con buồn ngủ rồi thì phải bế vào phòng thôi, ai đòi lại ngủ trong nhà vệ sinh chứ.

Hắn bế cô lên, nói:

“Chú đưa cháu vào phòng ngủ nhé!”

Ngân buồn ngủ nhưng vẫn cố trả lời trong mơ màng:

“Ừm, dạ...”

[...]

Cứ tưởng cơn buồn ngủ ập tới làm cô sẽ hết khóc vì cái chết của một nhân vật phản diện không có thật nhưng không...hắn và độc giả đã nhầm! Chính cái chết không có thật đó ám luôn vào giấc ngủ của cô rồi.

Chuyện là hắn đang chơi dở ván game thì giật mình nghe tiếng nói trong mơ màng:

“Ừm...anh đẹp trai, đừng chết...”

Thế là hắn lại một lần nữa phải quẳng điện thoại ở một góc, chạy lại gần giường dỗ dành:

“Ngoan, ngủ đi.

Chú thương”.

Chương 12: 12: I Love You!

“Ừm...anh đẹp trai, đừng chết...”

Thế là hấn lại một lần nữa phải quảng điện thoại ở một góc, chạy lại gần giường dỗ dành:

“Ngoan, ngủ đi.

Chú thương”

Phù! Mãi nhóc con mới ngủ yên, quấy quá đi mất! Thôi, hấn sợ rồi, mai này không lấy vợ sinh con nữa chi cho mệt.

Hấn đóng cửa, ra ngoài phòng khác ngồi.

[...]

Cạch

Kiệt nhìn xuống phía dưới thấy có đôi giày của hấn, liền gọi:

“Anh hai, Em về rồi!”

“Ừ”

Hấn trả lời xong rồi tiếp tục dán mắt vào điện thoại.

Chết tiệt! Hôm nay là ngày gì mà thua hoài thế? Chơi nãy giờ chưa thắng ván nào... Tưởng chơi game giúp thư giãn mà ngờ đâu căng thẳng hơn.

Bực...

Hấn tắt điện thoại đi ra phòng bếp, hỏi:

“Ở nhà trông nhóc con kiểu gì mà nhóc không ngủ trưa thế?”

Kiệt chột tái mặt, như có gì đó chặn ở họng, không trả lời được.

Ách...thật ra cậu thức xem phim hoạt hình cùng với cô, phim “bánh cuốn” qua không rời đi được...

Hắn nghiêng đầu, hỏi:

“Sao đấy?”

Kiệt ra vẻ ăn năn vô cùng, nói lí nhí:

“Em xin lỗi, anh hai...”

Hắn thì cũng không phải kiểu người hay trách móc quá đáng nên khi thấy vậy liền vỗ lưng cậu, nói:

“Thôi được rồi! Lần sau rút kinh nghiệm”

“Dạ!”

Hehe, tuyệt chiêu ăn năn hối lỗi thành công rực rỡ...

Hắn định quay lại phòng khách để cho Kiệt nấu ăn nhưng chợt nhớ ra một chuyện, liền quay lại nói:

“Từ mai em dạy nhóc con đấy học Tiếng Anh đi nhé!”

Phập...

Ai da, suýt chút nữa là dao chặt vào tay rồi... May quá! Kiệt không dám cãi lại nên đồng ý luôn.

Đằng nào thì cậu cũng muốn thử sức xem trình của mình có làm giáo viên được hay không.

Đất nước đã bỏ phí một tài năng Tiếng Anh như Kiệt rồi, hehe.

Dù sao thì mang nhóc con này về nhà cứ cũng phải để lại cho nhóc chút kiến thức, để khi đem trả còn mở mày nở mặt.

Hắn sốc dã man con ngan luôn khi nhìn thấy bài kiểm tra Tiếng Anh trên lớp của nhóc này.

Cùng ngày với hôm hắn phát hiện ra nhóc con này có bệnh, đồng thời hắn cũng phát hiện ra nhóc con là đại ngu môn Tiếng Anh.

Bài kiểm tra trên lớp đại đa số là 3,4 nhiều nhất trong đồng đố là con 6.

Học hành như này xác định rớt!

[...]

Tối hôm đấy

“Hế? Học Tiếng Anh á? Không không, cháu không chịu đâu...”
Ngân đập chân đập tay tỏ thái độ vô cùng bức xúc khi nghe chú nói Kiệt sẽ kèm thêm Tiếng Anh cho cô... Những ngày nghỉ hè cày phim hoạt hình bỗng chốc tan thành mây khói (quá đau đớn, quá mệt nhọc)...
Không không, ta có thù với Tiếng Anh trời ơi!
Hắn nhìn cô, nhú mày.

Biết ngay mà, nhóc con này vẫn luôn từ chối hắn, nhóc này sinh ra để đối lập với hắn thì phải! Vì biết trước, hắn đã chuẩn bị một tuyệt chiêu, xem hắn từng chiêu đây!
“Học hoặc không ăn kẹo.

Chọn đi!”
Chú...không những kibo, bunn xin lại còn thông minh.

Ai da, bunn xin mà thông minh thì ai mà chịu nổi? Ngân phụng phịu, nói:

“Cháu học”
Ha, nhóc con cứng đầu cuối cùng cũng chịu rồi! Coi như thành công một nửa, nửa còn lại xem có tiến bộ hơn không thôi! Hắn xoa đầu, khen ngợi cô:
“Học ngoan chú sẽ thưởng!”
Thưởng? Chú thưởng á? Hú, được thưởng.

Được thưởng thì Ngân cái gì cũng học, có thưởng thì lo gì, cô hỏi:

“Chú thưởng gì hả chú?”

Hắn giơ ngón trỏ lên chiếc miệng, nói nhỏ:

“Cái đấy thì là bí mật không thể bật mí!”

[...]

Chiều hôm sau

Cạch

Hôm nay cũng gọi là có chút may mắn, dù không trộm được đồ của nhà nào nhưng vô tình đi trên đường lại nhặt được 50 nghìn.

Haha, số hên quá trời!

Ngân đang học trong phòng cùng với Kiệt nghe thấy tiếng mở cửa thì đoán ra được ngay là chú về, cô liền quăng sách vở đấy, chạy ra mừng hấn về.

Ngân nhào vào người hấn, thể hiện câu Tiếng Anh mình học được từ Kiệt:

“Chú, i love you!”.

Chương 13: 13: Trốn Tránh

“Chú, i love you!”

Hả? Hể? Hử? Gì cơ? I...I love you á? Nhóc con còn nói với hấn nữa, làm sao đây? Nếu giờ mà từ chối thì sẽ làm tổn thương tâm hồn trẻ con (quan niệm của hấn: không được làm vấy bẩn tâm hồn con nít), nhưng...nếu đồng ý thì lời nói dối (quan niệm tiếp theo: không được nói dối con nít).

Nhưng có những trường hợp thì phải bắt buộc làm vậy).

Làm sao đây? Làm sao đây x3,14...

Oh my God, giờ ai nói cho hấn biết phải làm sao đi? Nhóc con này hình như 12 tuổi nhỉ? 12 tuổi? Chưa phải thanh niên nhỉ? Không không, giờ mà yêu đương với một đứa nhóc tầm này thì bị tổng tù mất thôi...

Hấn đỏ bừng mặt, ấp a ấp úng:

"À...à, thì..."

Hể? Chú có vấn đề ở đâu à? Sao mặt mày đỏ bừng như trái cà chua thế kia? Chả nhẽ chú yêu đương rồi? Hay là chú bị sốt? Ngần nghiêng đầu sang bên, hỏi:

“Chú sao đấy?”

Chú sao đấy? Đây...đây là câu hỏi chờ mong nhỉ? Nhóc con này đang chờ mong được nhận câu trả lại...!Phải làm sao, phải làm sao bây giờ? Hoang mang quá!

Tác giả hiện ra và nói: Chú Tuấn nhà ta chẳng có kinh nghiệm gì cả (mặt buồn).

Mặt hấn đen như đít nôi, hấn bóp cổ tác giả, nói:

“Bà tác giả độc ác chết đi!”

Và thế là tác giả bay màu trong sự ngỡ ngàng của bao nhiêu bạn độc

giả.

Quá đáng thương!

Chết bị lạc đề, haha...

Hắn ngại ngùng cúi xuống rồi lại ngại ngùng quay đi, nói:

“Cho chú chút thời gian...”

Chút thời gian? Là sao? Ngân chưa kịp hỏi từ hắn đã bay biến vào phòng và khóa chặt cửa.

Chú...hôm nay có vấn đề về thần kinh!

Kiệt nãy giờ vẫn đang núp sau tường hóng hớt chợt phụt cười với trò chơi mình bày ra.

Hehe, anh hai đỏ mặt dễ thương ghê trời! Nhìn giống thụ (tác giả cũng nghĩ thế, hihi).

Anh hai mà biết cậu gây ra toàn bộ thì chắc ném cậu qua Châu Phi chơi với tinh tinh giống anh Quang mất...

Tốt nhất là nên bay màu, haha...

[...]

Mấy ngày sau

Chú đạo này bị làm sao ý? Cứ thẹn thùng như thiếu nữ đang yêu mới khiếp, Ngân nhìn thấy mà nổi da gà và cô chẳng hay biết hắn bị như vậy tất cả là tại lời nói của cô...!Không những có vấn đề, chú chỉ cần thấy mặt Ngân là trốn ngay, thật chả hiểu nổi chú nghĩ gì.

Lạ nữa là khi hỏi anh Kiệt chú có bị làm sao không hoặc là bệnh thần kinh tái phát.

Nhưng anh Kiệt lại trả lời như này: “À, không sao đâu! Tắm chiếu cũ trải lại vẫn ngu si như tắm chiếu mới chưa trải”

Thế đấy! Ăn nói như vậy ai mà hiểu hả? Không chỉ vậy, anh Kiệt còn khẳng định chắc nịch là chú không sao, chắc anh Kiệt cũng bị làm sao giống chú rồi.

[...]

Buổi trưa

Hắn ngó quanh ngó lại lần này đã là lần thứ 5 rồi, nhưng vẫn cảm thấy chưa an toàn.

Chết tiệt, sống từng này tuổi rồi mà hắn chưa bao giờ phải sống chui lủi như vậy, mặc dù hắn có làm gì phạm pháp đâu cơ chứ! Sống như vậy khổ cực thật sự! Đằng trước không, đằng sau không, bên phải không, bên trái không, an toàn!

Hắn thản nhiên đi ra như không có gì, ha, quá là suôn sẻ.

Nhưng không...! Ngân từ xó xỉnh nào hiện ra, lại còn đứng ngay trước mặt hắn nữa.

Má ơi, nhóc con này là người hay ma vậy? Sợ rớt mồ hôi, huhu...

Ngân kéo tay hắn, hỏi:

"Chú định đi đâu à?"

Làm sao bây giờ? Hức, ai giúp tui đi trời má...! Nói dối? Hay là...! Thôi kệ cái tâm hồn trẻ thơ, cứu bản thân mình trước!

Hắn bày ra một nụ cười méo xệch, nói:

"Chú đi lấy nước, haha..."

Điều! Ngân sụ mặt, nói:

"Trong phòng chú có bình nước to bự kia chưa đủ ạ? Chú uống nhiều vậy mà không đi đại tiện à?"

Ách...nói dối mà bị phát hiện thì còn gì quê hơn.

Nhất là khi nói dối mà bị đứa con nít nó biết, thôi rồi! Đi đại tiện? À ha, nghĩ ra rồi!

"À đâu...nhằm! Chú đi đại tiện..."

"Vậy chú đi đi! Đi rồi ra đây chú cháu mình nói chuyện!"

Nói chuyện...? Chuyện gì? Mà sao hắn phải mất thời gian nói chuyện với nhóc con này chứ? Không không! Chắc chắn lại là chuyện hôm trước...!Hắn chịu!

"Chú trốn tránh cháu hả? Vì câu nói kia ư?"

"Anh Kiệt nói i love you là mừng chú về đấy!".

Chương 14: 14: Ăn Đòn

"Chú trốn tránh cháu hả? Vì câu nói kia ư?"

"Anh Kiệt nói i love you là mừng chú về đấy!"

Kiệt! Mà! Chết! Chắc! Rồi! Hấn gằn lên từng tiếng.

Sao hấn lại bị thằng em trai ngu dốt của mình gài bẫy nhỉ?

Cũng vì bị gài mà hấn mất bao nhiêu đêm thức trắng chỉ để nghĩ cái xàm xí kia.

Mà người giăng cái bẫy ra chính là thằng em đáng yêu! Hôm nay mày chết chắc, em trai đáng yêu ạ!

Hấn kéo cô ra ghế sofa ngồi và nói cô đợi ở đấy, ngọn lửa trong hấn rực cháy lên, hấn phi đến phòng Kiệt, đập cửa theo kiểu tổng tài bá đạo, hét:

"Kiệt!"

Kiệt đang ngủ trưa ngon lành thì bị cái giọng dữ dằn kia gọi cho sự tỉnh.

Cậu ghét nhất là bị phá đám như thế này, vì còn đang ngáy ngủ nên không biết ai, cậu gào lên:

"Này, vô duyên vừa vừa phai phai thôi! Có biết ông đây đang ngủ không hả? Không muốn ăn đấm, ăn đánh thì rút!"

Có một điều mà Kiệt không ngờ được rằng, nước đi này chính là nước đi sai lầm nhất trong cuộc đời cậu.

Cậu đã lỡ chọc phải người không nên chọc!

À ha, xem ra hôm nay có người muốn ăn đấm, ăn đánh thật rồi! Lại còn dám cả gan dùng cái giọng đấy nói hấn à? Để xem hôm nay anh hai dạy dỗ mày như thế nào...!Láo toét quen thân!

[...]

"Huhu, em sai rồi! Em xin lỗi anh hai!"

Điều gì đến rồi cũng đến, khung cảnh hiện tại là điều mà ai cũng ngờ tới.

Kiệt bám chân, bám tay hấn khóc lóc van xin nãy giờ.

Thế mà chả biết vừa nãy ai mạnh mẽ, mạnh miệng lắm cơ đấy! Huhu, tác giả ác quá mà! Bé Kiệt đáng yêu, hiền lành như vậy có dám làm gì và bắt nạt ai đâu chứ!

Tác giả hiện ra và nói: Thứ nhất là ta không có ác, ăn nói cho đàn ông hoàng không ta sẽ đánh con như cách chú Tuấn làm! Thứ hai con chỉ giỏi bốc phét, từ khi con xuất hiện đến giờ độc giả chỉ biết đến con với một từ...!Nhờn!

[...]

Quay trở lại buổi học đầu tiên Kiệt dạy Tiếng Anh cho Ngân

Trong phòng học

Kiệt gõ đầu bút chì xuống quyển vở, nói:

"Nào, nhìn vào đây! Đọc lên i love you!"

Ngân gật đầu rồi đọc theo:

"I love you"

"Anh Kiệt ơi, i love you là gì thế ạ? Anh nói cho em để em phát âm cho chú nghe"

Đọc cho anh hai nghe à? Hehe, nghĩ ra trò hay rồi! Anh hai mặc dù từng trải rồi nhưng mà vẫn còn non và xanh lắm, phải gài thôi.

Thật nóng lòng muốn nhìn thấy anh hai đỏ bừng mặt vì ngại, chắc cười vỡ bụng mất.

Hiện tại

Và rồi Kiệt đã hoàn thành mong muốn của mình đó là nhìn thấy anh hai đỏ mặt.

Cậu ra đi thế này cũng mãn nguyện lắm rồi.

Nhạc đâu lên! Ì ò eo ò eo...

"Dậy đi anh!"

Ngân hét mạnh vào đít Kiệt, cái đồ vô duyên, nằm đâu không nằm lại nằm giữa đường giữa lối này, ai mà đi qua đi lại được.

Kiệt bị hét thì gào toáng lên:

"Đau quá đấy!"

"Cái đồ yếu!"

Ai da, nhóc này hình như chưa bị anh hai đánh phạt bao giờ thì phải, cũng vì anh hai chiều hư nên giờ dám đánh cả thằng này.

Đừng tưởng dựa hơi anh hai là ông đây nể, ông đây sợ nhé! Thế giới chông gai ông đây còn không sợ (trừ anh hai).

Hư ghê ý, còn dám nói ông đây yếu.

Xem ông đánh hư mi nè! Kiệt vỗ bộp vào tay cô, nghiêm túc nói:

"Phạt hư!"

"Hức..."

Chết! Cha! Nhóc! Đây! Nó! Khóc! Mất! Tiêu! Rồi!

Chết con rồi, chết con rồi! Làm sao đây? Anh hai mà biết thì...thì tiêu đời...!Đúng là vũ khí mạnh nhất của con gái là khóc, tại sao cậu lại quên điều đấy lúc này kia chứ? Muốn nháy sông quá đi!

Đang nghĩ thì Ngân đã chạy biến đi mách hấn, aaa, nhóc con, mau dừng lại.

Ngân kéo tay hấn, nước nở khóc, giọng lè nhè:

"Chú, anh Kiệt bắt nạt cháu...!Hức...".

Chương 15: 15: Diễn Viên Nhí 1

"Chú, anh Kiệt bắt nạt cháu...!Hức..."

Ách...nhóc con này, mi cũng không đến nỗi nào đâu nha! Nhưng diễn xuất của mi còn non lắm, xem ông đây mà học tập này.

Kiệt cũng đâu vừa, cậu nhào tới, ôm lấy chân hắn, cố dằn những giọt nước mắt chân thực nhất.

"Anh hai, em cũng đau..."

Cái beep gì đây? Tại sao lúc nào hai đứa này đánh nhau cũng ra đây ăn vạ hắn thế nhỉ? Hay là lũ này thích trêu tức hắn ha? Hắn trừng mắt nhìn Kiệt, giọng không mấy dễ chịu cho lắm, hỏi:

"Đau ở đâu?"

"Dạ, ở đấy"

Ha, anh hai hỏi thăm tức là vẫn quan tâm tới mình, chắc anh hai sẽ thương xót cho thằng em này...!Kiệt vui sướng tột độ và thầm nghĩ mình sẽ được sung ái hơn.

Nhìn thấy chú quan tâm hỏi han anh Kiệt, Ngân có chút bức bối trong lòng.

Nè, nè rõ ràng cô là người nhỏ tuổi hơn và cô cũng xứng đáng được nuông chiều mà.

Ngân không chịu nên cánh tay hắn, nói:

"Cháu cũng bị đau..."

"Cháu đau ở đâu nào?"

Ngân làm ra vẻ đau đớn lắm, nói yếu ớt:

"Dạ...ở tay"

Hắn cầm tay Ngân lên, xoa nhẹ, nói:

"Được rồi, đau đúng không? Chú thương..."

Ngân mỉm cười mãn nguyện.

Hehe, anh Kiệt làm gì đủ trình đấu với mình? Chú thương mình thế này kia mà!

Kiệt nhìn thấy thế cò bị lật ngược thì ngọn lửa trong lòng bùng cháy rực lên.

Cậu là người không bao giờ chịu khuất phục nên Kiệt quyết định có một trận cãi tay đôi với Ngân luôn (vì có những từ ngữ không phù hợp với lứa tuổi nên tác giả đã quyết định cắt bớt cuộc cãi tay đôi này).

Còn về phần hấn phải đứng giữa nghe hai đứa hâm đang cãi chửi nhau, cũng bức mình ghê á! Thật muốn nhảy vào cãi cùng nhưng mà nghĩ mình lớn từng này tuổi rồi mà làm vậy thì còn nề nếp gì nữa? Là người lớn nhất, phải làm gương cho tụi nó!

Hấn tách hai đứa ra, kéo đến góc tường, bảo hai đứa úp mặt vào tường, tự kiểm điểm bản thân, đến khi nào nhận ra thì nói cho hấn.

Nếu thấy đúng, biết nhận lỗi, hấn tha, còn không...tối nay nhịn cơm!

...

“Chắc, mọi chân quá...”

Kiệt sàu nào than thở.

Nhóc này bị đứng úp mặt vào tường còn được vì nhóc còn nhỏ...!Chứ cậu lớn như này rồi mà vẫn bị phạt thì còn mặt mũi nào nhìn đời nữa? Rõ tức mà...

Từ ngày nhóc hâm hâm, dờ dờ này về, mọi sự quan tâm, mọi sự lo lắng, chiều chuộng, nịnh nọt, yêu thương,...đều hướng tới nhóc.

Còn cậu thì như một món đồ chơi cũ bị vứt bỏ...!Hức, số phận cậu quá nghiệt ngã, quá đắng cay.

Nhạc đâu lên, à mà khoan tìm nhạc đã.

Lại nào, nhạc đâu lên! Còn gì nữa đâu mà khóc với sàu, còn gì nữa

đâu mà buồn với đau.

“Trời ơi, đừng có hát nữa! Hát có ra gì đâu?”

Ngân lạnh lùng thả một câu như con dao sắc đâm thẳng vào trái tim nhỏ bé của Kiệt.

Ư...!đau lòng quá.

Mà cũng có chút quê quê, thôi vớt lại đồng đấy vậy, Kiệt hếch mồm:

“Hát hay còn không bằng hay hát nữa là!”

Chỉ giỏi bao biện thôi ông anh tôi.

Đứng thế này muối đất với cả mồm chết mất, chú chẳng thèm quan tâm gì cả, khóc.

Phải nghĩ cách, bộ não thiên tài của ta ơi, mau hoạt động nào.

À, nghĩ ra được rồi! Hi, chuẩn xuất sắc luôn! Đất nước này đã bỏ phí một ảnh hậu như cô rồi.

[...]

Vài phút sau

Ngân dán chặt con mắt về phía hấn vậy mà hấn thì chẳng mảy may để ý gì làm kế hoạch có chút đổ bể.

Không sao, chuyển sang kế hoạch B.

Đột nhiên cô ngã xuống kêu cái “bịch”, hấn đang coi TV liền đứng bật dậy, chạy qua hỏi:

“Có sao không?”

Hehe, dính bẫy rồi nha! Ngân ngược lên, mắt long lanh, nhìn hấn, nói:

“Bị đau...đau chân, hức...”.

Chương 16: 16: Diễn Viên Nhí 2

“Có sao không?”

Hehe, mồi đã trúng câu! Ngân ngước lên, mắt long lanh, nhìn hấn, nói:

“Bị đau...đau chân, hức...”

“Được rồi, không cần đứng nữa.

Chú bế cháu vào phòng”

“Dạ”

Hấn dịu dàng ừm nhẹ một cái, bế cô vào phòng mà không hề có một chút hoài nghi nào.

Ôi trời, chú bế, chú bế cô thật luôn kìa.

Muốn lăn đùng ra đây xỉu vì hạnh phúc quá!

Chết tiệt, Kiệt xem thường con nhóc này rồi, nó dám qua mặt cả cậu.

Bực thật! Kiệt lườm Ngân một cái, có lẽ cũng cảm nhận được nên Ngân quay lại nhìn Kiệt với ánh mắt thách thức vô cùng.

Thậm chí cô còn lè lưỡi làm cậu phát bực.

Con nhóc kia thoát tội rồi, giờ còn mình cậu đứng đây, một mình, cô đơn, tẻ nhạt và buồn bã.

Thôi đi tự tử luôn cho xong!

Tác giả hiện ra và nói: Thằng con ghẻ kia, tao không cho mày chết!

Kiệt cáu kỉnh, nói: Bà già, bà còn định hành tôi đến bao giờ nữa?

Tác giả hất tóc cùng với nụ cười nửa miệng (thật bá đạo và quý

phái): Miễn là mày đau khổ!

Ôi không! Sao cả thế giới này đều chống lại mình, mình thật bất hạnh, huhu...! Nếu vậy, mình sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa...

[...]

Cạch

“Ừa, anh Quang.

Sao nay tự dưng về sớm thế?”

Nhìn thấy Quang về, Kiệt đang dở miếng cơm liền buông bát xuống, chạy ra đón anh.

Quang nhìn thấy mà rớt nước mắt, không ngờ rằng mình lại được thằng út yêu mến như vậy.

Kiệt vui vẻ nhận lấy mấy đồ từ trên tay Quang, nói:

“Nặng không anh? Đưa em cầm cho”

“Ừm, cảm ơn em”

Quang vừa đưa đồ cho Kiệt thì cậu lập tức đem cất vào phòng bếp rồi lại chạy vào ra, hỏi anh một câu rất lạ:

“Anh ba thấy em hôm nay có ngoan không?”

Quang không lưỡng lự mà gật đầu luôn.

Phải nói là thằng út hôm nay ngoan một cách bất thường luôn ý!

Chắc xíu nữa có bão quá, biết trước thì phải đi cất quần áo ngay thôi.

Quả nhiên, suy nghĩ của Quang không lệch đi đâu được, sau khi thấy Quang đồng tình với câu hỏi của mình.

Kiệt nở một nụ cười đến tận mang tai, vừa cười vừa nói:

“Hehe, vậy tí nữa anh ba phải bóp chân cho em đó nha!”

Bỗng chốc, Quang chợt câm nín.

Oắt con, dám sai bảo ông! Mày mơ mà ông bóp chân cho nha!

Anh hai bắt đứng suốt một tiếng mà chân như muốn gãy đi, bản thân tự bóp thì còn gì là thoải mái nữa? Nên Kiệt quyết định nhờ vả anh

ba, nhà đông anh em có lợi như thế đấy!

Quang đá thẳng một cái vào đít cậu, nói:

“Nằm mơ!”

Hức, đến cả anh ba cũng đánh mình rồi.

Coi như không ai bóp chân cho mình nữa...!Thôi đành tự túc là hạnh phúc vậy!

[...]

"He, biết nhóc chịu khó học Tiếng Anh nên anh hai kêu anh mua thạch về cho nhóc ăn nè!"

Quang lấy từ trong túi ra một hộp thạch rồi vừa nói vừa đưa cho Ngân.

Oa, chú thật là hào phóng qua đi nha! Đang hè nóng nực như thế này, ăn thạch này vào sung sướng chết mất.

Ngân đặt hộp thạch xuống bàn, nhào vào lòng hắc, nịnh nọt:

"Chú vừa đẹp trai lại vừa có tiền.

Thích chú quá đi mất thôi!"

Thế mà chẳng biết có người nào nói anh hai keo kiệt, bủn xỉn cơ đấy! Kiệt thở dài rồi quay qua Quang, ánh mắt long lanh, nhìn chăm chăm vào anh, nói:

"Còn em?"

Trong ánh mắt của Kiệt toả ra bao nhiêu là tia hi vọng làm cho Quang có chút loá mắt, anh đáp lạnh lùng:

"Dạy có tốt không mà đòi?"

Ách...thật ra thì dạy không được tốt cho lắm! Cũng vì vậy mà anh hai bắt đứng úp mặt vào tường kia kìa! Cậu đỏ bừng mặt, lắp bắp nói:

"A, haha...! Tất nhiên...rồi"

Nhìn phát biết ngay nói phét.

Thật ra Quang biết thừa rồi, anh hai có gọi điện kể cho anh mà.

Giờ nhớ lại giọng nói qua điện thoại lúc ấy của anh hai có chút buồn cười.

Cũng tại một phần vì anh hai còn quá non nên mới bị vậy.
À xiu nữa thì quên mất, nhớ lại hôm đấy anh hai còn nghi ngờ khả năng Tiếng Anh của bản thân nên hỏi Quang rằng:
"Này, hay là khả năng Tiếng Anh của anh giảm rồi nhỉ? Hay là bây giờ sách nâng cấp hơn? Thành ra i love you chỉ là một câu chào hỏi?".

Chương 17: 17: Sau Này Lớn Lên Cháu Sẽ Tán Trai!

"Này, hay là khả năng Tiếng Anh của anh giảm rồi nhỉ? Hay là bây giờ sách nâng cấp hơn? Thành ra i love you chỉ là một câu chào hỏi?"
Ôi, ông anh tôi thật khờ khạo làm sao! Thấy Kiệt đang có vẻ rầu rĩ, Quang vỗ vai rồi đưa cho cậu gói kẹo bông.

Kiệt tất nhiên mừng rơi nước mắt luôn ấy chứ, cấp ba rồi mà vẫn thích ăn kẹo, đặc biệt là kẹo bông.

Thằng này mai sau gái mà dụ bằng kẹo bông chắc chắn nó theo ngay, đáng yêu quá mà!

Ngân vỗ Kiệt bóc ngay và luôn hộp thạch ra để cô chiến.

Khi hộp thạch được mở, Ngân đã vồ lấy nhưng bị Kiệt ngay lại, cậu chỉ về phía hần, ý nói mời người lớn đã rồi mới được ăn.

Miếng ăn sắp đến mồm rồi nên cô cũng không muốn gây sự với ai, Ngân ngoan ngoãn hợp tác rồi hỏi hần và Quang:

"Chú và anh có ăn không ạ?"

Cả hai đều lắc đầu vì đơn giản chẳng ai hứng thú với đồ ngọt.

Ngân và Kiệt chỉ đợi được đáp lại rồi liền chiến luôn đồng đồ ngọt.

A, đồ ngọt là thiên đường cuộc sống!

[...]

"A, còn đúng một miếng thạch.

Ai ăn, ai đừng hà anh?"

Ngân chu mỏ, chán nản nhìn miếng thạch duy nhất còn trong hộp.

Cái hộp thạch đáng ghét, để thì phải để đều chứ cứ để lẻ là sao?
Ăn cả hộp thạch vậy mà vẫn thèm, cơ hội ăn đồ ngọt chỉ có ít, giờ mà
nhường thì hối tiếc cả đời mất thôi.

Không được, vì miếng ăn chẳng vứt liêm sỉ!
Ngân chọt chọt vào bụng của Kiệt, a, giờ sờ mới biết thể hình của
anh Kiệt cũng không thể xem thường nha! Lắc nhẹ đầu để xua tan
suy nghĩ không phù hợp với độ tuổi, Ngân ngước lên, chu mỏ, giọng
ngọt:

"Anh Kiệt..."

Có vẻ như Kiệt cùng chung suy nghĩ với Ngân đó là vì miếng ăn
chẳng vứt liêm sỉ, cậu cũng cúi xuống, giọng ngọt:

"Bé Ngân..."

Về phía Quang và hấn ngồi bên cạnh cảm thấy nổi hết cả da gà.

Thật kinh khủng! Hai đứa này mà thành vợ thành chồng chắc có
ngày dẫn nhau ra toà ly hôn vì cây kẹo mút mất.

Khi Ngân và Kiệt cùng biết được rằng miếng thạch sẽ không đến với
mình dễ dàng như vậy nên đã quyết định oản tù tì.

Nhưng...

Thế quái nào oản tù tì này giờ hơn 20 lần rồi mà cứ hoà hoà vậy trời?

Phận đời đang đùa giỡn chúng con sao?

Giờ làm sao? Thôi thì...

"Của em!"

"Không, của anh!"

...

"Ợ!"

Ngân tiếc nuối nhìn miếng cuối cùng trong hộp thạch rơi vào tay kẻ
xấu (ở đây kẻ xấu là Kiệt).

Chậc, y mình to xác nên dành được miếng thạch của người khác,
bực! Ngân giơ tay đâm thùm thụp vào Kiệt, nói:

"Anh Kiệt xấu xa!"

Hehe, cái cảm giác thắng nó cứ lâng lâng trong lòng, thích quá trời!
Nhóc con này, cuối cùng đã bại dưới tay cậu.

Mặc kệ hai đứa nhỏ chí chöhe, hần và Quang vẫn đang nói thì thầm gì đó với nhau:

“Mấy nay đi đâu thế? Tán gái hả?”

Hần hỏi.

Quang có vẻ ngập ngừng nên không đáp.

Vô tình thế nào câu hỏi đấy lọt đúng tai cô làm cô thôi không tranh cãi với Kiệt nữa mà quay ra hóng hớt chuyện bên cạnh.

Chú và anh Quang nói chuyện gì có vẻ thú vị thế nhỉ? Mà tán gái là gì? Ngân kéo tay hần, hỏi:

“Chú ơi, tán gái là gì thế ạ?”

Hần, Kiệt và Quang nhìn nhau không biết trả lời ra sao.

Ba người đã quên mất sự tồn tại của nhóc con này trong nhà luôn rồi.

Giờ thái thích kiểu gì? Tán gái cũng đâu phải việc gì hay ho kia chứ? Nhưng nếu trả lời bừa là nói dối, sẽ làm hỏng tâm hồn trẻ thơ, không được! Hần cố nghĩ ra những từ nghĩ hồn nhiên, trong sáng nhất nói: “Là hành động làm cô gái đó mê mẩn mình á”

Ồ, thì ra tán gái là như vậy! Vậy thì tán trai là...!Hehe, có trò vui rồi đây! Ngân nhìn hần, tươi cười nói:

“Sau này lớn lên, cháu sẽ tán trai!”.

Chương 18: 18: Dấu Hickey 1

“Sau này lớn lên, cháu sẽ tán trai!”

Hắn, Kiệt và Quang câm nín luôn, hình như nhóc con này bị dạy hư rồi! Mới bé tí tuổi nghĩ ngợi cái bậy bạ gì vậy? Kiệt vội vàng xua đi suy nghĩ của Ngân, nói:

“Thôi thôi em ơi! Không ai mê mẩn em đâu!”

Hừ, mồm miệng độc ác! Cô lườm xéo cậu rồi giờ chân dẫm vào chân Kiệt.

Shit! Đau quá! Nhìn mảnh khảnh như vậy mà ra lực thì quá là khủng khiếp.

Ai da, trong nhà toàn hổ báo, mỗi cậu là mèo con ngoan ngoãn thôi. Hắn nhìn lên xem đồng hồ, cũng không còn sớm nữa, nhà có con nít thì nên đi ngủ sớm, hắn liền giục Ngân và Kiệt đánh răng ngồi đi ngủ. [...]

11 giờ rưỡi đêm

A, đau! Đau quá! Ngân nhúu mày khó chịu, sao nó lại đến vào ngay lúc đêm khuya như thế này cơ chứ? Đang ngủ ngon mà trời, nó buốt buốt xong rồi lại tê tê, hức.

Hay tại dạo này cô ăn nhiều kẹo quá? Đâu có nhỉ, một ngày ăn có 10 cái thôi mà! Đâu có thấm vào đâu mà lo! Nhưng mà rằng nó...cứ buốt ý.

Ngân ngồi dậy, trạng thái ngáy ngủ vô cùng.

Giờ này chắc mọi người cũng ngủ hết rồi, cô còn nghe rõ tiếng ngáy của anh Kiệt nữa là.

Ngân đá bay ngay cái suy nghĩ đi gọi mọi người, nằm xuống đắp

chăn đi ngủ với suy nghĩ đơn giản: xịu nữa sẽ hết đau.

Vài phút sau

Á, đau đau! Má ơi, sao không những giảm đi mà còn đau thêm là sao? Hức, đau quá ngủ không được...

Thôi, đành qua gọi chú vậy.

Cô đi xuống khỏi giường, cầm lấy cái đèn pin để trên tủ đi tới phòng hấn.

Tự dừng đến rồi lại ngập ngừng không dám vào...

Có phần ngại...

Nửa đêm nửa hôm như này...

“Hức, đau quá!”

Ngân ôm một bên má, khóc nức nở.

Biết thế đã không ăn kẹo, biết thế trước khi đi ngủ đánh răng kĩ...

Ngân cứ đứng trước cửa phòng hấn, khóc thút thít, cô cũng chẳng dám vào.

Cạch

Cánh cửa phòng mở ra, đằng sau là một người thanh niên cao lớn, bóng của người thanh niên đó nuốt trọn cả cô.

Ngân lại bật khóc khi nhìn thấy người thanh niên đó, chú...

Hấn ngồi xuống, lo lắng hỏi:

“Sao đấy?”

Ngân ôm cổ hấn, nói lí nhí:

“Đau...đau răng...”

Hấn vô lương cô an ủi rồi bế cô đi vào phòng, đằng nào nửa đêm nửa hôm ngồi ngoài này cũng đâu có tiện.

Từ lúc vào phòng, Ngân cứ ôm chặt và rúc vào hõm cổ hấn không rời, thành ra hấn cứ phải bế cô trong khi tay đã mỏi nhừ.

Kể cả khi được hấn bế như vậy, Ngân vẫn cứ khóc thút thít và chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Tại nó đau, đau muốn chết!

Nhóc này cứ khóc hoài vậy thì làm sao hăn ngủ được kia chứ? Mà giờ này cũng làm gì còn phóng khám nha khoa nào mở, phải chịu khó đợi đến sáng mai rồi mới đi khám được.

Nhưng nhóc này cũng còn bé, đau răng thì đến cả người lớn còn không chịu được cơ chứ nói gì đứa con nít?
Ngân vẫn cứ khóc hoài làm hăn càng sốt ruột.

Ăn nhiều kẹo nên sâu răng chứ gì, hăn biết thừa, ngày xưa thằng Kiệt bị vậy suốt nhưng cứ toàn giấu hăn, mãi về sau hăn mới biết và lập tức cấm Kiệt ăn kẹo luôn.
Cô túm chặt lấy sau áo của hăn, kêu đau.
Hăn thì khổ sở đi đi lại, xoa lưng an ủi.

Sực nhớ có chuyện phải hỏi, hăn liền nói:
“Tuần này ăn bao nhiêu kẹo rồi?”
Ách, ăn có xiu à...!tuần này thì...ờm...!Sau khi nhớ ra được số lượng kẹo đã ăn, Ngân ngại ngùng nói lí nhí:
“Cháu và anh Kiệt cùng nhau ăn hết có 2 gói thôi!”
Cái beep gì vậy? 2 gói á? Sực ăn gì đâu mà trâu bò thế? Hăn có khi cả tháng còn chẳng ăn lấy 1 nửa cục kẹo nữa là.

Hăn nghiêm giọng nói:
“Giờ chú cấm ăn kẹo!”
Không, không được! Hiếm lắm mới được dịp chú mua kẹo mà...!Dù đau răng nhưng vẫn phải nghĩ cách để kẹo không rời xa mình.

Ngân giãy giụa trên vòng tay của hăn ý phản đối ý kiến cấm kẹo.
Hăn không giữ được thăng bằng nên ngã bệt xuống đất.

Dập mông! Nhóc con này quả nhiên độc ác!
Làm hăn ngã chưa làm thoải mái tâm trạng của cô cho lắm, Ngân tiếp tục nhe răng, cắn mạnh vào cổ hăn.

Cho chú chết này!

Nhóc con này mà điên lên thì ai mà ngăn nổi? Chẳng cái đại nào bằng cái đại này! Hấn vuốt mái tóc đen dài óng mượt của cô, giọng dỗ dành:

"Đừng cắn nữa! Răng đang đau mà cắn kéo gãy luôn đấy! Chú biết chú sai rồi, chú không cắn kẹo nữa, tha chú đi thôi!".

Chương 19: 19: Dấu Hickey 2

Làm hấn ngã chưa làm thoải mái tâm trạng của cô cho lắm, Ngân tiếp tục nhe răng, cắn mạnh vào cổ hấn.

Cho chú chết này!

Nhóc con này mà điên lên thì ai mà ngăn nổi? Chẳng cái đại nào bằng cái đại này! Hấn vuốt mái tóc đen dài óng mượt của cô, giọng dỗ dành:

"Đừng cắn nữa! Răng đang đau mà cắn kéo gãy luôn đấy! Chú biết chú sai rồi, chú không cấm kẹo nữa, tha chú đi thôi!"

Ừm, cũng coi như có một chút "chân thành" nên Ngân nhả ra thôi không cắn nữa.

Cũng định tâm sự với chú thêm tí nữa nhưng cơn buồn ngủ tự dưng ập tới khiến Ngân ngủ quên luôn trên người hấn.

Không thấy tiếng nói nên hấn đoán cô đã chìm vào giấc ngủ, đúng là con nít, vừa mới cắn người khác còn chưa xin lỗi đã lăn đùng ra ngủ rồi!

Hấn xoay người, đặt cô lên giường, đắp chăn rồi tắt đèn đi ngủ.

[...]

Sáng hôm sau

"Á, con ma..."

Kiệt vừa thức dậy bước ra khỏi phòng đã đụng phải hấn, cậu ngược lên định nói gì đó liền giật bắn mình hét lớn, vì còn buồn ngủ nên cậu cũng chẳng biết mình đã đụng trúng phải ai nữa.

Hai tiếng "con ma" của Kiệt ngân dài và to hơn so với âm lượng bình thường khiến Quang trong phòng cũng phải chạy ra giải cứu thằng em mình.

Quang có vẻ tỉnh táo hơn Kiệt, thay vì hét lớn rằng có ma thì anh hét ầm lên:

"Anh hai biến thành zombie rồi..."

Hai anh em nhà này giống nhau cả thôi!

Chắc, hấn cũng đâu có muốn trong cái hình dạng như người chết này đâu, đêm qua cứ tưởng nhóc con kia ngủ là xong xuôi hết rồi.

Ai ngờ đang thiu thiu chân nhóc đạp lung tung đi đâu không đạp, lại đạp trúng mồm hấn làm hấn phải chỉnh lại tư thế nằm cho nhóc và đi rửa mồm...

Nếu chỉ có vậy thì làm sao bây giờ hấn lại như này, cứ 5 phút trôi qua, hấn còn phải nằm dậy chỉnh lại nhóc, đắp chăn cho nhóc nữa.

Thành ra bay luôn giấc ngủ của bản thân...

Hấn mệt mỏi nhích từng bước đến nhà vệ sinh, a, thật muốn chết đi cho rồi! Từ nay không bao giờ cho nhóc vào ngủ cùng nữa...

Một lúc sau thì Ngân cũng từ phòng ngủ của hấn đi ra trong sự ngạc nhiên của Quang và Kiệt.

Tối qua nhóc con này ngủ trong phòng anh hai? Nam nữ ở phòng riêng vào buổi tối.

Anh hai...mất rồi...?

Hừ, cái răng chết tiệt! Đau gì mà đau lắm thế? Đau cả tối qua chưa đủ hay sao? Giờ vẫn đau, Ngân kêu lên:

"Đau..."

Đau...? Đau gì cơ? Quang và Kiệt đỏ bừng mặt nhìn, hình như hai người đang cùng chung có một suy nghĩ nhưng suy nghĩ này không được tự nhiên cho lắm.

"Sao hai đứa đứng đấy nhìn nhau thế?"

Ách...anh hai.

Quang và Kiệt giật bắn mình khi nghe giọng nói của hấn từ phía sau, hai người lập tức quay lại và phát hiện...vết cắn ở cổ...

Nhóc con thì kêu "đau", anh hai thì có vết cắn ở cổ...!Tối qua, hai

người đã...!A ha, Quang và Kiệt hiểu ra rồi đấy! Chắc tối qua phải mạnh mẽ lắm nhỉ? Anh hai mà lì!

Quang và Kiệt nhìn nhau cười hì hì rồi tiến lại khoác vai hấn, nói:

"Anh hai vậy là không được đâu nha!"

Hả? Không được cái gì cơ? Hai đứa này nói cái gì thế, hấn không hiểu.

Ừm, nghĩ lại thì con nhóc này cũng chưa đến tuổi thanh niên nhỉ?

Anh hai làm vậy có phải đi tù không ta? Không sao, vì tình yêu bỏ qua hết!

Hấn ngơ nhắc hỏi lại:

"Không được cái gì?"

Ai da, anh hai cứ thích làm người ngu ngơ là sao? Đừng tưởng tụi em không biết, thật ra tụi em biết thừa nha! Quang và Kiệt vẫn tiếp tục cười, nói:

"Nhóc còn bé mà anh hai vẫn không tha, ghê thật cơ đấy!".

Chương 20: 20: Đưa Chị Dâu Đi Khám

Hắn ngơ ngác hỏi lại:

"Không được cái gì?"

Ai da, anh hai cứ thích làm người ngu ngơ là sao? Đừng tưởng tụi em không biết, thật ra tụi em biết thừa nha! Quang và Kiệt vẫn tiếp tục cười, nói:

"Nhóc còn bé mà anh hai vẫn không tha, ghê thật cơ đấy!"

Hử? Sao hai đứa này cứ thích nói ẩn ý thế nhỉ? Nghe mà không hiểu nổi, hắn gạt tay Quang và Kiệt ra, nói:

"Làm bữa sáng đi, tí nữa còn phải đưa nhóc này đi khám nữa!"

Oa, mới tối qua thôi mà nay đã đưa vợ đi khám rồi! Anh hai cũng thật là một người chồng tuyệt vời nha! Thế là suốt bao nhiêu năm Quang và Kiệt cũng có cháu bé rồi, hạnh phúc! Thế từ giờ phải gọi nhóc kia là chị dâu à? Chậc, cũng khá là ngượng mồm đây!

[...]

"Anh hai, nếu là bé gái thì anh định đặt tên là gì?"

Nhớ ra đứa cháu bản thân luôn mong chờ, Quang gặng hỏi.

Dù sao thì đứa trẻ nào sinh ra cũng phải có tên, có tuổi, tốt nhất là nên nghĩ đặt tên từ bây giờ.

Hắn đang ăn mà nuốt chút nữa sặc.

Con gái? Con gái nào? Hắn định trả lời rồi lại thôi vì nghĩ đơn giản Quang chỉ đang đùa mình.

Không thấy hắn trả lời, Quang hiểu luôn, biết ngay anh hai chưa có sự chuẩn bị gì mà.

Sắp được làm bố rồi mà còn thế đấy!

Chưa nghĩ ra tên cho con gái thì chắc con trai cũng đã nghĩ ra rồi nhỉ? Quang hỏi tiếp:

"Con trai anh định tên như thế nào?"

Khụ khụ! Cùng một bữa ăn, hấn suýt sặc tận hai lần, hấn lấy giấy khô lau mồm, hỏi:

"Con trai, con gái nào ở đây?"

Quang và Kiệt nhìn nhau rồi cùng thờ dài ngao ngán.

Mọi chuyện rõ ràng rành ra đấy rồi mà anh hai vẫn còn giấu diếm.

Nhìn sơ qua vậy thôi chứ Quang và Kiệt đây hiểu biết nhiều lắm.

Vậy nên hot search nào hai anh em chả biết, chả nghe, thuộc nằm lòng luôn ý chứ!

Hôm nay cô có vẻ không chỗ mồm vào mọi chuyện như mọi khi, cô ngồi im một cách lạ thường.

Vì sao cô không dám nói gì? Không phải vì sợ ai hay gì đâu!

Mà cái răng nó phản chủ bà nó rồi! Chỉ cần cử động nhẹ thôi là á...ôi cha mẹ ơi, đau muốn chết ý! Chợt cảm nhận được có cơn đau, Ngân nhúu mày, túm chặt lấy gấu quần.

Đúng lúc hấn quay lại thấy vậy liền ôm lấy Ngân, vừa xoa lưng vừa an ủi:

"Không sao đâu, một tí là hết ngay thôi"

Cảm giác đau buốt không còn nữa, tất cả đều đã dịu đi...

Cơ...chó! Đích thị là cơm chó rồi, cơm chó siêu chất lượng luôn ý.

Lúc đầu Kiệt cũng không định kiếm người yêu hay lập gia đình gì đâu nhưng mà nhìn thế này tự dưng muốn có ghê...!Hức, ước ao...

Hấn nhăn mặt khó chịu khi nhìn thấy cô cuộn tròn trong lòng mình đau đớn.

Phải nhanh nhanh đưa nhóc con này đi khám thôi!

Hấn kêu Quang và Kiệt nhanh chóng dọn bữa rồi lái xe đưa Ngân đi khám.

Kiệt và Quang không phản đối mà lập tức đứng dậy dọn bát đĩa rồi

nhANH NHANH chuẩn bị xe để chở cô đi khám.

Hi sinh bữa ăn vì đứa bé trong bụng, vì sức khoẻ của "chị dâu".

Trên xe

Hú, anh hai nhìn vậy mà cũng chu đáo phết ha! Mới hôm qua mà hôm nay anh đã đưa "chị dâu" đi khám rồi.

Mà thôi kệ, đi khám để xem mọi chuyện sẽ đi về đâu.

Kiệt quay xuống hóng hót không khí giữa đôi vợ chồng trẻ.

Chà, thật ngọt ngào!

Thấy Ngân cứ rúc trong lòng hẩn, Kiệt hỏi đùa mặc dù đã biết trước câu trả lời:

"Nhóc đau gì thế anh hai?"

"Đau răng!"

Hể? Cái gì? Thế tối qua thực sự không...? Thực sự không phải là đau vì chuyện đấy à?.

Chương 21: 21: Một Đêm Mạnh Mẽ

"Nhóc đau gì thế anh hai?"

"Đau răng!"

Hể? Cái gì? Thế tối qua thực sự không...? Thực sự không phải là đau vì chuyện đấy à? Tối qua thực sự không có chuyện gì cả? Sao có thể chứ? Cậu không chịu đâu, muốn có cháu bé cơ.

À đúng rồi, cậu quên mất một điều là anh hai thiếu gì người con gái để theo đuổi đâu, việc gì phải là nhóc kia, huống hồ nhóc con đang thiếu nhi.

Mà anh hai thì cần đến gì thiếu nhi cơ chứ? Chết rồi, nghĩ sai về anh hai mất rồi.

Kiệt nhìn hắn về ăn năn, hối lỗi lắm.

Huhu, xin lỗi vì nghĩ sai về anh hai nha!

Mặc dù biểu cảm bên ngoài Quang thản nhiên lắm nhưng sâu bên trong rối loạn hết lên.

Vậy là lại lỡ mất một cơ hội có cháu bé rồi, tiếc quá!

A, khoan đã! Vậy còn vết răng trên cổ anh hai? Vết đấy...từ đâu mà ra? Chả nhẽ đợi lúc cả nhà ngủ hết, anh hai trốn đi quấy bar? Thôi thì hỏi cho chắc, ngồi suy diễn đến quái bao giờ.

Kiệt chỉ vào cổ hắn, hỏi:

"Dấu hickey yêu thương gì thế anh hai?"

Hắn đỏ bừng mặt, rốt cuộc vẫn bị phát hiện à? Rõ ràng che rất kĩ rồi mà nhỉ? Hắn nhìn xuống, ách, nhóc con đáng ghét này...nhóc kéo cổ áo của hắn xuống từ bao giờ thế? Hắn quay qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mặt Kiệt, nói nhỏ:

"Tối qua nhóc này cắn..."

O, nhóc này bị đau răng mà vẫn rất là bạo à nha! Kiểu con gái táo bạo như này, bây giờ hiếm lắm cơ.

[...]

“Nguyễn Hoài Ngân, mời vào trong!”

"Ừ..."

Ngân sợ hãi túm chặt lấy áo hấn, khẽ kêu lên.

Hức, đau răng đã đáng sợ rồi, đi khám răng còn đáng sợ hơn...
Phụt, nhóc con này nhiều lúc trông cũng đáng yêu thật đấy! Cứ tưởng mạnh mẽ, rắn rỏi, ngờ đâu cũng có một mặt yếu đuối như vậy.

Hấn vuốt lưng cô, nhẹ nhàng nói:

"Không phải sợ, chú vào cùng cháu!"

Ngân khẽ gật đầu đồng ý, có chú là tuyệt vời nhất!

[...]

"Huhu..."

Nhìn thấy quá nhiều máy móc được đặt trong phòng, Ngân sợ đến mức phát khóc.

Sao nhiều người quá vậy? Còn nhiều máy móc nữa, tất cả sẽ dùng cho việc khám răng ư? Không, cô sợ...

Ngân ôm chặt lấy hấn không rời, chỉ sợ hấn đi mất.

Hấn không đẩy cô ra mà bế cô đến chỗ ngồi để khám.

Khi nào nhìn thấy ánh sáng lóe lên trước mặt, Ngân sợ hãi nắm chặt tay hấn.

Hấn nhẹ nhàng, nói:

“Nhắm chặt mắt lại, một tí là xong ngay”

Nghe lời hấn, Ngân nhắm chặt mắt, không sao đâu, chỉ một tí là hết thôi.

Nếu không hết nhanh thì chú là kẻ nói dối!

Quả nhiên, niềm tin không đặt nhầm chỗ, chỉ vài thao tác đã xong hết mọi việc.

Phù, thế là cái răng đau đáng ghét đã không còn nữa...
Nhổ răng xong, người đi cùng phải thanh toán và làm một số việc
nên hấn bế Ngân ra chỗ Kiệt và Quang, còn mình thì đi theo cô bác
sĩ nha khoa.

Ngân một phần vì đang kẹp bông trong mồm và vừa mới nhổ răng
nên còn đau, chẳng nói được gì.

Nhưng...có cảm giác chú sắp bị ăn thịt!

[...]

Oa, đẹp trai quá luôn! Đúng là mỹ nam nhân mà...

Cô bác sĩ nha khoa nhìn hấn vẻ trầm trồ, thán phục, bác sĩ thì vẫn là
bác sĩ, đâu ra cái chuyện bác sĩ nha khoa không được mê trai kia
chứ? Chẳng nói đâu xa, tất cả người đang có ở đây mọi ánh nhìn
đều hướng vào hấn mất rồi.

Đi vào được một lúc mà chẳng thấy bác sĩ nha khoa nói gì, hấn
ngẩng đầu lên hỏi:

“Bác sĩ này...tôi thanh toán được chưa?”

Cô bác sĩ nha khoa kia sực tỉnh khi nghe câu hỏi của hấn, chết cha,
mê trai quá nên quên mất việc phải làm rồi.

Cô bác sĩ ho khù khụ mấy tiếng rồi đưa cho hấn một tờ giấy, nói:

“Khụ khụ...!Phiền anh ký vào đây”

Hấn gật đầu cúi xuống ký vào tờ giấy.

Lúc hấn cúi xuống, cô bác sĩ vô tình để ý được có dấu hickey trên
cổ...

Anh đẹp trai này có người yêu rồi ư? À không, lập gia đình và có vợ
mới phải chứ! Cô nhóc vừa nhổ răng chắc là con gái của họ nhỉ?
Nhìn dấu hickey mới thế kia chắc là tối qua mạnh mẽ lắm ha?.

Chương 22: 22: Bị Bắt Cóc 1

"Khụ khụ...!Phiền anh ký vào đây"
Hắn gật đầu cúi xuống ký vào tờ giấy.

Lúc hắn cúi xuống, cô bác sĩ vô tình để ý được có dấu hickey trên cổ...

Anh đẹp trai này có người yêu rồi ư? À không, lập gia đình và có vợ mới phải chứ! Cô nhóc vừa nhở rằng chắc là con gái của họ nhỉ?
Nhìn dấu hickey mới thế kia chắc là tối qua mạnh mẽ lắm ha?
Ai da, đầu óc đen tối quá! Tĩnh lại, tĩnh lại.

Không được nghĩ chuyện bậy bạ như vậy nữa, a...

Cô bác sĩ nha khoa đập bộp vào hai bên má của mình để giúp bản thân tỉnh táo lại.

Hắn rút từ trong ví ra một số tiền kẹp vào tờ giấy mình vừa ký, quay sang nói với cô bác sĩ nha khoa:

"Xong xuôi rồi, cảm ơn bác sĩ"

Cô bác sĩ nha khoa cầm lấy tiền và tờ giấy, gật đầu với hắn.

Chẳng còn lý do gì ở lại nên hắn ra về luôn.

[...]

"A, sao anh hai đi đâu mà lâu thế?"

Kiệt nằm ườn ra ghế đá, thở dài than vãn.

Nóng muốn chết, muốn về nhà, muốn ăn kem, muốn ăn đá bào,...tóm lại là không muốn nằm ở ngoài trời nóng như thế này! Ai mà chịu cho nổi! Vừa nóng lại còn vừa khát nữa, hức...

Ngân cũng sốt ruột không kém gì Kiệt nhưng mà không phải vì trời

nóng hay gì đâu, sốt ruột là vì chú kia kia.

Chú đi đâu mà lè mề thế không biết, hay là chú đi vụng trộm với chị nào? À không, phải có một niềm tin to lớn dành cho chú, chắc chắn chú bị ai ăn thịt mất rồi!

Chắc, mồm đang ngậm cục bông to bự như này thì làm sao ăn nói được gì, phiền thế không biết.

Cô lại có một suy nghĩ ngây thơ thoáng qua: Ước gì được là những cụ già.

Vì sao ư? Vì hầu như những cụ già đều móm mà móm thì làm gì có răng để đau, cũng đâu có phải nhổ răng.

“Anh Quang, em chịu hết nổi rồi.

Anh đi mua giùm em chai nước lạnh với”
Kiệt chọc tay Quang, thều thào nói với anh.

Quang cũng mệt đầu kém, mồ hôi mồ kê ướt đầm cả lưng áo, chỉ là không thích than thở giống Kiệt mà thôi.

Quang níu mảy khi nghe lời nhờ vả của Kiệt, cốc vào đầu cậu một cái, nói:

“Chỉ biết sai vật là giỏi thôi!”

Dù nói vậy nhưng Quang vẫn đứng dậy đi mua nước giúp Kiệt.

Hức, lúc khó khăn mới biết ai là bạn, Kiệt yêu anh ba nhất luôn ý!

Mười phút sau

Mặt Kiệt tối sầm lại, lại một người đi mất hút không thấy về, rõ sầu.

Anh ba ơi là anh ba, anh đi mua chai nước có cần lâu vậy không?

Anh ba đang thử thách thằng út này à? Thằng út thua rồi, anh ba mau mua nước về cứu em...

A, càng chờ càng mất mà...!Anh Quang giờ cũng chạy biến đâu rồi không biết, còn chú giờ thì chẳng ai biết ở đâu.

Hay là chú bị bắt cóc nhưng bị anh Quang phát hiện, thấy anh mình bị nhét giẻ vào mồm, Quang liền làm anh hùng cứu nam nhân.

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, Quang là người tiếp theo bị nhét giẻ vào mồm...! Thật là một cái kết buồn.

Không được, Ngân không thể ngồi đây nhìn họ như vậy (rõ ràng là chính bản thân mình vẽ truyện ra), phải đi cứu họ.

Ngân quay qua nói với Kiệt:

“A lệt,...em a ồ ày ó út iệc...” (Anh Kiệt,...em ra chỗ này có chút việc...)

Kiệt đang mệt nên không muốn nói dài dòng mất thì giờ, cậu đáp bừa một câu:

“Ừ...”

Thật ra xin phép chỉ cho có, không đợi Kiệt đồng ý, Ngân đã chạy đi mất rồi.

[...]

“Đại ca có nhìn thấy con bé kia không?”

Một tên áo đen, che gần hết mặt chỉ để lộ mỗi mũi ló ra từ bức tường không xa cô cho lắm, hấn nhìn cô rồi quay lại nói với đại ca của mình.

Tên trùm sỏ kia cũng nhìn theo rồi gật đầu, ra lệnh:

“Thấy, tóm nó lại đi!”.

Chương 23: 23: Bị Bắt Cóc 2

“Đại ca có nhìn thấy con bé kia không?”

Một tên áo đen, che gần hết mặt chỉ để lộ mỗi mũi ló ra từ bức tường không xa cô cho lắm, hấn nhìn cô rồi quay lại nói với đại ca của mình.

Tên trùm sỏ kia cũng nhìn theo rồi gật đầu, ra lệnh:

“Thấy, tóm nó lại đi!”

[...]

Một tiếng sau

Kiệt ngẩng lên nhìn hấn rồi lại buồn bã cúi xuống, hai tay cậu đan chặt vào nhau, mồ hôi từ tay cứ thế mà chảy ra.

Chắc anh hai bây giờ đang tức giận lắm nhỉ? Tất nhiên là vậy rồi, vì Kiệt trông chừng nhóc kia không cẩn thận, thế nên mới...

“Kiệt, kể rõ anh nghe”

Kiệt “dạ” nhẹ một cái rồi kể rõ cho hấn nghe:

“A lệt,...em a ỗ ày ó út iệc...” (Anh Kiệt,...em ra chỗ này có chút việc...)

Kiệt đang mệt nên không muốn nói dài dòng mất thì giờ, cậu đáp bừa một câu:

“Ừ...”

Ngân vừa mới chạy đi thì cũng là lúc hấn và Quang quay lại.

Thật ra chẳng phải vì hấn bị bắt cóc xong Quang nhìn thấy giúp đỡ gì đâu.

Hấn đang đi thì thấy tiếng hét kêu có trộm, hấn không hề đắn đo suy nghĩ liền đuổi theo luôn, khi sắp dồn trộm được vào một con ngõ thì chẳng biết oái oăm thế nào cũng là lúc Quang đi mua nước ra.

Và thế là đâm sầm vào nhau...

Trong lúc Quang ngã oạch ra đấy, tên trộm nhân cơ hội chạy thoát, chỉ là thoát thân chứ không thoát vật, đồ bị cướp bị vớt lại.

Thôi kệ, lấy lại đồ bị cướp cũng tốt rồi! Có duyên gặp lại hắn sẽ đích thân quật ngã tên trộm kia.

Một lúc sau hắn hỏi mới biết thì ra chỉ trong ngõ này mới bán nước, cũng không xa phòng khám cho lắm, tên trộm vào ngõ này để trốn, cũng chả dám đi đâu xa.

Thế thì tóm lại dễ rồi.

Không ngờ lại gặp sớm đến như vậy...

Kẻ bắt cóc Ngân chính là tên trộm đồ kia!

Lần này mày chết chắc dưới tay ông rồi!

Kiệt ngẩng lên nhìn hắn, nói:

“Anh hai, em...”

Nhưng cậu chưa kịp nói hết câu đã bị hắn chặn họng.

“Không cần phải nói gì cả”

Anh hai...sao anh lạnh lùng với em như thế? Bỗng dưng trái tim Kiệt nhói đau, sống mũi cay cay, muốn khóc quá!

[...]

“Đại ca, chúng ta sẽ không bị phát hiện chứ?”

“Mày đừng có xoắn lên như thế, không sao đâu!”

Một tên khăng định chắc nịch với đồng bọn.

Hơ? Đây là đâu? Á, cảm giác đầu tụt xuống nhói một cái...

Sau khi bị đánh ngất đi thì cô được đưa đến một cách xa phòng khám không xa, Ngân bị đánh thức bởi cuộc nói chuyện giữa hai tên áo đen lạ mặt.

Chậc, xui xẻo thế nào từ anh hùng lại bị biến thành con tin thế này?

Không chịu đâu mà!

Tay chân bị trói ra đằng sau, mồm bị dán băng dính, còn cái gì bất lực hơn thế không?

“Ừa, mày tỉnh rồi à?”

Một tên áo đen đi lại về phía cô, nở nụ cười giễu cợt.

Ngân trừng mắt nhìn hắn, mồm mấp máy gì đó.

Chết tiệt, cái băng dính khốn khiếp! Bị bịt mồm như thế này có mồm cũng như không.

Ngân mấp máy môi, nói: Tháo băng dính khỏi mồm ta!

Mong rằng tên áo đen đang đi lại đây hiểu được cô đang nói gì, làm ơn hãy là một kẻ bất cóc thông minh.

Quả nhiên không phụ sự kì vọng của cô, tên áo đen đã hiểu được lời cô nói.

Hắn ta xé toạc băng dính khỏi mồm cô, không hề nương tay với một con nhóc.

Hắn ta ngồi xổm xuống ngay trước mặt cô, gọi bằng giọng giễu cợt:

“Haha, này con nhóc kia”

Không có mồm đáp chứng tỏ bị câm! Ngân trừng mắt, gằn giọng đáp lại:

“Người gọi gì bốn tiểu thư?”

Haha, được, được lắm! Gan dạ, ta rất thích! Hắn ta nâng cằm cô lên, liếm môi, nói:

“Cũng không đến nỗi.

Mày đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của tao rồi đấy!”.

Chương 24: 24: Bị Bắt Cóc 3

“Haha, này con nhóc kia”

Không có mồm đáp chứng tỏ bị câm! Ngân trừng mắt, gằn giọng đáp lại:

“Người gọi gì bốn tiểu thư?”

Haha, được, được lắm! Gan dạ, ta rất thích! Hắn ta nâng cằm cô lên, liếm môi, nói:

“Cũng không đến nỗi.

Mày đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của tao rồi đấy!”

Cái beep gì? Tên này bị khùng à? Đẹp trai bà đây còn chê chứ nói đêch gì tới cái tên xấu trai như này? Thật là, bệnh tự luyến cần chữa khẩn cấp!

“Mày đừng có làm bậy”

“Dạ vâng!”

Bị đại ca cảnh cáo, hắn ta liền bỏ cằm cô ra, Ngân nhân lúc này cắn mạnh vào ngón trỏ của hắn làm hắn hét toáng lên.

Không thể kiềm chế nổi cơn tức giận, hắn ta vung mạnh tay hất cô ra khiến Ngân ngã nhào ra đất.

Vì hắn ta ra lực mạnh nên cô cũng xây xát không ít.

Hừ, chẳng biết nường tay với con nít gì cả.

Độc ác, quá độc ác!

Hắn ta không thèm đếm xỉa gì đến cô nữa, bực bội mang ghế ra cổng ngồi hút thuốc.

Giờ trong khoảng trống mênh mông này chỉ còn Ngân và tên kia gọi là “đại ca”.

Ngân ngẩng lên nhìn tên “đại ca” kia, sao cảm giác tên này hiền hơn tên tự luyện kia thế nhỉ? Và lại có cảm giác gì đó quen quen nữa...!Ai đây?

Mà ai thì cũng không quan trọng, cái chính giờ là cô còn phải ở đây đến bao giờ? Hức, tự dừng nhớ mọi người và chú ghê!

Liệu mọi người có nhớ cô không nhỉ? Hay là mọi người quên mất cô rồi? Không không, chắc chắc mọi người không phải người như vậy! Ừm, mong là như vậy!

[...]

“Quang, tìm được chưa?”

Sau một lúc đợi kết quả tìm kiếm của Quang, hấn sốt ruột hỏi.

Quang thở dài đầy ngao ngán, nói:

“Không được anh à!”

Hấn chửi thề một câu rồi đập mạnh tay xuống vô lăng.

Chợt nhớ ra có một thiên tài đang ngồi ngay phía sau, hấn quay lại, nhìn Kiệt đang cúi gằm mặt xuống, nói:

“Thay vì ngồi đấy trách bản thân sao không tìm nhóc cùng anh hai và ba đi?”

Kiệt lập tức gật đầu nhận ngay việc, không hề nề hà một chút nào.

Anh hai đã tạo cơ hội như vậy, sao cậu có thể từ chối chứ? Anh hai còn nhờ là còn nhớ, còn quan tâm cậu.

Việc dù có bé tí hay to lớn cỡ nào, cậu cũng nhận.

Đơn giản vì họ là những người cậu yêu quý và họ là những người cậu không muốn mất đi.

[...]

Chậc, làm sao để thoát khỏi đây? Ngân ngó trái ngó phải nhưng chả tìm được cách nào đành bất lực nằm ra sàn.

Với tình trạng như thế này thì đi đâu được?

Mọi người ơi...sao mọi người lâu đến vậy?

[...]

"Anh hai, anh ba, em tìm ra rồi!"

Kiệt mừng quá đến nỗi đứng bật dậy thì cụng đầu trúng trần xe khiến cậu phải vội vàng ngồi xuống kêu đau.

Quang che miệng cười trước hành động ngớ ngẩn của cậu.

Anh ba! Vậy mà lại cười mình...(xấu hổ).

Hắn yên lòng được phần nào, quay xuống lấy máy tính từ tay Kiệt.

Thấy anh hai lấy máy tính, Kiệt cũng không giữ làm gì, liền đưa cho hắn.

Hắn sau một hồi nhìn vào màn hình máy tính liên tục thì đã thuộc nằm lòng đường đi đến nơi Ngân bị bắt cóc.

Chậc, xa tận chân trời gần ngay trước mắt! Vậy mà hắn lại không nghĩ ra, sơ suất quá!

Cũng tại hắn hoàn toàn loại chỗ này khỏi tầm ngắm.

Lần sau phải rút kinh nghiệm mới được.

Sơ hờ quá, sơ hờ quá!

Hắn nhìn vào màn hình máy tính, chợt nghĩ ra được ý hay, hắn nở nụ cười tà mị, nói nhỏ:

"Lần này mày không thoát được đâu"

Dám động vào người của ông đây, mày nghĩ mày sống nổi sao?.

Chương 25: 25: Bị Bắt Cóc 4

Hắn nhìn vào màn hình máy tính, chợt nghĩ ra được ý hay, hắn nở nụ cười tà mị, nói nhỏ:

“Lần này mày không thoát được đâu”

Dám động vào người của ông đây, mày nghĩ mày sống nổi sao?

[...]

“Hừ”

Hắn ta nhỏ toẹt bãi nước bọt xuống đất, nhìn sơ qua là biết hắn ta đang tức giận.

Vì cái gì ư? Tại cô cả đấy! Chậc, hắn ta hận không thể bóp chết cô luôn và ngay, thật ngứa mắt!

Rốt cuộc đại ca bắt con nhóc quỷ quái này về đây làm gì? Chúng ta có phải bắt cóc đâu? Là kẻ trộm đồ chứ đâu phải trộm người...

Hắn ta bực tức đi về phòng lấy thứ gì đó rồi quay lại, đứng trước mặt cô.

Ngân ngẩng lên nhìn hắn ta với gương mặt chẳng mấy gì hứng thú.

Tên tự luyện này lại thích bày trò gì đây?

Bùm...

Ngân mở to mắt kinh ngạc.

Vậy mà cô lại bị bắn...

Không, cô không thể chấp nhận nổi! Không thể chấp nhận rằng...

Tại sao tên tự luyện kia lại dám dùng súng nước để bắn cô kia chứ?

Bị phun hết nước vào mặt rồi, Ngân lườm hắn ta, nói:

“Đi chết đi”

Rầm

Hắn ta, tên trùm sỏ và Ngân cùng lúc quay về hướng cả nơi phát ra tiếng động lớn.

Đó là...!không được, hai tên này dám bắt cóc mình, phải cho chúng ném trái mìn vì đau khổ! Ngân lăn đi lăn lại trên nền đất, bụi bẩn, đất cát cứ thế mà dính hết lên người cô.

Cuối cùng sau một hồi lăn lộn cho đã, đầu tóc cô bù xù, quần áo lấm lem toàn là đất cát (đất ở đây vô cùng bẩn mà chị nhà cũng liều ghê). Hắn liếc một hồi quanh cái chỗ khi họ có gáy này, à thì ra chỗ này là phía sau của quán nước, thảo nào hắn không nhận ra.

Một lũ ranh con, dám lừa ông mày!

Rồi hắn quay qua nhìn cô lại càng khiến hắn tức giận hơn.

Nhóc con hắn vất vả nhặt về mà lại có người dám làm bẩn nó, hắn giết không tha!

Vì quá bất ngờ trước đòn tấn công không được báo trước của hắn, Kiệt và Quang nên bọn bắt cóc cứ đứng đấy há hốc mồm.

Tại sao bọn nó vào được đây? Rõ ràng phía sau của quán nước được khóa kĩ càng lắm cơ mà? Chắc, xem thường bọn chúng mất rồi...

Soạt...

Chẳng biết mò được ở đâu khẩu súng, tên trùm sỏ nhanh nhẹn lấy ra chĩa trước mặt cô, nhìn hắn, đe dọa:

“Đằng nào cũng tìm ra rồi, tiện đây tao nói luôn.

Nếu muốn mang con nhóc này đi thì mang tiền đến đây!”

Súng? Tự chế sao? Chết tiệt, bọn chúng nhìn như vậy mà lại có súng? Giờ không phải là lúc đùa bọn chúng, Quang ý thức được chuyện gì đang xảy ra, hỏi:

“Bao nhiêu?”

Đạt được mục đích của bản thân, tên trùm sỏ cười phá lên:

“Khá, khá lắm.

10 tỷ, mà nghĩ cái giá này có là ít quá không?”

10 tỷ? Quang nhìn hắn muốn hỏi ý kiến.

Hắn không đáp, chỉ hướng ánh mắt về phía cô.

Anh hai, giờ không phải là lúc nhìn con nhóc đó đâu...

Nhìn anh hai bình chân như vại mà Quang rồi hết cả lên.

Nhìn Quang lúng ta lúng túng, tên trùm sờ thỏa mãn lắm nhưng khi quay qua nhìn hắn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra thì hắn ta phát cáu, hắn ta tiếp tục đe dọa:

“Tao cho chúng mày 1 phút, một là...”

Pằng

Lời nói của hắn ta bị chặn lại bởi tiếng súng chẳng biết ai gây ra, lúc định hình lại được mọi chuyện thì khẩu súng tên trùm sờ chĩa trước mặt cô đã rơi vào tay hắn thì lúc nào.

“Hehe, lâu lâu không đem ra dùng nên nhắm không được chuẩn cho lắm”

Shit! Trên tầng, nó lên đấy được từ lúc nào sao ta không biết? Ngân ngẩng đầu nhìn lên trên, hai mắt cô sáng rực lên.

Anh Kiệt, ngầu quá xá luôn!

Ra là vậy! Nhân lúc mọi sự tập chung hướng về cửa nơi có Quang và hắn thì Kiệt đã nhanh nhẹn cầm “con cưng” của mình và chạy lên tầng trên.

Khi thấy anh hai ra lệnh cậu liền chơi cho một phát để bắn bay khẩu súng của tên trùm sờ kia.

Kiệt cười đắc ý, cậu đứng từ trên chĩa khẩu súng cưng của mình xuống, giọng thách thức:

"Hay là tao tặng mày một phát nữa để đi gặp tổ tiên luôn nhé?".

Chương 26: 26: Thiến Hết

Kiệt cười đắc ý, cậu đứng từ trên chĩa khẩu súng cung của mình xuống, giọng thách thức:

“Hay là tao tặng mày một phát nữa để đi gặp tổ tiên luôn nhé?”

Tên trùm sỏ xanh mặt khi nghe Kiệt nói, hấn ta lắp bắp nói:

“Dạ...!dạ em, em sai rồi...”

Kiệt “hừm” nhẹ một cái rồi thu súng lại.

Nghĩ bụng lại thấy bản thân mình ngầu quá xá, Kiệt nở một nụ cười tự đắc nhưng không hiểu là vô tình hay cố tình thế nào, một tên bắt cóc nữa chợt tái mét mặt quỳ xuống khóc lóc xin tha mạng.

Thế mới thấy Kiệt nhà ta vốn hiền lành tuy vậy không phải là ai thích thì cũng có thể đề đầu cưới cổ cậu đâu nha!

Oa, oa anh Kiệt nhìn vậy mà ngầu thiệt đó nha! Nhìn cứ như mấy tên sát thủ máu lạnh trong phim hành động vậy á, quá dữ! Quá bá đạo! Quá ngầu!

Mọi sự tập trung của cô cứ dán vào Kiệt đang ở trên tầng khiến hấn phát bực bội, nhóc con này...cũng to gan quá rồi đấy! Hấn đi tới gỡ dây trói cho cô, nhẹ nhàng chạm lên mặt cô, vậy mà lại để bị thương như này, hấn hỏi:

“Có đau không?”

Ngân giật mình khi thấy hấn chẳng biết từ đâu xuất hiện mà giờ lại ở ngay trước mặt cô rồi.

Ách, anh Kiệt chiếm hết đất diễn của chú đến nỗi Ngân suýt quên luôn sự có có mặt của chú ở đây, thật đáng trách! Chú ơi, cháu biết lỗi rồi mà...

Ngân nhào vào lòng hấn, nói:

“Đau...”

“Ừm”

Hắn dùng tay cào tóc cô cho đỡ rối, từng hành động, từng lời nói hết sức dịu dàng.

Rồi hắn quay lại nói với Quang và Kiệt một câu hết sức đáng sợ:

“Thiến hết!”

Ôi không! Hai tên bắt cóc nhìn nhau sợ hãi, phải chăng cuộc đời đẹp đẽ này sắp hết rồi? Kiệt cũng đã chạy xuống tầng dưới từ khi nào, cậu nhìn Quang rồi nhìn hai tên bắt cóc, mỉm cười trù ẻo:

“Đến đây, tao cho chúng mày một cuộc sống mới”

KHÔNG!

Và thế là hết!

Ngân ngó ra nhìn thì bị hắn chắn mắt, hắn ôm cô vào lòng, nói:

“Không cần thiết phải nhìn đâu”

Nhìn hình ảnh như vậy sẽ vấy bẩn tâm hồn ngây thơ, trong sáng của trẻ con mất! không được làm vậy!

Chú, thật là...!Ngân chu mỏ lên, nói:

“Cháu cũng phải học hỏi chứ, nhớ sau này cháu bị bắt nạt thì sao?”

Bắt nạt? Ai mà dám bắt nạt nhóc này chứ? Đụng vào nhóc này là ngu rồi, chán sống nên mới làm vậy thôi! Hắn phì cười, nói:

“Có ai bắt nạt cháu thì gọi chú, chú giết!”

Á, má ơi! Kẻ đánh cắp trái tim! Làm sao con chịu nổi đây? Muốn xỉu.

Hehe, từ nay có chú bảo kê, không sợ gì nữa rồi.

Hắn bế cô đứng dậy đi đến chỗ Quang và Kiệt gọi về.

Kiệt thấy hắn đang ôm Ngân thì cũng lao tới ôm hắn (đúng hơn là muốn ôm Ngân nhưng không thể).

Hắn đẩy Kiệt ra, có nằm mơ cũng đừng hòng cướp nhóc này khỏi tay hắn.

Anh hai keo kiệt quá đi à!

Nhìn hai tên bắt cóc nằm vật vã trên nền đất, hắn hỏi:

“Chơi chán chưa? Ta về thôi!”

Hề? Sao về sớm vậy? Kiệt chơi chưa chán mà...! Tranh thủ vài phút cuối cùng, cậu hành hạ người khác cho đã bản thân cái.

...

Ngân ngẩng đầu lên nhìn Kiệt, nhìn mặt mũi cũng có đến nỗi nào đâu mà sao ác thế? Cũng chẳng biết Kiệt lấy từ đâu ra được một thỏi son và cả hộp bút màu.

Và...

Kiệt ngồi “trang điểm” cho hai tên bắt cóc kia luôn.

Giờ nhìn bọn họ người chả ra người, quỷ chả ra quỷ, thật kinh khủng! Hóa ra từ trước đến nay Ngân toàn chọc phải một ác ma ngầm, chắc, may mà có chút bảo kê không thì cô đã ngòm từ đời nào rồi! Khóc.

“Báo cảnh sát chưa?”

“À, chưa ạ...! Để em gọi”

Kiệt rút điện thoại từ trong túi quần ra bấm số định gọi thì một giọng nói của phụ nữ cắt ngang.

“Không cần đâu, tôi đã báo cảnh sát rồi”.

Chương 27: 27: Nên Kiếm Bạn Trai

“Báo cảnh sát chưa?”

“À, chưa ạ...!Để em gọi”

Kiệt rút điện thoại từ trong túi quần ra bấm số định gọi thì một giọng nói của phụ nữ cắt ngang.

“Không cần đâu, tôi đã báo cảnh sát rồi”

Chủ nhân của giọng nói kia mỉm cười nhìn Kiệt, nói.

Oa, chị này nhìn xinh xắn luôn á! Ngân đỏ mặt nhìn chị gái kia, thật sự là có sức cuốn hút lạ lùng.

Chết cha, tự dưng cảm giác mình đã bị bẻ cong!

Huhu, có kiểu nào vừa mê gái vừa mê trai như tui không? Chợt nghĩ ngờ giới tính của bản thân quá...

So với mọi ngày cứ thấy gái là Quang vội vàng mua hoa, mua thiệp gói làm quà tặng các kiểu nhưng hôm nay thì không...!Chắc có lẽ vì tâm trạng từ sáng đến giờ không được tốt hoặc là ra oai theo kiểu trai lạnh lùng? Chắc không phải đâu ha...

Đương nhiên hẳn chả thèm để chị gái kia trong mắt, hẳn bế cô đi về chỗ đậu xe để Quang và Kiệt tiếp chị gái kia.

Thật là lạnh lùng và vô tâm quá!

Ai chả thích phụ nữ trẻ đẹp nhỉ, nhất là đàn ông ý, sao chú lại thờ hững như vậy? Hay là chú không có hứng thú với phụ nữ trẻ? Chả nhẽ hứng thú với con nít? Hoặc một khả năng nữa là...chú hứng thú với đàn ông trẻ đẹp?

Á, hơi thất vọng nhưng mà Ngân thích lắm ý.

Ngân đập vào vai hẳn, hỏi:

“Chú ơi, chú có hứng với đàn ông trẻ đẹp không?”
Hắn chột khựng lại, mặt đen kịt.

Nhóc con này cũng thật là...!Sao có thể nghĩ hắn thích đàn ông được chứ? Hắn thực sự là thẳng mà!

Lâu quá mãi không thấy hắn trả lời, im lặng là đồng ý! À, thì ra là vậy, cô hiểu rồi! Chú cũng đâu cần phải ngại, thời đại bây giờ người ta cũng không còn kì thị chuyện đấy nữa rồi.

Ngân vỗ lưng hắn, tỏ ra mình là một người đầy đặn kinh nghiệm, nói:
“Chú cũng già rồi đó, nên sớm tìm một người ‘bạn trai’ đi thôi”

Già? Già cái gì mà già? Hắn mới qua tuổi 23 vào hai tháng trước thôi mà...!Lại còn bảo hắn nên đi tìm ‘bạn trai’ nữa, ai cần lời khuyên bảo của một đứa con nít, hắn tự biết mình cần phải làm gì!

Chắc, cái cảm giác chẳng thêm bóp nát đứa trẻ chọc mình thật khó chịu và ngứa ngáy trong người! Nhóc con, nhóc nên cảm ơn mẹ của mình vì sinh ra sau hắn cả thập kỉ và nhóc còn là con gái.

Nếu nhóc là con trai mà đã đến tuổi thanh niên (như thằng Kiệt) thì hắn đã bóp chết nhóc từ lâu rồi.

Bực, bực.

Hắn hít một hơi thật sâu để giải tỏa bản tính nóng nảy của mình, phải bình tĩnh không thì sẽ có án mạng mất!

Hehe, cứ tưởng chỉ được ngắm nhìn các mĩ nam yêu nhau qua màn hình điện thoại thôi, ai ngờ đâu chú cũng...thế thì còn gì bằng! Để xem nào nếu có tình yêu kiểu đấy ở đâu thì chú sẽ nằm trên hay nằm dưới ta? Nằm trên ha? Không không, chú nằm dưới sẽ đẹp hơn...!Ôi, mĩ nam nhân với nhau...

Tuyệt vời! A, máu mũi xin đừng chảy nữa...

Suốt cả quãng đường về, thậm chí đã vào cả nhà, cô vẫn cứ thao thao bất tuyệt những chuyện đầu đầu, đương nhiên là nói cho hắn nhưng hắn chả có chữ nào vào đầu.

Ôi trời, nhóc còn tự nhận mình là chuyên gia tâm lí tình cảm nữa, thế

mới hài cơ chứ!

Chuyên gia tâm lí tình cảm à? Nếu sau này hấn cưới vợ rồi không may có xung đột gì đó chắc phải làm một cuộc điện thoại xin kinh nghiệm từ Ngân thôi.

Dở khóc dở cười khi Ngân cứ vui vẻ nói hết tất cả mọi thứ, bao gồm cả những thứ không hợp với độ của cô.

Ví dụ như chuyện giường chiếu....

Chương 28: 28: Anh Ba Vỗ Đít Em!

Dở khóc dở cười khi Ngân cứ vui vẻ nói hết tất cả mọi thứ, bao gồm cả những thứ không hợp với độ tuổi của cô.

Ví dụ như chuyện giường chiếu...

Chẳng biết đã thử hay chưa mà Ngân ăn nói như một người đầy đặn kinh nghiệm (è hèm, cũng chỉ là học qua sách vở mà thôi).

Mấy lần hần đang uống nước nghe cô nói vậy mà suýt sặc.

Sáng vừa đi nhổ rằng xong cùng với không ít vết thương trên người vậy mà vẫn nói nhiều được như vậy, cứ tưởng sẽ chữa và bớt nói đi mới phải chứ.

Xem ra ba mẹ nhóc này quản lí con cái không được chặt rồi, để nhóc tiếp cận với mấy cái bậy bạ như vậy ở độ tuổi như này.

Đúng là bây giờ tuổi trẻ tài cao! Hần nể lắm.

[...]

A ha, hôm nay thật là một ngày bổ ích! Cô đã dạy cho chú bao nhiêu là kiến thức quan trọng, mong rằng chú có kinh nghiệm thật chắc với bạn giường của mình.

Haha, chuyên gia tâm lí Nguyễn Hoài Ngân...

Cô đứng đánh răng mà mồm cứ cười khà khà làm Kiệt đứng chờ đến lượt ở ngoài phát rùng mình, điện thoại trên tay cậu suýt rơi xuống nếu cậu cầm không chắc.

Con nhóc này cười cái gì mà ghê rợn quá vậy? Hay là con nhóc này lại nghĩ ra được trò gì hay ho để trêu mọi người bao gồm cả cậu?

Thật là...

Tha cậu đi thôi, cậu sợ con nhóc này lắm rồi!

“Anh Kiệt sợ ai cơ?”

Ách, cậu nói ra luôn rồi à? Nhóc này đang đánh răng cơ mà, sao lại chạy ra ngoài này rồi? Nhìn vết thương trên má của Ngân do cái tát của tên bắt cóc gây ra, Kiệt bỗng có chút nhói lòng, chỉ là một chút thôi.

Dù gì cũng là tại Kiệt không trông chừng nhóc con này không cẩn thận nên nhóc mới bị bắt cóc, cái tát trên má kia cũng là lỗi của Kiệt cả thôi.

Kiệt vô thức giơ tay định chạm lên vết thương trên má kia của cô nhưng lại nhận ra mình cao quá, mà chiều cao của Ngân thì...

Cậu ngồi xuống nhẹ nhàng chạm lên vết thương kia, buột miệng hỏi: “Có đau không?”

Chợt nhận ra mình vừa hỏi một câu rất ngu, Kiệt xấu hổ quay đi.

Làm sao mà không đau cho được? Bị tát đến ngã lăn ra so với Kiệt còn đáng sợ nữa là nói đến đứa con nít như nhóc.

Ngân thấy Kiệt có chút lạ, không quen nhưng vẫn gật đầu, đáp:

“Dạ, đau”

“Thế...”

“Út, ra đây anh bảo”

Lời nói của Kiệt bị cắt ngang bởi tiếng gọi của Quang, cậu giật mình đứng phắt dậy rồi đi ra chỗ Quang để Ngân ở lại một mình trong ngơ ngác.

Chết tiệt, suýt chút nữa là cậu đã không cầm nổi lòng mình rồi...!Khốn!

[...]

Ôi, trần trọc ngu không nổi.

Cứ nhắm mắt là lại thấy khó chịu, người thì đau ê ẩm, chỗ nhổ răng tưởng đỡ rồi ai ngờ vẫn đau mới khổ.

Cái quái gì đây mà người toàn đau nhức mệt mỏi không thôi.

Ai mà ngủ cho nổi đây?

Mới tí tuổi mà đau yếu thế này thì làm được gì cho đất nước chứ?

Bất lực quá đi à!

Hừ, chẳng bù cho cô, "hàng xóm" (Kiệt) phòng cạnh đã ngủ say từ lúc nào.

Thậm chí nằm đây còn nghe tiếng ngáy rõ to từ phòng bên ấy, nhiều khi "hàng xóm" còn nói vớ vẩn cái gì đó, chắc là mơ.

Ngân thở dài ngao ngán nghĩ bụng: "hàng xóm" phòng bên vô duyên thật sự!

Ngân vỗ bốp vào hai bên má của mình giúp tỉnh táo lại, cô lắc nhẹ đầu bỏ đi những suy nghĩ vớ vẩn rồi nhắm mắt đi ngủ.

Ngủ đi thôi để mai còn dạy thêm những kinh nghiệm khác cho chú.

Khi đã gần chạm được vào giấc ngủ thì...

"Hàng xóm" phòng bên mơ ngủ, gào toáng lên:

"Anh hai, anh ba vỗ đít em".

Chương 29: 29: Cả Đêm Thức Trắng

Khi đã gần chạm được vào giấc ngủ thì...

"Hàng xóm" phòng bên mơ ngủ, gào toáng lên:

"Anh hai, anh ba vỗ dít em"

Chậc, sao lại nói oang oang cái vấn đề tế nhị này chứ? Lại còn nói vào cái thời gian như này, không muốn để người khác ngủ hay gì?

Thôi kệ, ngủ đi thôi...

[...]

Cùng thời điểm đó tại phòng của hấn

Đợi Ngân và Kiệt về phòng ngủ của riêng mình, hấn mới gọi Quang vào phòng mình nói chuyện.

Quang không tin vào tai của mình nên hỏi lại hấn:

"Salvia? Anh bảo sẽ gọi Salvia đến trông con nhóc kia ư?"

Hấn nhìn cái vẻ mặt há hốc của Quang rồi nghĩ lại.

Hấn cũng đâu có muốn cơ chứ? Thật ra ngay từ khi mang nhóc con này về, hấn đã có ý định đấy rồi nhưng bận việc quá nên quên đi mất.

Sau sáng hôm nay xảy ra vụ kia thì hấn lại nghĩ đến.

Dù sao nhóc cũng còn bé, còn nhiều chuyện chưa tự mình làm được, cần phải có người bên cạnh chăm sóc, giúp đỡ lúc cần.

Mà trong nhà thì toàn đàn ông, có những chuyện không làm được.

Nói thì dễ nhưng làm được mới là khó!

Thật sự thì ngoài cô ấy ra không còn ai phù hợp hơn được nữa.

Không thể nào, anh hai gọi Salvia ư? Anh hai vẫn còn...

Không, Quang không tin.

Quang ngớ ngàng nhìn hăn, không thể hiểu được những gì anh hai đang nghĩ.

“Anh hai nhưng...”

Hăn đập bàn, kiên quyết nói:

“Không nhưng nhị gì cả! Ngày mai gặp nói chuyện với cô ấy!”

Anh hai...!Quang bất lực, thở dài trả lời vâng rồi quay về phòng.

Dù sao anh hai đã quyết vậy thì Quang cũng không ngăn cản được, chỉ biết vâng lời và làm theo thôi.

[...]

Sáng hôm sau

A, giết ta đi! Cả giấc ngủ của ta đã bay theo tiếng gào giữa đêm khuya của anh Kiệt mất rồi.

Ngân lẩm bẩm đi ra khỏi phòng, trông cô bây giờ giống một bà già hơn là một đứa con nít!

Anh Kiệt đáng ghét! Không ngủ thì cũng phải để người khác ngủ chứ! Đằng này hành người ta cả đêm thức trắng.

Còn Kiệt thì...

“Hi, nhóc đấy à, sao nhìn uể oải thế kia? Tươi tỉnh lên xem nào, mới sáng mà đã thế này...”

A, sao lại vui vẻ và tràn đầy năng lượng thế kia? Uể oải? Cô uể oải không phải là tại anh Kiệt à? Hừ, thật là tức mà...

[...]

“Sao trông rầu rĩ thế? Tối qua không ngủ được à?”

Tại em trai chú cả đấy, hại cô cả đêm thức trắng.

Ngân mỉm cười dịu dàng nhưng là một nụ cười méo xệch, nói:

“Dạ hôm qua có kẻ phá phách nên cháu không ngủ được”

Nói rồi Ngân lờm xéo Kiệt khiến cậu rùng mình nghĩ bụng: Chắc không phải tại mình đâu nhỉ? Ngân tức giận giơ chân dẫm mạnh vào chân Kiệt ở dưới gầm bàn khiến cậu lập tức phải buông đứa la toáng lên.

Hăn ngẩng lên nhìn cậu, hỏi:

“Sao đấy?”

Kiệt ôm chân định mách tội thì bị Ngân dẫm cho một phát ở chân còn lại, dẫm nốt chân còn lại ý bảo không được mách đây mà! Vậy nên Kiệt lập tức im lặng, câm như hến, hấn hỏi mãi nhưng vẫn không chịu khai ra.

Ha, mặc dù nhìn anh Kiệt hơi đáng thương, chỉ là hơi thôi, nhưng cái cảm giác thoải mái cao hơn nhiều so với thương hại.

Tự dung hả hê quá trời!

Sao cảm giác hôm nay cứ thiếu thiếu cái gì thế nhỉ? Ngân quay ngang, quay dọc tìm kiếm thứ mình thấy thiếu.

À, thiếu anh Quang! Mới sáng đã không thấy bóng dáng đâu rồi, anh Quang đi từ tối hôm qua à?

Ngân quay qua hấn, hỏi:

“Chú ơi, anh Quang đi đâu thế ạ?”

Hấn khó xử chẳng biết trả lời ra sao đành quay qua nhìn Kiệt mong được gỡ rối.

Kiệt nghĩ bừa một câu trả lời rồi nói:

“Anh ba đi công việc một tí sẽ về ngay”

[...]

Tại một quán đồ uống.

Chương 30: 30: Salvia 1

Tại một quán đồ uống

Mọi sự chú ý của cả nam lẫn nữ đều dồn vào một cô gái trẻ với mái tóc xoăn màu hạt dẻ đẩy cửa bước vào, cô gái đi tới và ngồi xuống đối diện với Quang.

Cũng không ít sự thất vọng của cánh đàn ông trong quán vì nghĩ rằng cho cô gái đó đi một mình, ai ngờ là có bạn trai rồi.

Nhưng không...

Đừng nhầm rằng đây là bạn gái của Quang, vì Quang còn đang độc thân yêu đời lắm.

Quang ngẩng đầu lên, nở nụ cười đốt cháy bao trái tim của người con gái nhưng cô gái kia cầm menu che mặt, lờ đi nụ cười của Quang.

Rõ quē ông Quang ạ!

Cô gái kia sau khi nhìn một lượt menu, liền gọi:

“Cho mình một cốc trà chanh có đá nhé!”

Ngay sau tiếng gọi đồ uống là một tiếng đáp từ nhân viên trong quán vọng ra cái dạ.

Chết tiệt, bà cô này tính nết vẫn như ngày nào, vẫn thích ngó lơ người khác như vậy.

Quang vầy vầy hai tay trước mặt cô gái kia, nói:

“Salvia, bao giờ cậu mới bỏ cái tật xấu đấy hả?”

Nói thật, nếu không phải cô gái tên Salvia kia có ngoại hình ưa nhìn, có thể nói là đẹp và không phải là bạn lớp cũ thì Quang đã chém gọn cô ấy từ lâu rồi.

Salvia bây giờ mới quay lại nhìn Quang, cười một cái và nói:
“Hi, không bỏ được”

Salvia vẫn vậy, vẫn là một cô gái vui tính, vẫn xinh đẹp như ngày nào, nụ cười hồn nhiên như con nít vẫn thế và cái tật xấu vẫn không bỏ qua được...

Nhân viên trong quán đem ra một cốc trà chanh kèm đá để trước mặt Salvia và điều đó làm cho Quang chú ý.

Salvia có lẽ cũng nhìn ra được điều này, liền nói:
“Vẫn chưa bỏ được”

Salvia...

Quang liền gạt phắt ngay cái suy nghĩ vớ vẩn đang hiện trong đầu, anh nói thẳng vào chủ đề chính:

“Anh hai bảo mình gọi cậu để nói chuyện”

Tuấn...!Tuấn bảo Quang gọi mình để nói chuyện? Salvia dường như không thể tin vào chính tai mình, cô nàng khựng lại, miệng lẩm bầm gì đó.

Quang vuốt ngược mái tóc xoăn của mình, chống cằm nhìn Salvia.

Salvia nhìn Quang bằng ánh mắt thăm dò xem lời nói của anh là thật hay giả.

“Anh hai muốn cậu về ở cùng với bọn mình...”

“Thật sao?”

Salvia hỏi toáng lên làm bao nhiêu sự chú ý đều dồn vào bàn của Quang và Salvia nhưng điều đó không hề làm cô nàng chú ý.

Thật sự là anh ấy gọi mình về sao? Tuấn...

“Để chăm sóc một đứa nhóc”

Hể? Một đứa nhóc? Nhóc nào? Tinh thần Salvia có phần tụt hẳn xuống, vậy mà cô nàng cứ hi vọng chuyện đâu không à, rõ ngốc! Salvia cúi gằm mặt xuống, hỏi nhỏ:

“Anh ấy lập gia đình rồi à?”

Gia đình? A ha ha, anh hai mà thèm lập gia đình? Quang nhìn Salvia nghĩ bụng: Cậu nghĩ xa vời quá rồi!

Biết ngay là Salvia sẽ quan tâm con nhóc kia từ đâu mà ra.

Hể, có trò vui để chơi rồi.

Quang gật đầu trước câu hỏi của Salvia khiến mặt cô nàng tái mét đi.

Vậy mà anh ấy lập gia đình rồi à...! Có lẽ nên chúc phúc cho họ!
Nhận thấy Salvia sắp sửa khóc đến nơi, Quang mới biết điểm dừng, anh cười, nói:
“Mình đùa cậu thôi mà.

Anh hai vẫn còn độc thân”

Salvia chột đồ bưng mặt, lớn vậy rồi mà vẫn bị lừa trò con nít, xấu hổ chết.

May quá, anh ấy vẫn còn độc thân! Salvia mỉm cười nghĩ về điều đó rồi lại bĩu môi nhìn Quang, cô nàng véo má anh, nói bằng giọng dịu dàng:

“Cậu giỏi lắm, dám lừa mình”

Á, đau, đau mẹ ời! Quang nhú mày đau đớn vì cái véo má của Salvia.

Ôi trời, anh đã quên bém mắt rằng tuy Salvia dịu dàng, nhẹ nhàng là thật, nhưng một khi để cô nàng cáu lên thì...đó lại là một tính cách khác.

Quang vỗ nhẹ nhằm gạt tay của Salvia, cô nàng lúc này mới bỏ tay ra nhưng vẫn còn giận nên bồi thêm cái nữa vào cánh tay của Quang.

Quang thì vừa chịu nỗi đau ở má, vừa chịu nỗi đau ở cánh tay, muốn khóc ghê! Bà cô Salvia rõ độc ác...

À, phải rồi! Nhưng đứa bé mà anh ấy nhờ mình chăm sóc không phải là con của anh ấy thì là của ai? Lẽ nào là...!Salvia thốt lên:

“Chả nhẽ 1 trong 4 người các cậu mang thai?”.

Chương 31: 31: Salvia 2

“Cậu giỏi lắm, dám lừa mình”

Á, đau, đau mẹ ời! Quang nhúu mày đau đớn vì cái véo má của Salvia.

Ôi trời, anh đã quên bém mắt rằng tuy Salvia dịu dàng, nhẹ nhàng là thật, nhưng một khi để cô nàng cáu lên thì...đó lại là một tính cách khác.

Quang vỗ nhẹ nhằm gạt tay của Salvia, cô nàng lúc này mới bỏ tay ra nhưng vẫn còn giận nên bồi thêm cái nữa vào cánh tay của Quang.

Quang thì vừa chịu nổi đau ở má, vừa chịu nổi đau ở cánh tay, muốn khóc ghê! Bà cô Salvia rõ độc ác...

À, phải rồi! Nhưng đứa bé mà anh ấy nhờ mình chăm sóc không phải là con của anh ấy thì là của ai? Lẽ nào là...!Salvia thốt lên:

“Chả nhẽ 1 trong 4 người các cậu mang thai?”

Quang nở nụ cười méo xệch trước câu hỏi của Salvia.

A ha ha, câu hỏi có tính logic ghê cơ! Bà cô này nên về học lại sinh học lớp 8 đi là vừa.

Đàn ông có thể mang thai? Ừm, chắc ai phát hiện ra được điều này chắc sẽ là nhà khoa học vĩ đại của toàn nhân loại mà thôi!

Salvia cũng chợt nhận ra câu hỏi của mình có phần bông bột thiếu suy nghĩ và thiếu thực tế, cô nàng ngại ngùng cúi mặt xuống, ấp a ấp úng:

“À, à...không...”

Salvia liền đổi luôn qua chủ đề khác.

“Sao cậu biết mình về nước rồi?”

Thậm chí Quang còn biết cả nơi ở của Salvia nữa cơ mà.

Quang là thiên tài mà, có gì mà anh không biết?

Thật ra từ lúc nghe giọng của cô gái lạ mặt không biết từ đâu ra xuất hiện ngay tại chỗ Ngân bị bắt cóc, Quang đã ngờ ngợ rồi.

Lúc hỏi người quanh đấy mới biết, Salvia bị lạc đường về chung cư nơi cô nàng ở, quý quái thế nào lại đi lạc đúng nơi Ngân bị bắt cóc mới hay.

Đứng núp một góc nghe toàn bộ cuộc hội thoại giữa mọi người và hai tên bắt cóc, Salvia không nghĩ ngợi gì liền gọi luôn cảnh sát, dù sao cũng là người quen cả thôi.

Salvia gật đầu khi nghe xong toàn bộ câu chuyện, anh ấy nhìn vậy mà vẫn phát hiện ra mình à.

Salvia thoáng mỉm cười hạnh phúc, dù chỉ là thoáng qua nhưng cũng đủ thời gian để Quang chụp lại một bức ảnh.

Anh chống cằm, cười gian gửi luôn bức ảnh đấy cho hấn kèm theo câu:

-Anh hai ngắm cho bổ mắt.

[...]

Ting

Hấn đang đi trên đường thì điện thoại có tin nhắn, hấn dừng lại, rút điện thoại từ trong túi.

Tin nhắn của thằng ba? Ảnh gì đây? Hấn chột khựng lại, nhìn chăm chú vào bức ảnh.

Salvia...

[...]

Ting...

Salvia lấy điện thoại từ trong ví để bên hông ra xem, chẳng biết nội dung tin nhắn là gì nhưng sau khi xem xong tin nhắn, cô nàng liền vội đứng dậy.

Suýt quên mất sự hiện diện của Quang, Salvia quay lại nói:
“Xin lỗi, bây giờ mình có việc phải đi rồi! Mình sẽ sắp xếp để chuyển về chỗ bạn cậu!”

Rồi cũng chẳng để Quang kịp nói lời tạm biệt, Salvia rời đi luôn.

Bà cô này...cũng thật là quá nhiều tính xấu mà!

Anh nhìn xuống li trà chanh mới uống được một nửa đang đặt trên bàn của Salvia, bỗng nhớ tới anh hai, Quang nghĩ bụng: trà chanh ở quán này anh hai thích, tí phải mua cho anh hai một li mới được!

[...]

Tại ghế đá của công viên

Salvia ngồi xuống, để điện thoại vào ví rồi lấy ra một cuốn sổ tay nhỏ.

Salvia lật giở cuốn sổ tay, lấy ra một bức ảnh, cô nàng chăm chú nhìn bức ảnh.

Từng hành động đến ánh mắt đều rất dịu dàng giống như bức ảnh đó là một con người bằng xương bằng thịt vậy.

Salvia nhắm mắt, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, nói thầm:

“Tuấn, đợi em...”.

Chương 32: 32: Salvia 3

Tại ghế đá của công viên

Salvia ngồi xuống, để điện thoại vào ví rồi lấy ra một cuốn sổ tay nhỏ.

Salvia lật giở cuốn sổ tay, lấy ra một bức ảnh, cô nàng chăm chú nhìn bức ảnh.

Từng hành động đến ánh mắt đều rất dịu dàng giống như bức ảnh đó là một con người bằng xương bằng thịt vậy.

Salvia nhắm mắt, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, nói thầm:

“Tuấn, đợi em...”

Salvia cất lại bức ảnh vào trong ví rồi định đứng dậy rời đi.

Nhưng...bất ngờ Salvia ngã phịch xuống đất, cô nàng quay lại nhìn phần chân của mình.

Ai da, gãy mất gót rồi...!Thậm chí chân còn sưng lên nữa...!Sao lại xui xẻo vậy chứ?

“Này, có sao không?”

“À không, tôi ổn!”

Salvia ngẩng đầu, cười trừ với người lạ mặt đi qua đường.

Thời buổi bây giờ vẫn có người quan tâm tới một người xa lạ bị ngã ở đường sao?

Hắn trở mắt nhìn Salvia, buột miệng:

“Salvia...”

Hả? Salvia nhìn lại người con trai đang đứng trước mặt mình, dường

như không thể tin vào mắt mình, cô nàng im lặng, nhìn hẩn chăm chú.

Hẩn nhìn xuống chân Salvia khế nhíu mảy, lại không biết chăm sóc bản thân nữa rồi.

Hẩn ngồi xổm xuống, đưa tay chạm nhẹ vào chỗ đang sưng lên của Salvia khiến cô nàng giật thót, phải bám vào người khác.

Biểu cảm như vậy là đau rồi, thế mà vừa nãy không biết ai mạnh mẽ miệng bảo ổn cơ đấy! Hẩn bế Salvia ngồi lên ghế đá rồi quay lưng với cô nàng, nói:

“Lên đây, anh cõng em.

Anh đưa em đi khám”

Salvia hơi ngạc nhiên trước cử chỉ của hẩn, cô nàng định từ chối rồi lại thôi, ngoan ngoãn leo lên lưng hẩn.

Salvia ôm lấy cổ hẩn, nhắm nghiền mắt.

Chỉ cần là anh ấy, chỉ cần được ở bên anh ấy dù có chịu khó, chịu khổ đến đâu, Salvia cũng mặc...

[...]

“Anh ba, anh mua gì về đấy?”

Kiệt thấy tiếng mở cửa liền từ phòng khách chạy vọt ra, khi thấy li nước trên tay Quang, cậu có chút hi vọng đấy là đồ mua cho mình.

Nhưng Kiệt ơi, nhầm rồi!

Kiệt phi tới định cướp lấy li nước trên tay Quang nhưng Quang đã kịp để li nước lên kệ tủ.

Ha, trình cứng còn non lắm, nghĩ gì mà cướp được đồ từ tay anh mày? Cứng còn phải học hỏi thêm nhiều vào!

Kiệt ngẩng đầu nhìn lên kệ tủ, mặt ỉu xiu.

A, thật là xa quá xa, cao quá cao, cậu không thể...không thể với lên được, chiều cao không cho phép!

Quang đi qua Kiệt, đi thẳng vào phòng khách tìm hăn.

Không thấy hăn đâu, Quang mới ló ra hỏi:

“Anh hai đi đâu rồi à?”

Kiệt chu mỏ, nói:

“Ăn sáng xong anh hai liền ra ngoài rồi”

Quang hờ hững đáp một từ cho qua chuyện, mắt công mua trà chanh cho anh hai mà anh hai đi đâu rồi không biết.

Định quay về phòng của mình nhưng Quang chợt nhớ ra còn chuyện chưa hỏi, lại ló ra hỏi Kiệt:

“Út có biết anh hai đi đâu không?”

Kiệt cố nhớ lại rồi đáp:

“Hôm nay anh hai hoạt động gần công viên”

Công viên? Chẳng phải quán đồ uống Quang vừa hẹn Salvia cũng có công viên sao? Nhớ đâu hai người...!Chả nhẽ lại có chuyện trùng hợp đến vậy sao? Không không, chắc chuyện đó không thể xảy ra đâu!

Quang trở về phòng với cảm giác lo lắng rằng anh hai và Salvia có thể dù chỉ là vô tình gặp nhau, cảm giác đó vẫn có khả năng cao sẽ xảy ra...

[...]

“Salvia...”

Hăn đặt Salvia nằm xuống rồi gọi tên cô nàng.

Chậc, sao lại ngủ vào giờ này? Salvia vẫn ngủ say như chết mặc cho này giờ hăn gọi suốt.

Rào rào

Mưa rồi? Hăn ngồi xuống cạnh Salvia, tay vô thức chạm lên khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng.

Hăn cố gắng dụ dằng hết sức có thể để không làm cho cô nàng tỉnh dậy hoặc có thể tay của mình sẽ làm bẩn đi khuôn mặt xinh đẹp không tì vết này.

Salvia nhú mày, trong giấc mơ, cô nàng thầm gọi tên hăn:

“Tuấn...”.

Chương 33: 33: Đừng Bỏ Em!

"Salvia..."

Hắn đặt Salvia nằm xuống rồi gọi tên cô nàng.

Chắc, sao lại ngủ vào giờ này? Salvia vẫn ngủ say như chết mặc cho này giờ hắn gọi suốt.

Rào rào

Mưa rồi? Hắn ngồi xuống cạnh Salvia, tay vô thức chạm lên khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng.

Hắn cố gắng dịu dàng hết sức có thể để không làm cho cô nàng tỉnh dậy hoặc có thể tay của mình sẽ làm bẩn đi khuôn mặt xinh đẹp không tì vết này.

Salvia nhú mào, trong giấc mơ, cô nàng thầm gọi tên hắn:

"Tuấn..."

[...]

Buổi chiều

Ngân dụi mắt, chải lại tóc rồi mở cửa đi ra ngoài.

Cô chẳng quan tâm đến sự hiện diện của Quang và Kiệt mà ngó quanh tìm hắn, không thấy hắn, Ngân liền hỏi:

"Các anh, chú đi đâu rồi?"

"Anh hai ra ngoài từ sáng đến giờ, anh cũng chẳng biết giờ anh ấy ở đâu"

Quang liếm tay dính gia vị bimbim rồi trả lời cô.

Ngân đi tới sofa, giơ tay gạt Quang và Kiệt ra hai phía, còn mình

chen vào ngồi giữa trước sự ngỡ ngàng của Quang và Kiệt.

Quang và Kiệt nhìn nhau đăm đăm, trao cho nhau những ánh mắt tình ái với hàm ý: Xa anh (em) rồi em (anh) buồn lắm...

Ngân chẳng thèm để ý đến hai người bên cạnh đang trao cho nhau những ánh mắt đăm đăm, luyến tiếc, cô thò tay mò bimbim, mắt chăm chú vào màn hình tivi.

Chà, hôm nay có nhân vật mới xinh gái ghê cơ! Chết vì sự xinh đẹp này mất!

[...]

“Ừm...”

Salvia nhú mày trước ánh sáng của bóng đèn phòng, cô nàng vội bật dậy trong sự ngỡ ngàng.

Salvia hết sờ mặt, sờ tay chân rồi sờ đến quần áo.

May quá, cứ tưởng bị bắt đi làm trò bậy bạ...

Hắn mở cửa phòng đi vào, đặt bên cạnh Salvia một bát cháo nóng vừa mới nấu, nói:

“Ăn đi kẻo nguội”

“Dạ...”

Salvia gật đầu, cầm bát cháo múc một thìa, thổi qua cho bớt nóng rồi đưa vào miệng.

Ăn được đến thìa thứ 5, nghĩa là chưa được nửa bát, Salvia bỏ bát cháo xuống, cười trừ, nói:

“Cảm ơn anh, cháo của anh nấu ngon lắm! Thôi, em không ăn nữa đâu...”

Hắn nhú mày nhìn Salvia, vẫn bướng bỉnh như ngày nào, chẳng chịu nghe lời người khác gì cả! Hắn tiến lại gần, ngồi cạnh Salvia, cầm bát cháo lên súc một thìa, thổi cho bớt nóng rồi giơ trước mặt cô nàng, hắn nói:

“Không ăn cũng phải ăn! Há mồm, anh súc cho em!”

Nhưng...

Thật sự Salvia ăn không nổi nữa rồi...

Salvia ngược lên, trề môi nhìn hấn muốn nói: Em thật sự không thể ăn nổi nữa!

Hấn làm ngơ Salvia, tay vẫn cầm thìa cháo giờ trước mặt cô nàng.

Thôi, em chịu thua anh luôn! Salvia thở dài, mặc dù không thể ăn được nữa nhưng vẫn há miệng nhận lấy thìa cháo.

Sau khi ăn xong bát cháo trời vẫn mưa không ngớt, rửa bát xong hấn có ý định về nên vào phòng Salvia, hỏi:

“Em có ô không?”

“Anh định đi về sao?”

“Ừ”

Salvia hất chân ra, mặc cho chân đang bị đau, cô nàng chạy xuống ôm chầm lấy hấn, nói:

“Tuấn, đừng bỏ em đi...”

Hấn định đáp lại cái ôm đó nhưng không thể, hấn buông thõng hai tay xuống, siết chặt tay.

Salvia ngẩng đầu lên, nước mắt từ lúc nào đã chảy ra, cô nàng nói:

“Tuấn, đừng bỏ em đi nữa...!Làm ơn! Có được không...?”

Rồi Salvia cúi xuống, gục vào người hấn mà khóc như chưa bao giờ được khóc.

Hấn luồn tay qua mái tóc rối của Salvia, nâng mặt lên cô nàng lên.

Salvia nhìn vào đôi mắt đang xuất hiện hình ảnh của mình trong đó, bám vào hai cánh tay của hấn, nhún chân, nhắm mắt, cô nàng từ từ tiến lại gần hấn hơn.

Cũng chính vì vậy ngực Salvia cọ vào ngực hấn khiến lòng hấn trong phút chốc có phần rạo rức.

Hấn nghiêng rằng, lấy lại sự bình tĩnh, đẩy Salvia ra trong sự ngỡ ngàng của cô nàng.

Salvia nhìn hấn, nước mắt lăn dài trên hai gò má, hỏi:

“Tuấn, anh...anh hết yêu em rồi sao?”.

Chương 34: 34: Sống Chung

Rồi Salvia cúi xuống, gục vào người hắn mà khóc như chưa bao giờ được khóc.

Hắn luồn tay qua mái tóc rối của Salvia, nâng mặt lên cô nàng lên.

Salvia nhìn vào đôi mắt đang xuất hiện hình ảnh của mình trong đó, bám vào hai cánh tay của hắn, nhún chân, nhắm mắt, cô nàng từ từ tiến lại gần hắn hơn.

Cũng chính vì vậy ngực Salvia cọ vào ngực hắn khiến lòng hắn trong phút chốc có phần rạo rức.

Hắn nghiêng rặng, lấy lại sự bình tĩnh, đẩy Salvia ra trong sự ngỡ ngàng của cô nàng.

Salvia nhìn hắn, nước mắt lăn dài trên hai gò má, hỏi:

“Tuấn, anh...anh hết yêu em rồi sao?”

Hắn không dám nhìn thẳng vào mắt của Salvia, hắn quay qua chỗ khác, trả lời câu hỏi của Salvia là một sự im lặng.

Salvia nhìn hắn rồi bất ngờ sụp xuống, cô nàng ôm mặt khóc trong sự bất lực của hắn.

Hắn siết chặt tay, tim hắn thắt lại.

Hắn cũng đâu có muốn như vậy? Nhưng hắn không thể nói cho Salvia nghe được rằng hắn vẫn còn yêu Salvia, yêu rất nhiều, yêu sâu đậm, yêu thiết tha...

Hắn ngồi xuống, ôm lấy Salvia, dịu dàng dỗ dành:

“Salvia, em đừng khóc nữa...!Xin em!”

Xin em đừng khóc, anh đau!

Salvia ôm lấy hấn, siết chặt lấy cánh tay áo của hấn mà khóc...
Hấn giơ tay lau nước mắt cho Salvia rồi bế cô nàng lên giường nằm, dịu dàng kéo chăn đắp.

Salvia nắm lấy cánh tay hấn, giọng nói như cầu xin vậy:
“Không...!Tuấn, em không cho phép anh rời đi...”
Hấn nắm chặt tay Salvia, nói:
“Em ngủ đi.

Anh không đi đâu cả”
Tâm trạng Salvia thoải mái đi phần nào khi nghe hấn nói vậy, cô nàng nắm chặt tay hấn rồi thiếp đi.

[...]

Cạch

Kiệt đặt nốt đĩa khoai tây chiên xuống bàn rồi lại sắp xếp bát và đĩa vào từng vị trí, cậu lau tay, đi vào gọi Quang và Ngân vào ăn cơm.
Ngân buồn bã nhìn đồng hồ rồi lại buồn bã cúi xuống.

Chú đi đâu mà lâu thế? Ngân nhớ chú...
Thấy cô mãi không chịu đứng dậy ra ngoài ăn cơm, Kiệt tiến lại, bế Ngân lên làm cô có chút giật mình.

Kiệt cười nhìn Ngân, nói:
“Anh hai sẽ về sớm thôi!”
Ngân hờ hững đáp một câu coi như cho qua chuyện.

Thôi khỏi quan tâm chú nữa, phải làm no cái bụng trước đã!

[...]

Sau khi ăn xong

Ngân và Quang đều trở lại phòng của mình để mình Kiệt ngoài phòng bếp rửa bát.

Cậu lau tay vào khăn rồi định trở lại phòng của mình khi rửa bát xong.

Đang đi thì có tiếng mở cửa làm Kiệt chạy vọt ra mừng rỡ.
À, đúng là anh hai về rồi! Nhưng niềm vui chưa được bao lâu thì Kiệt thấy có người phụ nữ đang được hấn công, nụ cười chợt tắt.

Kiệt thấy người phụ nữ kia có chút quen quen.
À, lần Ngân bị bắt cóc, chính người phụ nữ này đã gọi cảnh sát cho bọn họ.

Hừm, hình như không chỉ có vậy...
Kiệt nhìn kĩ lại một lần nữa rồi chợt há hốc mồm.

Chị Salvia...
Sao chị ấy lại ở đây? Và...và còn gặp anh hai nữa...!Nếu mọi chuyện, mối quan hệ, tình cảm này mà lộ ra ngoài thì,...thì gia đình anh hai sẽ giết anh ấy mất!
Kiệt như không tin được vào mắt mình, cậu lắp bắp hỏi hấn:
“Anh hai, sao lại...?”
Hấn đi qua Kiệt, dừng dừng như không, đáp:
“Cô ấy bị trọc chân, ở một mình không tiện nên anh bảo cô ấy về đây ở luôn cho tiện”
Cái gì? Chị Salvia sẽ ở đây? Sao có thể chứ? Kiệt hoảng quá, buột miệng gào toáng lên:
“Anh ba...”
Quang đang ở trong phòng nghe thấy tiếng của Kiệt thì đi ra rồi sững người.

Không ngờ linh cảm của Quang là sự thật.

Mặc dù không gọi mình nhưng Ngân vẫn chạy ra hóng hớt.

A, chú đã về!
Ngân nhìn lại, chú đang công ai thế kia? Cô chạy lại, hỏi hấn:
“Chú ơi, chị gái nào thế kia?”.

Chương 35: 35: Chị Tặng Em Được Không

"Anh ba..."

Quang đang ở trong phòng nghe thấy tiếng của Kiệt thì đi ra rồi sững người.

Không ngờ linh cảm của Quang là sự thật.

Mặc dù không gọi mình nhưng Ngân vẫn chạy ra hóng hớt.

A, chú đã về!

Ngân nhìn lại, chú đang cõng ai thế kia? Cô chạy lại, hỏi hẩn:

"Chú ơi, chị gái nào thế kia?"

"Cháu gọi cô ấy là chị, tên cô ấy là Salvia"

Salvia? Sao tên nghe nước ngoài thế nhỉ? Ngân định hỏi nữa nhưng thấy hẩn đã quay về phòng từ khi nào.

Chú...

[...]

Hai tuần sau

Vì được mọi người chăm sóc chu đáo nên chân Salvia phục hồi rất nhanh, đến tuần thứ hai là khỏi hẳn và có thể đi lại bình thường không tập tễnh nữa.

Salvia dùng kẹp búi bừa tóc vào cho đỡ vướng víu rồi đi gọi Ngân dậy.

"Ngân ơi, dậy ăn sáng nào"

Salvia mở cửa rồi tới gần giường, lay nhẹ người cô.

Bị tiếng gọi của Salvia làm cho tỉnh giấc, Ngân bật dậy, nắm lấy tay

Salvia ra khỏi phòng.
Salvia mỉm cười nhìn cô, hỏi:

“Hôm qua em ngủ có ngon không?”

“Dạ, ngủ ngon lắm”

Ra đến phòng bếp thì hẳn, Quang và Kiệt đã ngồi sẵn ở bàn chỉ chờ mỗi Ngân là có thể ăn sáng.

Sau một đêm ngủ thì bụng Ngân đã chẳng còn gì nữa rồi, cô rời tay Salvia nhanh chóng đi đánh răng, rửa mặt.

Kiệt nghiêng đầu nhìn động tác nhanh nhẹn lạ lùng vào mỗi sáng của Ngân mấy ngày nay, nói:

“Ngân dạo này bám chị hơn bám anh hai rồi đấy”

Salvia kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh hẳn, cười nói:

“Có đâu mà, em cứ nói quá”

Ngân định ngồi cạnh hẳn mà quên bém đi mất vị trí đó đã có người thay thế, cô di chuyển qua ngồi cạnh Kiệt.

Salvia đứng dậy lấy một cốc sữa và đĩa bánh mì đưa cho Ngân rồi quay về chỗ.

[...]

Trung tâm thương mại

Salvia dắt tay Ngân đến trước quầy mua nước, cô nàng cúi xuống hỏi:

“Em uống gì?”

Ngân đắn đo suy nghĩ một lát rồi nói:

“Nước cam ạ!”

Salvia gật đầu hiểu ý rồi quay qua người bán hàng gọi một cốc nước cam cho Ngân và li trà chanh cho mình.

Ngân ngược lên nhìn Salvia mà nói đúng hơn là nhìn li trà chanh chị ấy đang cầm, nghĩ bụng: sao chị ấy thích uống trà chanh thế nhỉ?

Nói mới nhớ trong phòng của chị ấy cũng có một bé chanh, điện thoại cũng là ốp chanh, kẹp tóc cũng chanh, khỏi nói nhiều đây là một người nghiện những thứ liên quan đến chanh.

Nói chị Salvia thì lại nhớ tới chú, hình như chú cũng thích uống trà

chanh thì phải...!Anh Kiệt bảo đó là nước uống mà chú yêu thích...
Sao chú với chị Salvia có nhiều sở thích giống nhau thế? Là trùng hợp? Chắc không phải đâu, mấy hôm chị Salvia bị trẹo chân, chú chăm sóc chị ấy nhiệt tình quá trời luôn.

Cũng vì bận chăm sóc cho chị ấy mà Ngân hoàn toàn bị chú ngó lơ...!Khóc.

“Một tuần nữa là sinh nhật em hả?”

Ngân giật mình bởi câu hỏi của Salvia.

Sao chị ấy biết được ngày sinh nhật của cô? Salvia nhìn Ngân, như đọc được suy nghĩ của cô, cô nàng mỉm cười, nói:

“Anh Tuấn nói cho chị biết đấy”

Sao chú lại biết ngày sinh nhật của cô?

Ngân dừng lại, cúi gằm mặt xuống.

Salvia cảm thấy tay mình bị kéo lại nên ngoảnh lại nhìn xuống.

“Ngân thích gì không? Chị mua tặng em”

Ngân im lặng, không đáp.

Ngày sinh nhật...đến nhanh như vậy à?

“Sao thế em?”

Salvia lo lắng hỏi.

Salvia có nghe hẳn nói qua rồi, nhóc con này dối hoặc khóc thì khó đỡ lắm.

Mà Salvia không giỏi trong việc này cho lắm...

Ngân hít thở sâu, ngẩng lên nhìn Salvia, nói:

“Dạ, không sao...”

Salvia thở dài nhẹ nhõm, vậy mà cô nàng cứ tưởng nhóc này dối chuyện gì cơ chứ! Coi như là bớt lo phần nào.

Salvia hỏi lại:

“Em thích gì? Chị mua tặng em”

Ngân nở một nụ cười hồn nhiên, nói:
“Em thích chú.

Chị tặng em được không?”.

Chương 36: 36: Hương Chanh

"Em thích gì? Chị mua tặng em"
Ngân nở một nụ cười hồn nhiên, nói:
"Em thích chú."

Chị tặng em được không?"
May rằng Salvia đang không uống trà chanh không thì cô nàng sẽ phụt ra mất.

Đúng với nhận xét của mọi người, nhóc con này bá đạo! Siêu cấp bá đạo!

Salvia cười trừ, nói:
"Chị làm sao mà tặng anh ấy cho em được chứ?"
Ngân ngây thơ hỏi lại:
"Tại sao lại không ạ?"
"Vì chị đâu phải bố mẹ của anh ấy"
Ừm, chị ấy nói cũng phải.

Thôi, không xin chị ấy nữa...đòi quà khác vậy! Khi nào có dịp gặp mặt thì xin ba mẹ chú cũng chưa muộn!

Ngân nắm tay Salvia kéo cô nàng đi mua quà.

[...]

Salvia tra khóa và ổ, nghĩ bụng: Không có ai ở nhà hay sao mà khóa cửa nhỉ?

Cạch

Salvia mở cửa, bật đèn rồi tránh người cho Ngân vào trước.

Cô nàng đặt đồng hồ vừa mua ở trung tâm thương mại xuống ghế, nhìn quanh nhà.

Vắng tanh!

Mười phút sau

Salvia ngồi một mình thấy buồn chán nên quyết định đi tắm, cô nàng tìm và lấy ra từ trong tủ một bộ quần áo màu vàng, hình quả chanh.

Salvia mở hộp đựng dây chun rồi lấy ra một chiếc dây chun màu vàng quả chanh.

Đây là dây chun mà Salvia yêu thích nhất, chỉ những lúc mặc bộ quần áo màu vàng, hình quả chanh kia, cô nàng mới lấy ra buộc tóc.

...

Cạch

Salvia đi ra khỏi phòng tắm, mặc trên mình bộ quần áo màu vàng, hình quả chanh, mái tóc xoăn màu hạt dẻ được buộc cao cho đỡ vướng.

Trông cô nàng bây giờ vàng hoe choét.

Salvia toan bước vào phòng của mình thì thấy cánh cửa phòng Ngân mở hé, lúc này cô nàng chợt hoảng lên.

Cái đồ đấng trí này, cô nàng đã quên luôn sự có mặt của Ngân mất rồi.

Salvia gõ cửa phòng cô, hỏi:

“Chị vào được không?”

Ngân để quyển truyện xuống giường, đi xuống kéo cửa mời Salvia vào trong.

Được Ngân mời vào, Salvia đi vào ngồi xuống giường của cô.

Lúc Salvia đi qua, Ngân có ngửi thấy mùi chanh trên người cô nàng.

Mùi này có lần cô cũng thấy chú dùng rồi...

Ngân đóng cửa, quay lại hỏi Salvia:

“Sao lại là mùi chanh?”

Salvia không hiểu Ngân đang hỏi gì nên cô nàng hỏi lại:

“Gì cơ?”

Dường như cô có chút thiếu kiên nhẫn, cô hỏi lại:

“Sao lúc này cũng là chanh? Sao không phải mùi khác?”

Giọng nói của Ngân dường như to hơn so với câu ban đầu khiến Salvia giật mình.

Salvia nhìn Ngân khó hiểu, nhóc con này muốn gây sự?

Salvia hít một hơi thật sâu rồi thở ra, cô nàng mỉm cười, nói:

“Vì đó là mùi của anh ấy”

Anh ấy? Anh ấy mà chị Salvia nhắc đến là ai? Phải chăng là chú?

Không để Ngân kịp nói, Salvia bồi thêm câu nữa:

“Em muốn biết phải không?”

Rồi cô nàng đập tay xuống phần giường bên cạnh mình, nói:

“Ngồi xuống đây chị để em nghe”

Ngân đi tới, ngồi xuống bên cạnh Salvia.

Salvia bắt đầu kể:

16 năm về trước.

Tại Anh.

“Salvia, anh Tuấn tới chơi với Salvia nè”

Hắn lúc bấy giờ còn là một đứa con nít mới 7 tuổi, Salvia nhỏ hơn hắn 2 tuổi, nghĩa là bấy giờ cô nàng đang 5 tuổi.

Hắn vừa gọi vừa đi ra khu vườn phía sau nhà Salvia, đấy là nơi mà Salvia hay qua chơi nhất.

Ra đến nơi thấy mặt Salvia lấm lem bùn đất, quần áo với tóc tai cũng không khá hơn là mấy, hắn lo lắng chạy lại, nắm lấy tay Salvia, hỏi:

“Em làm sao đấy”

Salvia lúc này mới biết sự có mặt của hắn, cô nàng òa khóc nức nở rồi ôm chầm lấy hắn, nói:

“Giữa đường đi Salvia thấy có một bé cún bị một con chó lớn dọa, con chó lớn đấy nó cứ kêu kêu gừ gừ, trông sợ lắm.

Salvia thương bé cún đấy nên không nghĩ ngại gì liền chạy tới, ôm

bé cún đấy chạy như bay...!hức”

Hắn đáp lại cái ôm của Salvia, khen ngợi:

“Salvia của anh dũng cảm lắm!”

Vì câu chuyện chưa hết nên Salvia kể tiếp:

“Ấy vậy mà con chó lớn hung dữ kia vẫn chưa tha cho bé cún, nó thậm chí còn đuổi theo cả Salvia và bé cún nữa...!Đang chạy thì Salvia bị ngã, hức...ngã đúng chỗ nước bắn, đau lắm...”.

Chương 37: 37: Tình Đầu

"Giữa đường đi Salvia thấy có một bé cún bị một con chó lớn dọa, con chó lớn đẩy nó cứ kêu kêu gừ gừ, trông sợ lắm.

Salvia thương bé cún đấy nên không nghĩ ngại gì liền chạy tới, ôm bé cún đấy chạy như bay...!hức"

Hắn đáp lại cái ôm của Salvia, khen ngợi:

"Salvia của anh dũng cảm lắm!"

Vì câu chuyện chưa hết nên Salvia kể tiếp:

"Ấy vậy mà con chó lớn hung dữ kia vẫn chưa tha cho bé cún, nó thậm chí còn đuổi theo cả Salvia và bé cún nữa...!Đang chạy thì Salvia bị ngã, hức...ngã đúng chỗ nước bẩn, đau lắm..."

Hắn lau nước mắt cho Salvia, dỗ dành:

"Salvia ngoan, đừng khóc nữa! Salvia khóc, anh buồn lắm!"

Hai tiếng "anh buồn" hắn cố gắng nhấn mạnh vì hắn biết Salvia rất sợ người khác buồn vì mình.

Quả nhiên đúng như vậy, nghe hai tiếng "anh buồn" của hắn, Salvia sợ lắm, Salvia sợ nhất là làm người khác buồn, nhất là với những người mà cô nàng yêu thương như Tuấn vậy.

Salvia cố gắng không khóc, nước mắt cũng đã ít đi nhưng cô nàng chợt nhớ nếu ba mẹ mà biết cô nàng trong tình trạng bẩn thỉu như vậy, chắc chắn ba mẹ sẽ la mắng cô nàng mất.

Mà Salvia cũng sợ bị mắng lắm...

Salvia bít chặt tay hắn, thì thầm đủ cho hai người nghe:

"Anh Tuấn, nhìn em như vậy..."

Rồi cô nàng nhìn xuống bộ váy mình đang mặc, nói tiếp:

“Ba mẹ sẽ la em mất”

Hắn nhìn xuống bộ váy dính đầy đất cát của Salvia, ngẫm nghĩ.

Riêng gì chứ ba mẹ của Salvia ghét nhất là luộm thuộm và bẩn thỉu, là một những người ưa sạch sẽ, còn Salvia thì rất nghịch ngợm. Ở độ tuổi lên 5, cô nàng thích khám phá mọi thứ, chính vì vậy mỗi lần hắn đến nhà cô nàng chơi đều phải vòng qua sau vườn tìm.

Vì hắn biết, Salvia sẽ chẳng bao giờ chịu chơi với bạn trong cái phòng bé tẹo của mình.

Hắn nghĩ ngợi một lúc rồi kéo Salvia về nhà mình để tắm rửa cho hết bùn đất.

Hắn cũng nhờ luôn người chăm sóc riêng cho Salvia rằng đem cho cô nàng một bộ quần áo sang nhà hắn.

Hắn kêu quản gia nữ trong nhà vào tắm rửa sạch sẽ cho Salvia vì mấy chuyện này hắn không thể nào làm được.

...

“Anh Tuấn”

Salvia sau khi tắm xong, mặc quần áo gọn gàng thì chạy ra với hắn.

Vì tóc chưa khô hắn nên Salvia xoa ra, hắn thoáng ngửi thấy mùi sữa tắm và dầu gội đầu vị chanh của mình.

Salvia tươi cười nhìn hắn, hỏi:

“Sữa tắm nhà anh thơm thế! Em thấy cái lọ dễ thương quá trời luôn à?”

Hắn đỏ mặt nhìn Salvia, cô nàng dùng cùng loại sữa tắm với hắn ư...!Salvia thấy hắn đỏ mặt thì hỏi:

“Anh sao thế? Mặt đỏ hết thế kia, sốt rồi à?”

“Không...không, làm gì có...”

Salvia hờ hững đáp cho qua chuyện rồi bỗng thấy khát, liền nói:

“Em khát”

Rồi cũng chẳng để hắn gọi mang đồ uống tới thì Salvia đã thấy có một cốc nước đang để trên bàn, cô nàng không nghĩ ngợi gì liền nhào tới uống cạn cốc nước.

Salvia đặt cốc xuống bàn, làm ra vẻ khoái chí lắm.

Hắn nhìn Salvia trong sự ngỡ ngàng, cốc nước chanh đó...là của hắn mà.

Hắn vừa mới uống có một ngụm...!A, uống chung...!Đây là hôn gián tiếp ư? Không được, mình lấy mất nụ hôn con gái nhà người ta rồi, mình phải chịu trách nhiệm! Hắn lại gần, nắm chặt lấy tay Salvia trong sự ngỡ ngàng của cô nàng, hắn khẳng định chắc nịch:

“Anh sẽ chịu trách nhiệm!”

[...]

Phụt! Trông chú vậy mà ngây thơ quá đi à...!Hồi xưa chú đáng yêu thật chứ! Đáng yêu đến ngu dốt! Sao chú có thể khờ khạo như vậy kia chứ? Đúng là chưa trải sự đời mà...

Salvia chống cằm, nhìn Ngân, nói:

“Anh ấy là tình đầu của chị”.

Chương 38: 38: Sinh Nhật

Phụt! Trông chú vậy mà ngây thơ quá đi à...! Hồi xưa chú đáng yêu thật chứ! Đáng yêu đến ngu dốt! Sao chú có thể khờ khạo như vậy kia chứ? Đúng là chưa trải sự đời mà...

Salvia chống cằm, nhìn Ngân, nói:

“Anh ấy là tình đầu của chị”

Ngân không bắt ngờ cho lắm.

Nước đi này cô đã đoán được trước rồi.

Câu nói có thể làm cô bất ngờ lúc này là chị Salvia cũng là tình đầu của chú thôi! Mong rằng câu nói đó sẽ không được nói ra, xin đừng nói ra, nhất là từ chú.

[...]

Một tuần sau.

Buổi tối.

Mọi người đã lên kế hoạch tổ chức sinh nhật cho cô, dù sao cũng là bữa tiệc cuối cùng trước khi trả cô về với gia đình của mình.

Cũng đã được một tháng kể từ khi hấn mang nhóc con này về rồi đấy, thời gian trôi nhanh thật cơ.

Ngân trong bộ váy dạ tiệc, tóc búi cao, tuy không son phấn nhưng hôm nay trông cô xinh đẹp lạ thường làm Kiệt có chút ngớ ngàng tự hỏi đây có phải là con nhóc nghịch ngợm hàng ngày không, trông hôm nay tao nhã quá!

Mới là con nít mà đã có nhan sắc như vậy, không biết trưởng thành thì sẽ như nào đây.

Mà quên mất xuất thân của cô, cô thân là đại tiểu thư của Nguyễn gia.

Là con gái đầu của vợ cả ông Nguyễn, sau khi vợ cả mất, ông Nguyễn đi bước nữa rồi họ có hai đứa con.

Cũng kể từ lúc này sự hiện diện Ngân trong nhà như vô hình, bị bắt nạt, đối xử, cuộc sống toàn màu hồng của đại tiểu thư Nguyễn gia hoàn toàn sụp đổ từ đây!

Salvia chạy lại chỗ Ngân đang đứng, hết lời khen ngợi:

“Oa, trông em hôm nay giống tiên nữ giáng trần quá đi thôi!”

Ngân cười trừ, không đáp.

Quả thực, nhìn chị Salvia vẫn đẹp hơn cô rất nhiều.

Chị ấy mặc một bộ váy trễ vai, mái tóc màu hạt dẻ xõa ra, thêm một chút son phấn nhẹ nhàng, thật xinh đẹp...

Kiệt và Quang hôm nay bỗng dưng cưng chiều cô hẳn lên, có lẽ vì họ biết từ mai cô sẽ được trả về nơi sản xuất nên đối tốt với cô hẳn.

Anh Kiệt đã không còn những hành động con nít như cướp nửa cục kẹo, lấy mất một gói bim bim hoặc tranh giành cái điều khiển với cô nữa.

Hôm nay, không cần đợi Ngân lên tiếng, Kiệt nhường hết...! Thật lạ!

“Nào nào, mọi người ngồi vào chỗ cả đi!”

Tiếng gọi của Kiệt làm Ngân giật mình, thôi đứng ngơ ở đó, cô đi tới ngồi vào bàn.

Hắn từ đâu xuất hiện trong bộ quần áo chỉnh tề, kéo ghế ngồi xuống cạnh cô.

A, chú nhìn đẹp trai quá đi à!

Kiệt nói mấy câu chúc mừng sinh nhật các kiểu rồi bỗng khóc òa lên.

Từ nay cậu không được cùng nhóc con làm nũng với anh để mua một cây kẹo bông nữa, cũng không còn bị anh hai mắng vì ăn quá nhiều kẹo.

Bống dưng thấy nhớ những chuyện ấy quá đi...

Quang phải dỗ mãi Kiệt mới nín, Quang nói thẳng út mà khóc thì nhóc con sẽ không vui, hôm nay là ngày sinh nhật nhóc, phải vui chứ, khóc lóc cái gì?

Đến lượt Quang, anh mạnh mẽ hơn Kiệt, nếu không thì tí nữa đã suýt bật khóc.

Bống thấy nhớ những ngày bị anh hai dọa đánh vì Quang dám bắt nạt nhóc con của anh hai...!Giờ nhóc con không còn ở đây nữa, nhà cũng chỉ còn mấy thằng đàn ông với nhau, chán ngắt!

Đến lượt Salvia, cô nàng chỉ mới tiếp xúc với cô nên không có gì để khóc cả.

Chỉ chúc cô về nhà mạnh khỏe, về sau dài quá Ngân nhớ không hết. Rồi Ngân quay sang bên trái, cuối cùng cũng đến lượt của chú, người Ngân mong chờ nhất.

Hắn chống cằm, nhìn nhóc con bé nhỏ đang nhìn mình với ánh mắt mong chờ vô cùng.

Hắn chột phì cười, vén mấy sợi tóc con rơi xuống sau vành tai cho cô, rồi lại ghé sát tai cô, nói nhỏ đủ cho hai người nghe thấy:

“Hết bữa tiệc qua phòng chú, chú cho cháu xem bất ngờ cực lớn!”.

Chương 39: 39: Bất Ngờ Cực Lớn 1

Rồi Ngân quay sang bên trái, cuối cùng cũng đến lượt của chú, người Ngân mong chờ nhất.
Hắn chống cằm, nhìn nhóc con bé nhỏ đang nhìn mình với ánh mắt mong chờ vô cùng.

Hắn chột phì cười, vén mấy sợi tóc con rơi xuống sau vành tai cho cô, rồi lại ghé sát tai cô, nói nhỏ đủ cho hai người nghe thấy:
“Hết bữa tiệc qua phòng chú, chú cho cháu xem bất ngờ cực lớn!”
Trong phút chốc, Ngân có cảm giác tim mình đã loạn nhịp vì chú.

A, mất máu quá trời luôn!
Ngân mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Thật tò mò, không biết chú cho xem bất ngờ gì đây?

[...]

“Híc...!Em buồn lắm...!Hức...”

“Thôi nào Kiệt”

“Hức, anh bỏ ra coi...!Ngân không ở đây nữa...em, em chả có ai để chơi cả...!Hức”

Thế đấy, sau một hồi nhậ nhệ thả ga thì giờ Kiệt đã lăn ra say bí tỉ rồi, rồi giờ cậu quay ra nói mấy câu chuyện xàm xí gì đâu không à...
Ngân mở to hai mắt nhìn Kiệt.

Vậy mà cô cứ tưởng Kiệt ghét cơ chứ? Cô chỉ biết ỷ lại vào chú, lại còn luôn mách tội xấu của anh Kiệt cho chú nghe thế nên có hôm anh ấy bị bắt đứng úp mặt vào tường, trời thì nóng như đổ lửa, đứng lâu một chỗ nên muỗi đốt anh ấy sưng vù cả chân.

Nhìn rõ là thương thôi!

Ngân nở một nụ cười nhìn Kiệt coi như lời cảm ơn.

Đã đến lúc cắt bánh, thổi nến.

Quang đặt trước mặt Ngân một chiếc bánh sinh nhật to, trên mặt bánh có một hàng chữ bằng kem: “Chúc mừng sinh nhật Ngân”.

Quang cắm hai con số, một số 1 và một số 3, ý nói sinh nhật 13 tuổi.

Những con số này làm Ngân rất bất ngờ, thì ra lời nói dối bị vạch trần rồi.

Rõ ràng đã giấu kín vậy mà...

Đáng ra những việc này phải để Kiệt làm nhưng mọi người biết đấy, Kiệt có một tí hơi men vào người là chả kiểm soát được bản thân luôn! Vậy nên Quang đành phải làm thay thôi chứ biết sao!

Đợi Quang hơ lửa lên những con số được cắm trên bánh, Ngân nhắm mắt, chấp tay cầu nguyện.

Rồi cô cúi xuống, thổi nến.

[...]

1 tiếng sau

Hắn kéo ghế định đứng dậy lên phòng sau khi bữa tiệc đã kết thúc, hắn cúi xuống, nhắc lại một lần nữa cho cô khỏi quên:

“Nhớ tí qua phòng chú đấy”

“Dạ, cháu nhớ rồi”

Hắn ừ một tiếng rồi kéo ghế đi về phòng.

Salvia nhìn theo bóng lưng hắn, nở một nụ cười không rõ được ý gì.

[...]

Thình thịch...thình thịch...

A, có phải lần đầu tiên qua phòng chú đâu mà sao tim nó loạn hết cả lên như này? Giờ lại còn không dám vào phòng chú nữa...

Ngân đỏ bừng mặt, tay cầm đĩa bánh gato để phần chú hơi run run, may mà cô cầm chắc không thì đĩa bánh đã rơi xuống vỡ tan rồi.

Không được, phải thật bình tĩnh! Chú với mình không phải kiểu quan hệ đó...!chú gọi mình vào chỉ để tặng bất ngờ cho mình mà thôi... Ngân cố gắng trấn tĩnh bản thân, cô hít thở sâu, chỉ còn vài bước nữa là đến phòng chú rồi.

Lấy lại sự bình tĩnh, cô bước đi.

Cố lên!

Ủa? Sao chú không đóng hẳn cửa? Lại còn để hở như này...

Ừm, không biết giờ chú có đang căng thẳng giống cô không nhỉ?

Thật háo hức xem biểu cảm đấy của chú.

Ngân tò mò, nhìn vào khoảng trống của khe cửa, cô mở to mắt, tim như ngừng đập khi nhìn thấy hình ảnh đó.

Chú đang ngồi trên giường, quay lưng về phía cô, nửa trên của chú không mặc gì để lộ thân hình to khỏe của một người đàn ông gần 30.

Một tay của chú cầm thành giường, một tay còn lại đang ôm chị Salvia...

Chị Salvia đang ngồi trên đùi chú, chị ấy vòng tay ôm cổ chú, rồi chị ấy cọ vào người chú, đôi môi hai người sát lại gần nhau...

Choang....

Chương 40: 40: Bất Ngờ Cực Lớn 2

Chú đang ngồi trên giường, quay lưng về phía cô, nửa trên của chú không mặc gì để lộ thân hình to khỏe của một người đàn ông gần 30.

Một tay của chú cầm thành giường, một tay còn lại đang ôm chị Salvia...

Chị Salvia đang ngồi trên đùi chú, chị ấy vòng tay ôm cổ chú, rồi chị ấy cọ vào người chú, đôi môi hai người sát lại gần nhau...

Choang...

Đĩa bánh gato để dành chú trên tay Ngân rơi xuống đất kêu “choang” một cái.

Kiệt và Quang nghe thấy tiếng có thứ gì vỡ phát ra từ hướng phòng của anh hai thì lo lắng chạy đến.

Hai người thấy Ngân đứng như trời trồng ở đó, định hỏi rồi lại thôi, Kiệt nhìn theo hướng Ngân đang nhìn chăm chăm.

Cậu mở to mắt, mở tung cửa chạy vào.

Tiếng “rầm” của cửa do Kiệt gây ra quá tiếng khiến hấn và Salvia giật mình, hấn vội đẩy Salvia ra, tránh nụ hôn của cô nàng rồi định đứng dậy.

Nhưng không...

Hấn chưa kịp đứng dậy thì lại phải ngồi xuống một lần nữa, nhưng lần này không phải ngồi trên giường mà là ở dưới đất...

Do có chút hơi men trong người và còn chứng khiến cả chuyện đó, Kiệt không nể tình nghĩa anh em gì nữa, cậu thẳng tay đâm vào mặt của hấn một cái khiến hấn mất đà, ngã phịch xuống đất.

Hấn ngồi nguyên đó, không có ý định đứng dậy, Kiệt nhảy bổ vào,

túm lấy cổ áo của hắn lôi lên, cậu trừng mắt nhìn hắn, gào lên:
“Anh hai, vậy mà tôi tưởng anh là người thông minh cơ đấy”
Rồi cậu dừng lại, cười âm lên như một kẻ điên.

“Ha, dù sao đi nữa cũng chỉ là một thằng đàn ông lụy tình, không biết phân biệt rõ ranh giới”
Cậu nói tiếp trong tiếng cười dài.

Salvia nhìn Kiệt như nhìn một kẻ điên, cô nàng biết mình không thể ngồi yên ở đây được, tiến tới, gạt tay Kiệt ra, nói:

“Kiệt, em hiểu nhầm rồi...”

Kiệt hất tay Salvia khỏi tay mình, nhìn cô nàng bằng ánh mắt sắc lạnh, nếu như Salvia không phải là phụ nữ, cậu dám chắc đã giải quyết cô nàng bằng vài quả đấm rồi.

Cậu nói:

“Cô đừng tưởng mình không có tội! Cô là một con đàn bà lòng dạ nham hiểm!”

Vừa nói, cậu vừa chỉ tay vào mặt Salvia.

Cô nàng bặm chặt môi, không nói gì, tay siết chặt.

Kiệt bây giờ như một người khác vậy!

Ngân vẫn đứng ở ngoài cửa, mồm há hốc chứng kiến mọi chuyện đang xảy ra trước mắt.

Anh Kiệt đang nói gì vậy? Cô thật sự không hiểu!

Quang sức tỉnh, vội chạy vào ngăn Kiệt lại.

Kiệt, em đừng nói gì thêm nữa.

Làm ơn! Em say quá rồi.

Quang gỡ bàn tay Kiệt đang túm lấy cổ áo của hắn, nói:

“Kiệt, đừng đứng đây làm loạn nữa.

Mau về phòng đi! Em say rồi...”

Không một ngoại lệ, đối với người anh thân thiết nhất, Kiệt cũng không thèm nghe, cậu gạt tay Quang ra, không thèm liếc Quang lấy một cái, nói:

“Anh ba, đừng ngăn em...!Em không say...”

Rồi mặc Quang khuyên ngăn đủ kiểu, Kiệt đều bỏ ngoài tai tất cả.

Cậu đang quan tâm thứ khác, đó là sự im lặng của hấn làm cậu phát điên, phát bực.

Kiệt không thương xót gì, bồi thêm cho hấn một quả đấm vào bên má khác.

Hấn vẫn chỉ im lặng, để mặc cho Kiệt có làm gì mình đi chẳng nữa.

Đối với Kiệt mà nói, sự im lặng đó như một sự khinh bỉ vậy.

Và cậu ghét bị người khác khinh bỉ...

Một lần nữa, Kiệt lại bồi thêm một quả đấm vào mặt hấn làm hấn ngã nhào xuống đất trước sự chứng kiến của Quang, Salvia và Ngân.

Kiệt chẳng biết đây là lần thứ mấy cậu cúi xuống túm lấy cổ áo hấn lôi dậy nữa.

Dường như bản thân đã quá mệt mỏi trước sự im lặng kia và cậu cũng đã nản lắm rồi, Kiệt gào lên một câu khiến tất cả đều sửng sốt: “Salvia là chị dâu của anh đó, anh hai dẫu yêu của tôi à!”.

Chương 41: 41: Vô Ích!

Một lần nữa, Kiệt lại bồi thêm một quả đấm vào mặt hắn làm hắn ngã nhào xuống đất trước sự chứng kiến của Quang, Salvia và Ngân.

Kiệt chẳng biết đây là lần thứ mấy cậu cúi xuống túm lấy cổ áo hắn lôi dậy nữa.

Dường như bản thân đã quá mệt mỏi trước sự im lặng kia và cậu cũng đã nản lắm rồi, Kiệt gào lên một câu khiến tất cả đều sửng sốt: “Salvia là chị dâu của anh đó, anh hai dấu yêu của tôi à!”
Tất cả đều sửng sốt nhưng đều theo những cách khác nhau.

Quang, Salvia sửng sốt vì cả hai đều không ngờ được rằng...Kiệt sẽ nói ra câu đó.

Còn với Ngân, cô sửng sốt vì đây là lần đầu tiên cô nghe được chuyện này.

Cái gì? Salvia là chị dâu của chú? Nghĩa là sao? Tại sao lại như vậy? Chị dâu (Salvia) mà lại yêu chính em chồng (chú) sao? Cái tình huống quái lạ gì đây?

Hắn lau vết máu đang chảy ra từ miệng, nói nhỏ: “Anh biết...”

“Biết? Biết vậy mà vẫn dây dưa? Và cả chuyện vừa nãy tôi nhìn thấy nữa, chính mắt tôi nhìn thấy.

Đấy mà gọi là biết à?”

Trong lời nói của mình, Kiệt chẳng hề kiêng nể gì cả, cậu thậm chí còn xưng “anh” “tôi” với hắn nữa.

Hắn không thể kiềm chế nổi cơn tức giận trong mình, giáng thẳng cho Kiệt một cú đấm.

Vào lúc này không thể giải quyết bằng lời nữa rồi...
Kiệt khá bất ngờ trước cú đấm đó, cậu sờ bên má bị đấm của mình, nở một nụ cười.

Cũng đau phết đấy!
Kiệt bẻ tay kêu rắc rắc, ngheo cổ mấy lần rồi giơ ngón tay trở trước mặt hắn, giọng nói đầy thách thức:
“Lên nào!”
Điều gì đến rồi cũng đến, hắn và Kiệt giải quyết mọi chuyện bằng những cú đấm, cú đá của bản thân vung ra cho đối phương.

Một vai diễn nữa không thể không nhắc tới, đó là công chúng, ở đây chỉ Salvia và Quang, họ ngăn cản hai con người đang sôi máu kia trong sự bất lực...
Ngân im lặng, để mặc họ như vậy, lặng lẽ trở về phòng.

Sinh nhật tuổi 13 của cô...cứ thế kết thúc trong những tiếng gào thét, những cú đấm, cú đá và cả những giọt máu đã, đang và sẽ rơi xuống...
[...]
Hắn châm lửa hút, hướng ánh mắt u sầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vậy mà lại không bỏ được thuốc...
Khói thuốc bay lên cao rồi loãng dần, cảm giác giống hết như cuộc đời của hắn...
Đến lúc hạnh phúc lên cao nhất thì cũng là lúc tất cả bị dập tắt...
Hắn cười âm lên hết như một tên điên loạn.

Phải, hắn điên rồi, điên thật rồi! Hắn...không muốn làm người bình thường nữa...
Hắn khui lon bia, uống cạn một hơi rồi dựa đầu lên giường, nhìn trần

nhà nghĩ lại.

[...]

Quay trở lại thời gian Ngân được hẹn đến phòng hấn
10 phút trước khi Ngân đến
Hấn mở tủ lấy ra một chiếc áo cộc tay.

Chắc, ăn mặt chinh tề như này thật khó chịu và nóng nực trong cái
ngày hè như này.

Hấn đã cởi được chiếc áo sơ mi kia và đang định mặc lại chiếc áo
cộc tay thì cánh cửa phòng bật mở, Salvia chạy vào đè hấn xuống
giường.

Cô nàng ăn mặc rất hở hang, chiếc áo bên ngoài dường như chỉ để
làm màu, mọi thứ bên trong đều có thể nhìn thấy và điều đó khiến
hấn chau mày vẻ không hài lòng.

Salvia dựa vào ngực hấn, tay kéo vai áo mình xuống, giọng nũng nịu:
“Tuấn, em muốn...”

Rồi cô nàng ngước lên nhìn hấn, ánh mắt khiêu gợi vô cùng.

Hấn nuốt nước bọt kiềm chế bản thân, im lặng không đáp.

Salvia được nước lấn tới, cô nàng định cởi bỏ quần áo của mình,
cầm lấy tay hấn, sờ soạn.

Hấn khó chịu gạt Salvia khiến cô nàng ngã phịch xuống đất, cảm thấy
bản thân đã ra tay mạnh nên hấn cúi xuống, bế cô nàng dậy.

Salvia chưa có ý định bỏ cuộc, được hấn bế lên, cô nàng một lần
nữa đẩy hấn xuống giường.

Nhưng thật đáng tiếc...

Hấn đã kịp bám vào thành giường và vì hành động đó hấn đã không
bị đè một lần nữa bởi một người phụ nữ.

Salvia bực bội chửi thề một câu nhưng điều đó không làm cô nàng
ngán ngẩm dẫn đến bỏ cuộc, cô nàng vòng tay qua cổ hấn, nói:

“Tuấn, em...”

Hắn lạnh giọng, cắt ngang lời Salvia:
“Salvia, từ nay đừng làm vậy nữa.

Vô ích thôi, anh hết yêu em rồi”.

Chương 42: 42: Người Thừa

"Tuấn, em..."

Hắn lạnh giọng, cắt ngang lời Salvia:

"Salvia, từ nay đừng làm vậy nữa.

Vô ích thôi, anh hết yêu em rồi"

Salvia không tin vào những gì mình nghe thấy, cô nàng tối sầm mặt, hỏi lại:

"Tuấn, anh vừa nói cái gì?"

"Anh hết yêu em rồi.

Và còn một điều nữa, anh cả về nước rồi"

Nghe hai tiếng "anh cả" mà hắn nhắc đến, Salvia sợ xanh mặt.

Cô nàng cúi gằm mặt xuống, cắn móng tay trong lo lắng, sợ hãi.

Sau một hồi cúi gằm mặt xuống, Salvia ngước lên, vòng tay qua cổ hắn, ghé sát, nói nhỏ:

"Quên anh ấy đi, không gian lúc này chỉ có anh và em"

Và rồi Salvia ghé sát môi về phía hắn, gần như là môi hai người đã chạm vào nhau thì...

Kiệt xông vào phá hỏng tất cả...

[...]

Kiệt mở hé cửa phòng cô, thấy Ngân đã nằm ngủ cậu mới yên tâm đóng cửa, đi về phòng.

Ngân xoay người nhìn ra cửa, cứ nhắm mắt là hình ảnh ấy lại quay về.

Cái hình ảnh muốn cào xé trái tim người khác đó...thật đáng sợ!
Ngày mai là chú sẽ đưa cô về nhà, không phải ở đây nhìn hai người đó nữa.

Trở về nhà, ngôi biệt thự lạnh lẽo ấy...

[...]

“Ngân, đi luôn à? Ăn sáng cái đã”

Thấy hấn và Ngân có ý định đi, Kiệt trên tay vẫn cầm chảo đang rán trứng chạy ra nói.

Trên má Kiệt vẫn còn vết thâm do hôm nay hấn gây ra và còn có cả vết xước trên trán nữa.

Trông bây giờ Kiệt như giang hồ nếu cậu không mặc tạp dề và cầm chảo rán trứng!

Ngân cúi xuống, đi dép rồi quay lại, từ chối:

“Dạ, thôi”

Rồi Ngân đi ra ngoài luôn để Kiệt đứng bơ vơ ở đó.

Quang mới ngủ dậy, nhìn ra ngoài, giọng còn ngáy ngủ:

“Hơ...Ngân đi đấy à? Sớm thế...oáp...”

Ngân ló vào chào Quang một cái rồi chạy theo hấn.

Cả quãng đường đi về nhà với Ngân bây giờ, sao mà dài quá! Có lẽ vì lần đầu ra đi, có chú và anh Kiệt bên cạnh nói chuyện, không khí lúc ấy có như bây giờ đâu...

Lúc quay về Ngân không mai theo bất cứ thứ gì mọi người ở nơi ấy mua cho, bao gồm bánh, kẹo, quần áo của hấn, quà tặng sinh nhật của Quang, Kiệt và chị Salvia.

Phải rồi, chú...thậm chí còn chưa tặng quà sinh nhật cho cô nữa kìa. Mà thôi, hôm nay đã qua sinh nhật của cô rồi, quà cáp còn quan trọng gì nữa...!Ngân siết chặt con gấu bông trên tay mình, ánh mắt u sầu hướng ra ngoài.

Đèn đỏ, hấn cho xe dừng lại, quay sang nhìn nhóc con.

Bây giờ hấn mới dám quay sang nhìn cô kể từ buổi sáng đến giờ, nhóc con hiện giờ đang ngủ, hấn mới dám nhìn...! Thấy Ngân chau mày khó chịu vì có nắng chiếu vào mặt, hấn quay ra sau lấy đồ dán lên kính của cửa xe cho khỏi nắng.

Rồi dịu dàng vén mấy sợi tóc con lòa xòa trên mặt qua sau vành tai cho cô.

[...]

Xe dừng lại ở trước một con phố, chưa cần hấn gọi, Ngân đã tỉnh ngủ dù vẫn đang trong trạng thái mơ màng.

Hấn chỉ dám đỗ xe ở đây chứ không dám đi quá sâu vào, ngộ nhỡ có người phát hiện thì chết.

Hấn mở cửa xe cho Ngân đi xuống rồi đi theo cô đến tận cửa nhà. Cả hai, không ai nói một lời nào cả, rất im lặng... Cả hai đã đến trước cửa của ngôi nhà và điều làm Ngân bất ngờ là hôm nay không có lấy đến một bảo vệ gác cổng.

Cô đi qua cánh cổng sắt to, qua khu vườn rồi đến một cánh cửa nữa để bước vào nhà.

Ngân định mở cửa thì chợt khựng lại bởi giọng nói oang oang của người phụ nữ, giọng này cô không thấy lạ vì đó chính là giọng vợ hai của ba cô.

Trong nhà, tiếng nói chuyện vọng ra làm cho Ngân cũng có thể nghe thấy hết tất cả.

“Đã được một tháng kể từ hôm con bé Ngân nó bị bắt cóc rồi, vậy mà giờ chẳng có tin tức gì”

Ngân nhận ra ngay đó là giọng của bố cô.

Sao nghe nó phần lo lắng quá vậy? Chẳng phải từ lúc mẹ mất đến nay bố không còn quan tâm, đếm xỉa gì cô nữa kia mà? Tâm trạng Ngân lúc này rối ren vô cùng, bàn tay cô siết chặt quả đấm để mở cửa, nghe tiếp.

“Ôi giời, anh lo làm gì? Con ranh đấy đi thì nó tự biết đường về”
Đây là giọng vợ hai của bố, tức mẹ kế của Ngân.

Mụ nói tiếp, giọng bức dọc:

“Trong cái nhà này không cần chứa người thừa như nó làm gì cả!
Chứa nó có mà chật cả nhà!”.

Chương 43: 43: Tranh Giành

"Đã được một tháng kể từ hôm con bé Ngân nó bị bắt cóc rồi, vậy mà giờ chẳng có tin tức gì"

Ngân nhận ra ngay đó là giọng của bố cô.

Sao nghe nó phần lo lắng quá vậy? Chẳng phải từ lúc mẹ mất đến nay bố không còn quan tâm, đếm xỉa gì cô nữa kia mà? Tâm trạng Ngân lúc này rối ren vô cùng, bàn tay cô siết chặt quả đấm để mở cửa, nghe tiếp.

"Ồi giờ, anh lo làm gì? Con ranh đấy đi thì nó tự biết đường về"
Đây là giọng vợ hai của bố, tức mẹ kế của Ngân.

Mụ nói tiếp, giọng bức dọc:

"Trong cái nhà này không cần chứa người thừa như nó làm gì cả!
Chứa nó có mà chật cả nhà!"

Trái tim Ngân thắt lại, nước mắt cô không kìm được mà tuôn rơi.

Sao lại có người dám nói cô là người thừa kia chứ? Còn nói chứa cô chỉ thêm chật nhà...!Sao dám nói cô như vậy? Mẹ ruột cô chưa bao giờ nói cô như vậy cả...!Mẹ cô lúc còn sống từng nói rồi: Ngân đáng yêu như vậy, ai gặp cũng mê, cũng mến!

Vậy mà giờ lại có người nói cô là người thừa cơ đấy? Người nói ra câu đấy lại chính là bà mẹ kế đáng ghét kia, thật là...tôi cho bà biết tay! Ngân bặm chặt môi, kiềm chế không khóc.

Hắn đứng đằng sau bước tới, dịu dàng chạm vào hai bả vai đang không ngừng run rẩy kia.

Hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ lau nước mắt cho Ngân, cô nhìn người

con trai đang ngồi xổm xuống lau nước mắt cho mình, không may may suy nghĩ, cô gục đầu vào hõm cổ hấn khóc như chưa bao giờ được khóc.

Nghĩ rằng bây giờ chắc Ngân cũng chẳng còn hứng thú về chính ngôi nhà của mình, hấn bế cô lên đi ra xe.

[...]

Cạch

“Ủa, Ngân? Em sao vậy?”

Kiệt lúc đầu thấy hấn đi về, tưởng rằng hấn đi về một mình và lại Kiệt cũng đang bức hấn nên cậu không thèm đếm xỉa gì luôn.

Nhìn kĩ lại mới thấy hấn đang bế ai đó mà còn là con gái nữa, cái dáng người con nít, bé tí tẹo kia chắc chắn không phải của bà già Salvia thì chỉ có thể là Ngân thôi.

Kiệt liền chạy ào ra, đứng trước mặt hấn, hỏi, nhưng không phải là hỏi hấn, mà hỏi Ngân.

Thấy mắt cô đầm lệ, sống mũi đỏ đỏ, thì ra là em ấy khóc.

Khoan, chờ chút! Khóc? Sao phải khóc? Và khóc vì cái gì kia chứ?

Kiệt liền ngược lên, lườm hấn, cậu nghiêng đầu, ăn nói cộc lốc:

“Làm gì em ấy?”

Hấn không thèm trả lời.

Kiệt từ đầu đã nghi hấn giờ lại càng thêm hoài nghi, cậu đành quay sang Ngân, hỏi:

“Ai bắt nạt em? Nói, anh Kiệt chém nó!”

Sau 7749 ngày mất tích, cuối cùng hôm nay tác giả hiện lên và nói: Ôi chu choa mẹ ời, sao thằng con ghẻ của ta giờ nói ngầu quá vậy?

Thằng con ghẻ nó chiếm hết đất diễn của con trai ta rồi, ta phải loại bỏ cái gai trong mắt này!

Kiệt nắm lấy tay Ngân, hỏi lại:

“Ai bắt nạt em?”

Không để Ngân trả lời, hấn hất tay Kiệt ra, nói:

“Không phải việc của em!”

Kiệt vuốt ngược tóc, nhìn hấn, cười mỉa:

“Vậy chả nhẽ là việc của anh?”

Kiệt nhìn hấn bằng nửa con mắt, tâm trạng khó chịu vô cùng.

Chậc, ông anh này muốn ăn đấm hay gì mà cứ thích gây sự với cậu hoài vậy? Thật muốn nháy bổ vào và cho ông anh này mấy quả đấm! Hấn cười, nói:

“Nhóc là của anh, đương nhiên việc của nhóc cũng là của anh!”

Shit! Đâu ra cái định nghĩa vớ vẩn, dở hơi đó vậy trời? Nhóc là của anh ư? Ông anh mơ tiếp đi nhé! Nhóc là của Kiệt, mãi mãi là của Kiệt.

Kiệt cũng không vừa, cậu cười chế giễu:

“Ai bảo vậy? Em ấy là của tôi chứ! Của anh bao giờ?”.

Chương 44: 44: Nhớ Về Mẹ

"Nhóc là của anh, đương nhiên việc của nhóc cũng là của anh!"
Shit! Đâu ra cái định nghĩa vớ vẩn, dở hơi đó vậy trời? Nhóc là của anh ư? Ông anh mơ tiếp đi nhé! Nhóc là của Kiệt, mãi mãi là của Kiệt.

Kiệt cũng không vừa, cậu cười chế giễu:

"Ai bảo vậy? Em ấy là của tôi chứ! Của anh bao giờ?"

Ách, sao hai người này cứ thích nhận vợ hoài vậy? Cô là của mẹ cô, từ mẹ cô sinh ra chứ đâu phải của hai người này đâu! Nhận vợ vô duyên quá!

Á, sao tự dưng cảm giác đầu đau như búa bổ thế này? Ngân túm chặt áo của hấn, nhúu mày, kêu lên một tiếng đau.

Hấn thấy áo của mình bị cô túm chặt, chắc có chuyện gì đó nên mới có hành động như vậy, hấn nhắc cô lên, hỏi:

"Sao đấy?"

"Đau đầu"

Sao lại đau đầu vào đúng lúc thế không biết! Hay tại hôm qua cô nghĩ ngợi nhiều rồi lại còn không ngủ được, đến sáng mới ngủ được tầm 10, 15 phút thì đã phải dậy đi về.

Chậc! Đã thế này còn khóc nữa...nên mới đau đầu...

Ngân gục hấn vào người hấn, người nóng bừng, mồ hôi túa ra.

Hấn nhanh chóng bế cô về phòng, Kiệt thấy Ngân như vậy cũng thôi thách thức hấn, vội đi theo hấn vào phòng cô.

[...]

Ngân sốt cao, 2 ngày vẫn chưa tỉnh khiến Quang, Kiệt và hấn hoảng hết cả lên, rối tung mọi việc.

Quang lấy làm lạ vì sao nhóc chưa về nhà mà vẫn ở đây mặc dù vậy anh không dám hỏi.

Quang tránh qua một bên cho hấn đi qua, trên tay hấn cầm một bát cháo mới nấu còn nóng hổi, hấn bước đến, ngồi xuống cạnh giường, nói:

“Đến giờ ăn rồi”

Hấn vuốt ngược mái, sờ trán của cô.

Khiếp! Nóng dã man! Mấy ngày nay hấn và hai thằng em chăm sóc như vậy mà nhóc vẫn không giảm nhiệt...!Hấn chịu luôn, hấn đâu phải một người mẹ, hấn chưa bao giờ chăm trẻ ốm, đỡ trẻ với hấn còn khó kia kìa...

Thấy Ngân vẫn mơ mơ màng màng trong cơn sốt và ko có dấu hiệu gì cho thấy sẽ tỉnh lại để ăn, hấn đặt bát cháo xuống bàn, cầm điện thoại lên gọi bác sĩ.

[...]

Khoảng 20 phút sau, bác sĩ đến và khám cho Ngân.

Hấn đứng ngoài chờ một lúc thì thấy bác sĩ đi ra, hấn vội hỏi:

“Bác sĩ, thế nào rồi?”

Vị bác sĩ kia đặt túi đồ xuống đất, ngồi xuống và lấy từ trong túi đồ một lọ thuốc uống hạ sốt đưa cho hấn.

Sau khi đưa xong thuốc, vị bác sĩ cầm lại túi đồ lên, đẩy gọng kính và dặn dò:

“Ôn hơn rồi! Thuốc này 1 ngày uống 3 lần, sau mỗi bữa ăn: sáng, trưa, tối”

Hấn gật đầu ra vẻ đã hiểu rồi tiễn bác sĩ ra về.

[...]

Buổi tối

Hấn không yên tâm để một con nhóc đang bị ốm ngủ trong phòng một mình nên từ khi cô ốm, hấn mặt dày ôm đệm, gối qua phòng cô trải dưới đất ngủ.

Đang thiu thiu thì người trên giường cử động làm hấn giật mình thức

dậy.

Ngân đập tung chăn, xoay người về phía hấn, mớ màng nói:

“Mẹ...”

Hấn ngồi dậy chỉnh lại tư thế nằm rồi đắp chăn Ngân thì bị cô ôm chặt lấy tay làm hấn không cự quạ được.

Này này, đừng nói là nhóc ôm tay hấn cả khuya đấy nhá? Thế thì làm sao hấn ngủ được chứ?

Hấn gỡ tay Ngân ra thì cô lại càng ôm chặt hơn, tay hấn bây giờ giống hệt như một con gấu bông vậy...

Hấn bỏ cuộc, hấn chịu thua trước nhóc con này đấy!

Nhưng vì quá buồn ngủ nên hấn dịch xuống ngồi ở mép giường, đầu gục xuống, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngân ôm chặt tay hấn, không rõ trong lúc ngủ cô đang nghĩ gì nhưng có lẽ liên quan về mẹ.

Cô nói mớ:

“Mẹ, đừng bỏ con...”.

Chương 45: Thuốc Đẳng Dã Tật 1

Ngân ôm chặt tay hắn, không rõ trong lúc ngủ cô đang nghĩ gì nhưng có lẽ liên quan về mẹ.

Cô nói mớ:

“Mẹ, đừng bỏ con...”

Hể? Nhóc con này vậy mà lại coi hắn là mẹ? Cái quái quỷ gì đang xảy ra đây?

Ánh sáng của đèn phố từ ngoài hắt vào lộ rõ vẻ mặt buồn tủi và cô độc của Ngân.

Hắn nhìn cô vẻ khó hiểu.

Mơ mơ màng màng thế nào mà còn chảy cả nước mắt như thế này? Hắn lau nước mắt cho cô rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hắn dần dần chìm vào giấc ngủ...

[...]

Sáng hôm sau

“Này, tránh ra mau! Tránh xa em ấy ra!”

Hắn tỉnh dậy bởi tiếng quát tháo và những cái đập liên tiếp vào mông từ Kiệt.

Đã sáng rồi à? Hắn cúi xuống nhìn cô nhóc bé bỏng đang ngủ say trong lòng mình, miệng thoáng một nụ cười.

A, tại sao chứ? Tại sao tối qua ông anh này lại nằm ngủ với em ấy?

Người tối qua nằm cùng và ôm em ấy vào lòng phải là Kiệt chứ!

Không, sự thật quá phũ phàng...

Hắn bỏ cô ra, đi xuống thu gọn đệm và gối mang về phòng trong cái

lờm muốn ăn thịt người khác của Kiệt.

[...]

“Ừm...huhu, cháu không uống thuốc đâu!”

Sau khi ăn sáng xong thì hấn lấy lọ thuốc hôm qua vị bác sĩ kia đưa để cho Ngân uống, cô nhìn thấy mà kinh hãi tột cùng liền tìm mọi cách để khỏi phải uống thuốc.

Ngân đã thử áp dụng tất cả mọi cách mà mình từng làm nhưng đều nhận lại một kết quả đó là thất bại!

Chú thật là khó chiều mà! Ngân bực tức lấy chăn trùm qua đầu.

Cô khỏe lắm rồi, siêu khỏe luôn ý nên cô không việc gì phải uống thuốc!

Hấn hất bay chăn cô ra, giơ trước mặt cô thìa thuốc, nói:

“Uống!”

Huhu, chú hung dữ quá đi à! Chú hết yêu Ngân rồi, Ngân biết ngay mà...!Cái đồ phũ phàng, bội bạc...

Ngân ngước lên nhìn hấn, nói nhỏ:

“Không uống đâu...”

Chặc! Nhóc con này hôm nay làm sao thế? Rõ ràng hôm qua vị bác sĩ kia đến cho thuốc liền uống mà.

Sao hôm nay tự dừng lại dờ chừng thế này?

Hay tại hôm qua ốm, không biết trời đất ra sao, đắng cay như nào nên uống liền? À hoặc là còn một trường hợp nữa rất hợp với tính của nhóc này...

Nhóc con này đặc biệt mê trai, còn nhớ ở tập 2 đã chê hấn xấu trai rồi!

Vậy thì có thể là vì hấn xấu trai cho thuốc nên nhóc không thèm uống, còn vị bác sĩ kia đẹp trai cho thuốc nên nhóc mới uống.

Không, thật chẳng hợp lí chút nào vì vị bác sĩ kia cũng đâu còn trẻ, đầu đã có tóc bạc và đáng tuổi bố hấn rồi chứ đùa.

Vậy nên loại ngay trường hợp xấu trai, đẹp trai gì đó ở đây!

Hấn ngồi xuống bên cạnh Ngân, hỏi:

“Sao không uống?”

“Tại vì thuốc đắng lắm!”

Ha, hôm nay biết thuốc đắng rồi hả, vậy mà hôm qua hấn nhớ rằng nhóc con uống ngon lành cơ đấy! Thuốc đắng thì ai mà chả sợ, ngay cả hấn nhìn như vậy thôi chứ hồi còn nhỏ hấn sợ thuốc đắng lắm luôn!

Mỗi lần ốm rồi bị bắt phải uống thuốc là hấn hét ầm cả nhà luôn, nghĩ lại thấy xấu hổ.

Nhưng “thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng” thế nên bắt buộc phải uống!

Hấn nhắm mắt suy nghĩ ra xem có cách nào trị được nhóc con này không, quả thật là khó đấy! Bỗng dưng trong đầu hấn lóe lên một suy nghĩ tuy nhiên suy nghĩ này lại không được bình thường cho lắm, nói đúng hơn thì thật là vô liêm sỉ!

Cách này hấn chưa làm cũng chưa thử với ai bao giờ, đây mới là lần đầu tiên nên mặt hấn có chút đỏ lên, vẻ rất ngại ngùng.

Hấn hỏi lại một lần nữa:

“Thế có uống không?”

Vẫn vậy, vẫn chỉ là một cái bĩu môi và lắc đầu của Ngân.

Hấn hít thật sâu, cố gắng cho lời nói của mình không bị ấp úng, hấn nói:

“Cháu mà không uống là chú thơm cháu đấy!”.

Chương 46: Thuốc Đẳng Dã Tật 2

"Thế có uống không?"

Vẫn vậy, vẫn chỉ là một cái bĩu môi và lắc đầu của Ngân.

Hắn hít thật sâu, cố gắng cho lời nói của mình không bị ấp úng, hắn nói:

"Cháu mà không uống là chú thơm cháu đấy!"

Hề? Cái gì? Chú vừa nói cái gì cơ? Ngân trề môi nghĩ bụng: chú đòi thơm mình á? Xùy, chú tuổi...

Cơ mà hôm nay chú lạ ghê cơ, mọi hôm chú có như vậy đâu.

Tự dưng nay lại dụ cô bằng những lời ngon ngọt như thế! Hừm, chỉ có thể là có công chuyện!

Ngân nhìn hắn vẻ nghi hoặc làm hắn phát run sợ.

Trời ơi, nhóc làm ơn đừng nhìn chú nữa! Nói câu này chú mày đây cũng cảm thấy xấu hổ đến nỗi muốn đội quần lên đầu rồi đây!

Hức...nhớ lại bỗng muốn khóc...

Ngân híp mắt, vẻ khinh khỉnh:

"Chú mà cũng đòi thơm được cháu á? Này chú, chú mơ tiếp đi"

Shit, ai mà thèm! Lại còn dám nói chú mơ đi nữa.

Nhóc con này hình như chán sống rồi...

Hắn thẹn quá hóa giận, nói:

"Hừ, chú chỉ nói đùa thôi! Chứ chú đâu thèm"

Ngân làm một tràng "ồ" chán nản.

Chú chỉ giỏi bao biện thôi à, nghe mà ghét! Hừ, tưởng gì chứ ai ngờ chú nói đùa, trêu đùa trái tim phụ nữ quá đấy.

Giờ chỉ cần cô uống thuốc là được chứ gì, quá đơn giản!
Ngân gạt hắt ra, với tay lấy thìa thuốc đang đặt trên bàn cạnh giường ngủ, cô há mồm một phát là hết vèo thìa thuốc luôn.

Hắn ngồi nhìn trầm trồ, thán phục, vỗ tay liên hồi nhằm khen ngợi cô và đương nhiên điều đó làm Ngân chẳng mấy hứng thú.
Cô rút khăn giấy từ trong bọc giấy để lau mồm, Ngân nói:
“Cháu uống xong thuốc rồi đó, chú không định thưởng gì luôn hả?”
Hắn dừng vỗ tay, mặt méo xệch với câu nói của Ngân.

Ai da, có phải là hắn nuông chiều nhóc con này quá rồi không mà giờ làm xong cái gì là nhóc đòi phần thưởng thế? Thật là hư!
Nhưng có một sự thật là hắn không thể từ chối trẻ con được, điều đó thật khủng khiếp và quá khó khăn!
Hắn e hèm một vài lần rồi nói:
“Vậy cháu muốn chú thưởng gì nào?”
Hê, có phần thưởng rồi, có phần thưởng rồi, hê hê hê.

Ngân không nghĩ ngợi nhiều gì liền nói:

“Cháu muốn thơm chú!”
Hể? Hắn đơ ra một hồi lâu như kiểu bị hóa đá.

Phần thưởng mà nhóc con này muốn là thơm hắn? Này này, có quá đáng lắm không? Hắn đến nay chưa mất nụ hôn quý giá đó mà giờ phải trao cho nhóc con kém hắn cả thập kỉ á? Huhu, hắn không chịu đâu, hắn không chịu...

Hắn mếu máo nhìn Ngân nhưng cô phớt lờ ánh mắt đó và cô cảm giác chú hết như một con cừu non, còn cô giờ đang là một con sói hung ác với chiếc bụng đói vậy! Cảm thấy mình đang đóng nhân vật phản diện quá!

Hắn run bần bật trước cái nhìn của cô nhưng rõ ràng hắn đã đồng ý tặng nhóc phần thưởng rồi, hắn không thể thất hứa.

A, không thể thất hứa với trẻ con...

Hắn nhích lại gần chỗ cô, hai mắt nhắm tịt, hai tay nắm chặt vào nhau, môi mím lại, trông y hệt như một đứa con nít đi tiêm phòng vậy.

Thật đáng yêu mà...

Ngân thở dài, thật là nhìn chú giống cừu non như vậy cô không có nỗi, hức...! Cô thò chân khỏi chăn, đạp vào đít đạp hắn xuống đất. Hắn im lặng ngồi bệt dưới đất, ngơ ngác nhìn cô khiến Ngân phát cáu.

Chú còn không mau biến đi là cháu ăn thịt chú đấy, hừ! Ngân giơ tay phẩy phẩy nhằm đuổi hắn ra khỏi phòng. Hắn ậm ừ đứng dậy, cầm bát mang ra ngoài.

Hắn đóng cửa phòng cô xong mới dám xoa cái mông bé bỏng của mình.

Hức, vừa nãy nhóc ra tay mạnh quá, mông của hắn đau kinh khủng, huhu...

[...]

Ngân nằm trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, nở một nụ cười nham hiểm, cô nói thầm:

“Hehe, đợi cháu lớn lên một tí nữa, cháu sẽ ăn sạch chú!”.

Chương 47: 47: Sự Mất Mát To Lớn

Ngân nằm trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, nở một nụ cười nham hiểm, cô nói thầm:

“Hehe, đợi cháu lớn lên một tí nữa, cháu sẽ ăn sạch chú!”

Vui vẻ được một lúc thì Ngân lại buồn tủi.

Cuộc nói chuyện giữa bố ruột và mẹ kế bỗng ủa về, những lời nói đó như một con dao sắc nhọn đâm phập vào tim cô vậy...

Mẹ, con nhớ mẹ...

Sống mũi cô lại cay cay, mồm miệng đắng ngắt, khóe mắt bắt đầu ngấn lệ.

Đúng lúc đấy hấn đi vào khiến Ngân quá bất ngờ.

Nhìn thấy cô như vậy, hấn liền vội chạy tới, hỏi:

“Làm sao đấy?”

Cô vội vàng lau nước đang đọng trên khóe mắt trước khi nó chảy xuống, mỉm cười, nói:

“Dạ, không sao...!Bụi bay vào mắt đấy ạ!”

Hấn nhìn cô vẻ nghi hoặc, hỏi lại:

“Thật chứ?”

Ngân không dám nhìn thẳng vào mắt hấn nên quay đi, nói:

“Dạ...dạ, thật...”

Nhìn phát biết ngay là nói dối mà! Hấn thở dài, thật là nhóc dạo này dễ xúc động quá! Chắc lại nghĩ tới chuyện gì buồn rồi đây.

Hấn ngồi xuống bên cạnh cô, hết sức kiên nhẫn, hỏi:

“Có chuyện gì kể cho chú nghe nào”

Lúc đầu cô vẫn còn chút ngần ngại nhưng rồi cũng quyết định kể cho hẳn nghe.

Dù sao thì lòng cô cũng đã nặng trĩu rồi, phải tâm sự với ai đó để lòng nhẹ đi thôi!

[...]

4 năm trước

“Mẹ, mẹ xem vòng tay này Ngân làm có đẹp không?”

Ngân khi ấy là cô nhóc 9 tuổi, cô chạy vào phòng của mẹ, vui vẻ giơ vòng tay mình mới làm lên cho mẹ xem.

Người mẹ đang nằm im trên giường, nom nhìn rất ốm yếu nhưng vẫn cố chống lên giường dậy, vuốt xuôi mái tóc của cô con gái bé bỏng, giọng thều thào:

“Đẹp...! Đẹp lắm! Bé Ngân của mẹ làm gì cũng khéo tay...”

Ngân cười tít cả mắt trước lời khen ngợi của mẹ nhưng rồi nụ cười chưa kéo dài được bao lâu thì cô đã phải lo lắng nhìn mẹ quần quai trong những đợt ho dai dẳng.

Ngân trèo lên giường, ôm lấy mẹ, nói:

“Mẹ, Ngân không muốn rời xa mẹ một chút nào hết!”

Mẹ cô nằm xuống, nghiêng đầu về phía cô, mỉm cười, thều thào nói:

“Bé Ngân của mẹ, khụ...”

“Mẹ...”

Ngân hoảng hốt kêu to khi nhìn thấy những đợt ho của mẹ ngày một nhiều rồi cô bật khóc nức nở.

Mẹ để cô nằm xuống, đầu tì lên tay mình, mẹ hát ru cho cô ngủ.

...

Sáng hôm sau

Ngân bị đánh thức bởi tiếng ho của mẹ, cô lo lắng nhìn mẹ mà chẳng biết làm gì.

Bây giờ, cô thật vô dụng! Bố, sao đúng lúc mẹ bị như vậy, bố lại đi công tác kia chứ? Thậm chí gọi điện bố còn không bắt máy nữa.

Bố hết thương hai mẹ con cô rồi sao?

“Tại mẹ mà con thức sao?”

Ngân lắc đầu phủ nhận câu hỏi mẹ, cô đã nói dối như vậy...

Ngân ôm con gấu bông mà mẹ tặng sinh nhật mình một tháng trước rồi rúc vào lòng mẹ, hỏi:

“Mẹ ơi, tại sao bố không về? Tại sao bố không vì mẹ mà bỏ công việc hả mẹ? Tại sao bố lại vì công việc mà bỏ mẹ, huhu...”

Trong ánh mắt của mẹ thoáng có phần buồn bã nhưng rồi mẹ mau lấy lại tinh thần, vỗ về Ngân bảo, đừng như giọng mẹ đã ghen đi:

“Không,...không phải thế đâu! Tại lần này là công việc rất quan trọng nên...nên, hức...bố không thể bỏ được...”

Ngân của lúc đấy đâu biết rằng: thật ra chẳng có công việc quan trọng nào ở đây cả, bố của cô đã ra ngoài bồ bịch và người tình của ông ta sau này chính mẹ kế của cô.

Rất nhanh thôi, tình trạng của mẹ ngày càng yếu và một tuần sau, mẹ vĩnh viễn rời xa Ngân mặc cho cô khóc lóc, kêu gào, mẹ vẫn ra đi...

Trước khi vĩnh viễn rời xa cô, mẹ vuốt tóc cô, nói những lời cuối cùng mà đến giờ cô mới hiểu.

“Ngân, con phải thật hạnh phúc...con, con phải sống thay cho mẹ...!Nhất định con phải yêu một chàng trai thật tốt, đừng có giống như mẹ, hộc...!Ngân, mẹ yêu con...”.

Chương 48: 48: Mẹ Kế

Rất nhanh thôi, tình trạng của mẹ ngày càng yếu và một tuần sau, mẹ vĩnh viễn rời xa Ngân mặc cho cô khóc lóc, kêu gào, mẹ vẫn ra đi... Trước khi vĩnh viễn rời xa cô, mẹ vuốt tóc cô, nói những lời cuối cùng mà đến giờ cô mới hiểu.

“Ngân, con phải thật hạnh phúc...con, con phải sống thay cho mẹ...!Nhất định con phải yêu một chàng trai thật tốt, đừng có giống như mẹ, hộc...!Ngân, mẹ yêu con...”

“Hức,...là sao hả mẹ? Mẹ, con không hiểu...”

Ngân hỏi đi hỏi lại mẹ trong tiếng khóc, cô nắm tay mẹ đặt lên trán mình.

Thật đáng tiếc, câu hỏi của cô mãi không có câu trả lời từ mẹ...

Hơn nửa năm sau, bố dẫn một người phụ nữ khác về rồi nói với cô rằng từ nay người phụ nữ này sẽ là mẹ của cô, người mẹ duy nhất của cô và không phải ai khác...

Sao bố lại nói với cô như vậy chứ? Tại sao cô phải coi người phụ nữ cùng bố lén lút phản bội mẹ là mẹ của cô? Người phụ nữ kia đâu sinh ra cô, tại sao cô phải coi là mẹ, tại sao lại là người mẹ duy nhất? Còn mẹ thì sao, mẹ ruột của cô thì sao? Mẹ mất đi là bố quên luôn mẹ rồi ư...

Tại sao...

Trước đây gia đình của cô đâu có như vậy? Sau mỗi giờ tan học, bố mẹ thường tới trường đón cô, bố mẹ thường thưởng cho cô những cái ôm và nụ hôn ấm áp...

Vào ngày cuối tuần, bố không phải đi làm, cả nhà thường đi công viên, cô đi ở giữa, bố và mẹ mỗi người một bên nắm tay cô.

Đã từng có một khoảng thời gian hạnh phúc như thế, vậy mà giờ đây, khi mẹ mất đi rồi, bố lại thay tính, đổi nết hẳn.

Bố như một con người khác vậy!

Và điều làm Ngân sốc hơn nữa là người phụ nữ kia đã có thai với bố, đứa bé ấy được 1 năm rồi...

Nếu là cuộc sống trước kia thì sau mỗi bữa ăn, bố thường dành mọi sự quan tâm cho cô, bố dạy cho cô những bài toán khó, luyện cùng cô những từ vựng Tiếng Anh hoặc một điều nhỏ nhặt hơn nữa là dạy cô gọt bút chì...

Giờ đây, cô sống trong nhà như một cái bóng.

Không ai quan tâm, giúp đỡ, thậm chí còn bị hắt hủi, đánh đập.

Đứa bé mà người phụ nữ kia sinh ra đang dành mọi sự quan tâm từ bố của cô, nó còn nhỏ mà láo vô cùng!

Có lẽ nó thấy được ánh mắt ghen tỵ, sống mũi cay cay, bàn tay siết chặt lại của cô chẳng? Có thể là như vậy, vì thế nó dám cười như chế giễu cô khi bản thân kém hơn cô ngàn ấy tuổi.

Cô nhin được vì nó còn bé, vì nó chỉ là một đứa bé còn bú sữa mẹ, răng mọc chưa đủ, không thể tự đi, còn phải ăn cháo.

Nhưng có sao, mỗi lần cô xuất hiện là y như rằng nó khóc òa lên.

Gì đây, sao khóc mãi vậy, khóc như thế là muốn nói: chị cút đi, trong nhà này không còn chỗ chứa cho chị đâu, giờ đây tôi mới là người cần được nuông chiều, yêu quý.

Một điều nhin, chín điều lành!

Nhin nó thì được nhưng ấy vậy mà bố lại nói cô thế này:

“Sao cứ mỗi lần mày xuất hiện là em nó khóc lên thế? Hay tại con mẹ mày nó ám mày rồi? Có thể thế nên em mày mới khóc đấy.

Phiền chết đi được, sao mày không chết quánh luôn đi cho xong nhỉ?”

Mẹ...

Ong ta vậy mà lại dám xúc phạm đến mẹ, người mẹ mà cô trân quý nhất, yêu mến nhất.

Tại sao ông ta dám dùng những từ ngữ ấy để nói về mẹ kia chứ? Cái mồm đó đã hôi bẩn đi từ khi có những nụ hôn của người phụ nữ kia áp vào.

Cái mồm hôi bẩn đó không xứng để nhắc tới mẹ!
Người phụ nữ kia cũng là một người rất thích diễn.

Những lần có chồng ở nhà, bà ta chẳng dám nói nửa lời với cô con gái của vợ đầu nhưng khi chồng đi vắng thì lại là một chuyện khác. Tuy Ngân không làm gì nhưng mỗi khi bà ta tức giận hoặc ngứa tay, ngứa chân một tí thôi là cô lại phải chịu đựng những cú đánh ấy.

Cảm giác bà ta không phải con người nữa mà như một con thú điên vậy.

Mỗi lần như vậy, bà ta khoái lạc vô cùng...!Thật ghê tởm!
Chưa hết, bà ta mỗi lần đánh còn kèm theo những lời chửi rủa, xúc phạm đến cô và mẹ cô nữa:

“Con phế vật, mày và mẹ mày đều là những phế vật! Tao mới là người đến trước, vậy mà luôn phải lén lút, sống nhưng không thể ngóc đầu lên được! Ha, cũng may là mẹ mày chết rồi, tao mới có cơ hội chen chân vào cái nhà này!”

Rồi bà ta phá lên cười như một kẻ điên dại....

Chương 49: 49: Nhà Họ Nội 1

Chưa hết, bà ta mỗi lần đánh còn kèm theo những lời chửi rủa, xúc phạm đến cô và mẹ cô nữa:

“Con phế vật, mày và mẹ mày đều là những phế vật! Tao mới là người đến trước, vậy mà luôn phải lén lút, sống nhưng không thể ngóc đầu lên được! Ha, cũng may là mẹ mày chết rồi, tao mới có cơ hội chen chân vào cái nhà này!”

Rồi bà ta phá lên cười như một kẻ điên dại...

[...]

Lại có những lần bố đánh cô chỉ vì đàn bà kia khóc và không cần hỏi rõ sự việc ra sao, xảy ra như thế nào, những trậnQ đòn liền đến với cô.

Thân là đại tiểu thư của một gia đình cao quý, có sao thân phận lại chẳng khác gì một con ở nhờ?

Ha, thật nhục nhã!

Đã nhiều lần nhà ngoại ngỏ ý muốn đón cô về chăm sóc nhưng đều bị bố gạt phắt đi.

Nhà ngoại cũng chẳng là gì được vì dù sao bố cũng là bố ruột và là người giám hộ của cô mà.

Ngược lại, nhà nội như bị người phụ nữ kia bỏ bùa mê, thuốc lú, hồi mẹ còn sống, nhà nội yêu và chiều chuộng cô lắm.

Ấy vậy mà từ sau khi mẹ mất, nhất là lúc bố mang người phụ nữ kia về, thái độ bên nhà nội thay đổi hẳn.

Thật ra cũng không phải tất cả mọi người trong nhà nội đều lạnh lùng, ghét bỏ cô, vẫn còn ông, bà nội yêu thương cô.

Bố mang người phụ nữ kia về và muốn cưới bà ta làm vợ thì bị ông, bà nội phản đối rất gay gắt.

Mặc cho ông, bà phản đối và nói chỉ coi mình mẹ ruột cô là con dâu duy nhất nhưng bố chẳng hề để tâm, có lẽ mang người phụ nữ kia về thừa chuyện chỉ để cho có.

Bởi vì dù sao bị phản đối thì bố cũng vẫn một mực đòi cưới bà ta mà...

Ông, bà vẫn còn yêu thương cô rất nhiều nhưng tuổi giờ đã cao, con cái trong nhà cũng chẳng coi ông bà ra gì.

Có lần Ngân nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa bố và các bác bên nhà nội, tóm gọn lại thì là như thế này:

“Chắc, anh dạo này làm ăn thua lỗ quá muốn nhờ chú cho vay một khoản để trả nợ.

Chứ cái tình hình thế này thì gia đình anh chỉ cần nước ra đường mà sống”

Đây là giọng bác cả tức là anh trai của bố.

Nghe đâu hồi đầu năm bác cả có đầu tư một khoản tiền lớn vào dự án nào đó ở bên nước ngoài, lúc đầu hoa hồng đến vào cuối tháng, mọi việc diễn ra rất đều, theo một trật tự nhất định.

Rồi nghe ai mách là đầu tư càng nhiều, hoa hồng càng cao, bác cả lại càng tham, đâm đầu vào như bị bỏ bùa.

Cứ ngỡ sẽ được thêm hoa hồng rồi ăn sung mặc sướng cả đời nhưng đâu có như mơ.

Được vài ngày đầu uy tín thế thôi rồi bỗng một ngày nghe tin chủ dự án ôm tiền, cao chạy xa bay, chạy đi đâu, bay tới đâu thì chẳng ai rõ... Đầu tư một khoản tiền lớn như vậy rồi bị cướp mất, giờ bác cả cũng chẳng dám đi báo cơ quan chức năng vì hình như dự án đó là dự án trái phép.

Kêu trời, kêu đất không thành nên đành phải kêu anh em trong nhà

thôi chứ biết sao.

Bố cũng ra vẻ khó khăn lắm, nói:

“Em cũng muốn giúp lắm nhưng anh biết đấy, Mai vừa sinh con, cần bồi bổ cho cả mẹ và bé.

Lại còn được cả cái Ngân nữa, nó cũng lớn rồi chứ bé gì đâu, tiền học cho nó cũng không phải khoản nhỏ gì”

Mai mà bố vừa nói là tên của người phụ nữ kia.

Cô không nghĩ bồi bổ cho hai mẹ con nhà ấy tốn kém đến vậy đâu, tại người phụ nữ kia cứ thích đú đờn, ăn chơi đàn đúm bạn bè.

Vừa sinh con, đẻ cái xong không biết chăm sóc sức khỏe thì thôi, đằng này ăn diện không thua một ai, túi sách với trang sức cứ phải là hàng xách tay các nước mới chịu, trang điểm thì lòe loẹt, nhìn chẳng khác gì một con mụ điên!

Ồ, sao lúc nhắc tên cô nghe dịu dàng thế nhỉ? Giọng cứ gọi là ngọt sớt luôn à, nghe thôi mà thấy xúc động!

Bác cả có lẽ đến nỗi túng quẫn quá nghe bố nói vậy, không nghĩ ngợi gì, nói luôn một câu:

“Nếu con Ngân nó học hành tốn kém quá thì em cho nó nghỉ học đi.

Phần tiền cho nó ăn học đấy cũng giúp anh chị được phần nào chứ đùa!”

Có nhiều kiểu người cứ hể mở mồm ra là chứng tỏ mình mất não!.

Chương 50: 50: Nhà Họ Nội 2

Bác cả có lẽ đến nỗi túng quẫn quá nghe bố nói vậy, không nghĩ ngợi gì, nói luôn một câu:

“Nếu con Ngân nó học hành tốn kém quá thì em cho nó nghỉ học đi.

Phần tiền cho nó ăn học đấy cũng giúp anh chị được phần nào chứ đùa!”

Có nhiều kiểu người cứ hể mở mồm ra là chứng tỏ mình mất não!

“Ồi giờ, ra đường ở thì có là gì so với nhà em?”

Giọng nói choe chõe kia là của cô Chi tức em gái ruột của bố.

Ha, anh em trong nhà bắt đầu đánh nhau rồi đây!

Cô Chi nói tiếp, cố tỏ ra hoàn cảnh gia đình đã đến mức không thể cứu vãn:

“Anh biết đấy, chả là hôm Tết, vợ chồng em có chơi hơi quá tay.

Mà cờ bạc thì càng thua càng muốn gỡ, vậy nên là...”

“Nên là mới phải bán nhà đi, về ở với hai ông bà già?”

Nghe câu hỏi của bố, cô Chi liền chột dạ, cố gắng nói không ấp úng:

“Haha...!Thì cũng chỉ là chơi giải trí vào những ngày Tết thôi mà anh.

Tháng giêng là tháng ăn chơi, tháng hai cờ bạc, tháng ba hội hè mà anh ha”

Bố vẫn chưa mềm lòng chút nào, mặt mày vẫn cau có nhìn cô Chi, thấy vậy cô Chi liền bấu lấy cánh tay bố, những giọt nước mắt giả dối cứ thế mà tuôn rơi.

Chậc, cô đâu phải trẻ con nữa đâu mà làm những trò kiểu đó?

“Anh mà không cứu em lần này thì vợ chồng em chẳng thiết sống nữa.

Bọn chủ nợ hôm qua tìm đến tận nhà ông bà già đòi nợ rồi, nếu không trả thì tụi nó sẽ giết tụi em mất!”

Cái gì? Tìm đến tận nhà ông, bà nội rồi? Chết tiệt, sức khỏe ông bà đã yếu thì chớ, nghe tin này chắc ông, bà sốc rồi đi luôn mất.

Cô Chi vốn là người như vậy.

Đây không phải lần đầu tiên, cô Chi đến đây tìm bố cô xin xỏ chuyện tiền bạc, rất nhiều lần là đằng khác!

Cô Chi đã lập gia đình được 4 năm rồi nhưng chưa có con cái gì mà không thể còn tốt hơn là có con.

Cô Chi học đến cấp 2 là nghỉ, tụ tập bạn bè, ăn chơi đàn đúm, đã mấy lần nghiện hút, ông bà phải đem cô đi cai mãi mới dứt được. Ông, bà nội đã tận dụng các mối quan hệ xã hội để xin việc cho cô Chi nhưng không thành, bởi vì cô Chi học hành không đến nơi, đến chốn, cô Chi lại còn rất đánh đá và lười biếng, chỉ cần có người động vào mình một tí thôi là nhẩy dựng lên như con chó dại vậy.

Vậy nên chẳng ai dám cho cô ấy một công việc trong công ty mình cả.

Nhưng dứt được cái này thì lại dính phải cái khác, cô Chi quay sang nghiện cờ bạc.

Người ta nói: cờ bạc là bác thẳng bần, quả cấm có sai! Chả biết những người chơi khác thế nào chứ cô Chi càng chơi càng chết, càng chơi thì lại càng thua!

Rồi cách đây 3 năm trước, cô Chi kết hôn với một người đàn ông hơn mình 4 tuổi.

Người đàn ông đó cũng chẳng tốt đẹp gì là bao, nghiện hút, cờ bạc, rượu chè có hết trong con người đó.

Ông, bà nội đương nhiên phản đối chuyện kết hôn này của hai cô

chú nhưng hai người hoàn toàn để ngoài tai những lời nói đó và tự tổ chức đám cưới luôn.

Ông, bà nội giận lắm từ mặt cô chú ý đến bây giờ nhưng không hiểu sao cô chú ấy vào ở nhờ nhà ông, bà được.

Bố gạt phắt tay cô Chi khỏi tay mình khiến cô Chi ngã sõng soài ra nền đất trong sự ngỡ ngàng.

“Anh bây giờ cũng không dư giả là bao.

Mà giờ tình hình như này thì e là khó!”

Bác cả và cô Chi bật dậy, quỳ trước mặt bố, khóc lóc ỉ ôi.

Bố im lặng, nghĩ ngợi gì đó một lúc lâu rồi nói:

“Hai người còn nhớ đồng tài sản của ông, bà già không?”

Bác cả và cô Chi nhìn nhau rồi cùng nhau gật đầu.

Bố nói tiếp:

“Đến bây giờ vẫn chưa ai biết trong đồng tài sản đấy có bao nhiêu.

Có lẽ ông, bà già đấy chết quách đi thì tài sản sẽ thuộc về ba anh em thôi!”.

Chương 51: 51: Phạt!

Bác cả và cô Chi bật dậy, quỳ trước mặt bố, khóc lóc ỉ ôi.

Bố im lặng, nghĩ ngợi gì đó một lúc lâu rồi nói:

“Hai người còn nhớ đồng tài sản của ông, bà già không?”

Bác cả và cô Chi nhìn nhau rồi cùng nhau gật đầu.

Bố nói tiếp:

“Đến bây giờ vẫn chưa ai biết trong đồng tài sản đấy có bao nhiêu.

Có lẽ ông, bà già đấy chết quách đi thì tài sản sẽ thuộc về ba anh em thôi!”

[...]

May thay những năm vừa rồi sức khỏe ông, bà đã ổn định hơn trước, dù chỉ là một chút nhưng cũng đủ để khiến bố và anh em của bố khó chịu vô cùng.

Những người ấy chỉ muốn ông, bà chết nhanh nhanh đi để được hưởng tài sản mà thôi!

Có những đứa con như vậy thà không đẻ chúng ra còn hơn!

Hắn nhìn cô vẻ thương cảm vô cùng.

Nhóc con này mới bé vậy mà đã phải trải qua những chuyện như này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không ít đến tâm lý!

Ngân cầm lấy tay hắn, cúi gằm mặt xuống, thú tội:

“Chú, thật ra là cháu nói dối chú! Năm nay cháu 13, chứ không phải 10! Lần trước cháu...”

“Thôi được rồi, không cần nói nữa.

Chú biết cả rồi”

Chú nói chú biết? Vậy tại sao chú không trách cháu? Chú nói chú biết? Vậy tại sao chú không đánh cháu? Hồi xưa, khi ở cùng với bố và mẹ kế, những lúc họ trách cháu, họ thường đánh đập hoặc chửi rủa cháu.

Vậy mà, tại sao chú không...?

Ngân bật khóc nức nở, những giọt nước mắt của hạnh phúc.

Ngoài mẹ ra, còn có chú, chú không bao giờ trách cháu, mẹ và chú hiền như những bà tiên trong truyện cổ tích mà ngày xưa mẹ hay đọc cho cháu nghe.

Mặc dù không nở để cô rơi nước mắt nhưng hấn không thể làm được gì, có lẽ để vậy vẫn hơn vì đó không phải là giọt nước mắt của sự đau khổ, tủi cực, đó là giọt nước mắt của hạnh phúc!

Hấn biết chứ, hấn đâu phải con nít? Hấn đã từng nghe qua về đại tiểu thư của Nguyễn gia, nhưng hầu hết là nghe về cuộc sống sung túc của tiểu thư nhà đó, còn về những mặt như bị đối xử, hành hạ thì hấn chưa nghe qua.

Ai ngờ nhóc con hôm ấy hấn vô tình mang về đây lại chính là đại tiểu thư Nguyễn gia đó, giờ mới biết cụ thể mọi việc.

Thì ra Nguyễn gia cũng chẳng tốt đẹp gì so với hấn tưởng tượng!

Không ai tự dưng lại nói dối cả, nói dối đâu tự dưng mà có? Nhất định nó phải đi theo một lí do nào đó! Chỉ trừ những kẻ đã quen thói nói dối, lừa gạt thì cái tính đó, nó đã ăn sâu vào máu rồi!

Mà nhóc con này không phải loại người kiểu vậy thế nên lời nói dối đó chắc chắn phải kèm theo lí do, chỉ là lí do đó tiện nói hay không tiện nói mà thôi! Nhưng có lẽ hấn đoán được ra phần nào đó rồi, có thể lời nói dối đó liên quan về người mẹ ruột của nhóc con.

Còn liên quan đến đâu, như thế nào thì hấn không biết...

Như sức nhớ ra chuyện đã lâu lắm rồi chưa làm, Ngân bấu tay hấn, thì thầm:

“Chú, cháu muốn về thăm ông, bà nội”

Muốn về thăm ông, bà nội à? Bây giờ đi thì cũng được, hấn đang rảnh, hấn thì không sao nhưng nhóc con này thì...!Thôi, khỏi nói nhiều, vừa mới ốm dậy không đi đâu hết, ở nhà!

Hấn nghiêm mặt, nói:

“Khỏe hấn rồi đi”

Ngân bĩu môi, nói nhỏ:

“Cháu khỏe rồi mà...”

Vẫn giữ vững lập trường của mình, hấn kiên quyết, nói:

"Không là không!"

A, chú...!Nặng lời quá! Hức, Ngân ngược đôi mắt long lanh nhìn hấn, ra vẻ bị tổn thương vô cùng...

Nhưng...nhìn chú mà kiên quyết như vậy thì có đến thánh cũng không lay chuyển nổi, cô chịu rồi đấy! Ngân gặng hỏi:

"Thế cháu khỏi ốm là sẽ được đi hả chú?"

Hấn im lặng, gật đầu.

Ngân hơi lo, vì thời gian bây giờ rất cấp bách, cũng đã rất nhiều năm rồi cô hứa về thăm ông, bà nội, không biết tình hình bên đó và sức khỏe ông, bà giờ thế nào rồi.

Sợ rằng chỉ chậm một ngày thôi là cô sẽ mãi mãi không gặp được họ nữa...

Hấn thở dài, chạm nhẹ vào vai cô, an ủi:

"Yên tâm đi! Ông, bà cháu vẫn khỏe lắm!"

Ngân an tâm phần nào nhưng vẫn cảm thấy hơi lo lo.

Nhỡ đâu đấy chỉ là câu an ủi của chú thôi, cũng đâu có ai làm chứng chú nói thật đâu?

Không không, chắc đó là sự thật...!Phải tin chú! Hấn đắp chăn bảo cô nghỉ ngơi đi, lúc đi ra còn nói:

"Không nghỉ ngơi tốt là chú phạt cháu!".

Chương 52: 52: Dì Giang

"Yên tâm đi! Ông, bà cháu vẫn khỏe lắm!"

Ngân an tâm phần nào nhưng vẫn cảm thấy hơi lo lo.

Nhỡ đâu đấy chỉ là câu an ủi của chú thôi, cũng đâu có ai làm chứng chú nói thật đâu?

Không không, chắc đó là sự thật...! Phải tin chú! Hấn đắp chăn bảo cô nghỉ ngơi đi, lúc đi ra còn nói:

"Không nghỉ ngơi tốt là chú phạt cháu!"

Ách! Mới ốm dậy mà chú cũng không tha là sao? Ngân sợ co rúm người, vội vàng kéo chăn trùm qua đầu.

Hấn phì cười rồi đóng cửa lại.

Đúng là dọa phạt thì nhóc con này mới sợ!

[...]

Hai ngày sau

"Ừm..."

Hấn thở dài, gật đầu một lần rồi đứng dậy cắt cặp nhiệt độ, Ngân mừng rỡ gạt phất chăn ra, nhảy xuống khỏi giường, chạy khắp nhà, reo lên:

"La la, khỏi ốm rồi!"

Và điều đó làm Kiệt phụt cười, mấy ngày em ấy ốm ngoài nằm giường ra thì có được đi đâu đâu, mấy ngày em ấy ốm lại nhớ nhóc con nghịch ngợm ngày nào ghê cơ ý.

Nhưng cậu nhầm rồi, giờ nhóc con khỏe lại, chạy nhảy lung tung như đứa thiếu năng vậy! Nhìn mà ngứa cả mắt!

Tác giả hiện ra và nói: Ngứa? Thì gãi đi chứ!

Câm mồm, bà già đáng ghét!

Tiền thể ở đây nói luôn, trong mấy ngày Ngân ốm thì anh em trong nhà đã ngồi lại và làm hoà với nhau, phân tích đúng, sai đủ kiểu luôn nên độc giả thân yêu đừng lo tình anh em của họ sẽ chia rẽ nha!

Kiệt lờm hẩn, ý nói làm ơn ngăn nhóc con này lại giùm!

Hẩn nhếch mép, nhún vai vẻ bất lực.

Ngăn nhóc con này lại? Thôi, hẩn chịu đấy!

Hẩn kêu Ngân vào thay quần áo rồi sẽ đi ngay, hôm qua nghe dự báo thời tiết nghe nói hôm nay buổi sáng sẽ có mưa, cũng chẳng biết mưa sẽ bất ngờ đổ xuống lúc nào.

Tốt nhất là đi sớm, về sớm để tránh dính mưa!

Nhóc con vừa ốm dậy mà dính mưa thì thôi rồi, hẩn và hai đứa em sẽ lại khổ sở hầu hạ nhóc con này.

Cảm thấy bản thân trở thành mẹ từ khi nào không hay!

[...]

Chiếc xe mui trần phanh lại trước cổng căn biệt thự xa hoa, căn biệt thự đó chính là nhà của ông, bà nội cô.

Hẩn đi xuống, mở cửa xe cho Ngân, cô đi xuống, ngẩng nhìn thật kĩ căn biệt thự của ông, bà nội.

Căn biệt thự đã thay đổi một chút so với cách đây 5 năm trước cô cùng bố và mẹ đến thăm ông, bà nội.

Ngân hít thở sâu toan định bước vào thì bị hẩn kéo lại, cô ngơ ngác nhìn hẩn, hẩn nói:

“Sẽ có người ra đón chúng ta”

Ai? Ai thềm ra đón cô và chú kia chứ? Ông, bà nội thì yếu, đi lại bây giờ cũng khó, từ phòng ngủ đến nhà bếp khó khăn lắm mới nhích được từng bước, nói gì tới từ phòng ngủ ra cổng đón cô chứ? Không thể nào!

Ngân, hỏi:

“Ai vậy chú?”

Hắn nhún vai về không biết gì hết.

Trước khi đưa nhóc con về thăm ông, bà thì hắn cũng đã gọi điện, nghe nói cô về thăm thì ông bà mừng lắm nhưng sức khỏe ông bà yếu nên sẽ nhờ người ra tận cửa đón cô và hắn vào. Ngân kiễng chân ấn chuông và đứng chờ.

Hắn dựa người vào xe, chẳng biết đến bao giờ mới có người ra đón đây.

Đột nhiên, cổng mở toang, chạy ra là một người phụ nữ tầm 30-40, người phụ nữ nhìn thấy Ngân liền ôm chầm lấy, nói:

“Ngân, dì rất nhớ cháu!”

Dì Giang...

Ngân đáp lại cái ôm của dì Giang, gục đầu vào hõm cổ của dì, cô nói:

“Dì, cháu cũng nhớ dì”

Hắn đứng sau nhìn hai dì cháu ôm nhau thắm thiết mà cảm thấy bản thân giống như bù nhìn.

Hai dì cháu lâu ngày không gặp nhau có rất nhiều chuyện để nói nên họ đứng ngoài đây nói luôn mà không thềm vào nhà.

Hắn cứ đứng đợi trong vô vọng đến nỗi tê hết cả chân mà cuộc chuyện trò kại vẫn chưa kết thúc.

Mãi sau, sự hiện diện của hắn mới được dì Giang để ý đến và hắn phải chịu ánh mắt dò xét muốn đâm phập vào tim của dì Giang.

Ra về khó hiểu, dì Giang nhìn hắn nghĩ bụng: Thằng oắt nào đây?

Rồi dì Giang cúi xuống, ghé sát tai Ngân, hỏi nhỏ:

“Ngân, người đàn ông đang đứng dựa vào xe kia là chồng cháu đó à?”.

Chương 53: 53: Nhị Thiếu Gia

Ra vẻ khó hiểu, dì Giang nhìn hẩn nghĩ bụng: Thằng oắt nào đây? Rồi dì Giang cúi xuống, ghé sát tai Ngân, hỏi nhỏ: “Ngân, người đàn ông đang đứng dựa vào xe kia là chồng cháu đó à?”

Ngân vội vàng chối ngay, dì Giang ậm ừ vẻ đã hiểu.

Không phải là chồng à? Vậy là ai ta?

Ờ ờ...

Dì Giang đỏ bừng mặt, xuýt quên mất tiêu từ sáng đến giờ chưa kịp cho miếng nào vào mồm, nãy cũng đang định ngồi ăn thì lại nghe thấy tiếng chuông cửa, mừng quá vút bát đĩa ở đấy chạy ra đón cháu gái thân yêu về.

Ách, xấu hổ quá đi mất! Muốn đội quần lên đầu ghê luôn ý!

Dì Giang xấu hổ vội vàng đẩy Ngân và hẩn vào nhà.

[...]

Ngân cùng hẩn vào phòng ông, bà nội trước.

Ngân bổ nhào vào lòng bà, hỏi:

“Bà ơi, dạo này bà khỏe chứ ạ?”

“Khỏe, bà khỏe lắm! Ôi, Ngân dấu yêu của bà, bà nhớ cháu biết nhường nào”

Bà mỉm cười nhìn cô và nói.

Lúc này bà mới ý đến người thanh niên đang đứng sau cháu gái mình, bà từ từ ngược lên rồi chợt sửng sốt.

Hẩn ra hiệu xin bà im lặng đừng nói gì cả để thân phận không bị tiết

lộ và bà đương nhiên gật đầu đồng ý.

Ngân hạnh phúc ôm lấy người bà nội, hít lấy hít để những hương thơm vừa ấm áp vừa quen thuộc kia mà không để đến những tiếng bước chân đang ngày một gần hướng về phòng này.

Cánh cửa phòng bật mở, đi vào là bố và mẹ kế Mai, theo sau là vợ chồng nhà bác cả và vợ chồng nhà cô Chi, một lúc sau mới thấy dì Giang đi vào.

Những người đi vào bất ngờ trước sự xuất hiện của Ngân trừ dì Giang, mẹ Mai nghiêng rằng, bàn tay siết chặt, nghĩ bụng: chết tiệt, sao con ranh này lại ở đây?

Rồi mẹ nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh hơn tất cả mọi người, mẹ chạy lại bế Ngân lên, thể hiện mình là một cô con dâu hiếu thảo, mẹ ta còn cúi đầu chào mẹ chồng rồi lại thể hiện mình là một người mẹ kế thương con chồng, mẹ ta hỏi thăm tình hình của Ngân.

Ngân khó chịu hất mạnh bàn tay dơ bẩn của mẹ ta khỏi người mình, không thèm nhìn mẹ lấy một cái, ai cũng có thể thấy biểu cảm của Ngân thể hiện rõ rệt thái độ khó chịu, bức dọc của mình với người mẹ kế.

Nhưng sức chịu đựng của ai cũng có giới hạn mà Ngân thì lại không ngừng tỏ thái độ khiến mẹ Mai giận tím mặt.

Có câu nói rất thích hợp vào lúc này: Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời dì ghẻ lại thương con chồng...

Mẹ Mai tức quá, không kìm nén được, giáng thẳng cho Ngân một cái bạt tai vào bên má khiến cô loạng choạng suýt ngã, cũng may mà hấn đỡ kịp.

Hấn bế Ngân lên, nhìn bên má bị tát đến sưng tấy cả lên kia của cô, rồi tức giận.

Bố cô có lẽ cũng nhìn ra thân phận và biểu cảm trên gương mặt kia của hấn, vội vàng lao đến rất nhanh, đẩy mẹ Mai quỳ xuống, mình cũng quỳ xuống theo, nói:

“Cậu Tuấn, là vợ tôi chót đại, xin cậu bỏ quá cho”

Mẹ Mai thấy hành động kì lạ của chồng, từ lúc bước chân vào Nguyễn gia lại chưa từng bị đối xử như mà giờ đây lại bị đối xử không khác gì một con chó vì cái tát dành cho đứa con của vợ trước

nên lấy làm lạ.

Lúc trước mẹ ta cũng đánh cô kiểu vậy, lúc đấy chồng đâu có nói gì? Mà bây giờ mẹ ta lại phải hạ mình vì biểu cảm cau mày trên khuôn mặt của thằng ranh con không vị thế, lai lịch rõ ràng kia? Không, mẹ ta không cam tâm! Xưa nay chồng luôn chiều mẹ ta như thế, không thể vì một thằng ranh mà làm vậy được.

Như một con chó dại chưa được tiêm phòng, mẹ ta hất bàn tay chồng khỏi đầu mình, đứng phắt dậy, chỉ vào mặt hắn, gào lên: “Thằng ranh con, mày là cái thá gì mà có quyền bước vào đây? Đã thế lại còn thể hiện cái biểu cảm đó nữa, mày biết bà mày là ai không? Bà mày là vợ của Nguyễn tổng, Nguyễn tổng là người đứng đầu Nguyễn thị đấy, biết chưa hả?”

“Biết rồi”

Hắn dừng dừng đáp như không có chuyện gì xảy ra, như thể chuyện hắn biết từ lâu lắm rồi.

Và cái sự bình tĩnh, vô lo vô liệu đó của hắn chọc mẹ Mai tức điên người lên.

Mẹ ta như một con chó điên, gào ầm lên:

“Biết rồi thì mày mau cút khỏi đây.

Gây sự với bà đây, mày gánh vác không nổi đâu”

Hắn làm vẻ mặt thoáng ngạc nhiên nhưng không hề có chút gì gọi là sợ, Ngân nhìn mẹ ta bằng ánh mắt cay nghiệt, chưa bao giờ cô lại gặp một người tự đắc như thế! Vì đâu mà mẹ ta dám nói mình là vợ của bố, rõ ràng mẹ ta và bố con chưa có sự đồng ý của ông, bà nội, thậm chí hai người còn chưa đăng kí kết hôn!

Sống với nhau từng ấy năm vừa rồi là hoàn toàn bất hợp pháp!

Con dâu của ông, bà nội, vợ của bố, mẹ của cô, trên đời này chỉ duy nhất một mình mẹ ruột của cô mà thôi! Những người phụ nữ khác, cần bản mà nói đều không xứng!

Bố ngờ ra một lúc rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn

mụ ta hết như nhìn một con chó đang điên loạn.

Lần đầu tiên, cô thấy bố nhìn mụ ta như vậy, cô ngược lên nhìn hấn, nghĩ bụng: Rốt cuộc người này là ai?

Có lẽ đoán được suy nghĩ của cô, hấn chỉ im lặng, mỉm cười, hoàn toàn không nói một lời.

Bố đứng bật dậy, giáng thẳng cho mụ ta mấy cái tát, những cái tát rất đau và rát! Bố đè đầu mụ ta xuống lần nữa, nói mà cứ như hét khi nói về hấn:

“Câm mồm! Có biết kia là ai không hả? Nhị thiếu gia của Trần gia mà em dám ăn nói hỗn xược như vậy à?”.

Chương 54: 54: Tài Sản Nguyễn Gia 1

Bố ngơ ra một lúc rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn mụ ta hết như nhìn một con chó đang điên loạn.

Lần đầu tiên, cô thấy bố nhìn mụ ta như vậy, cô ngược lên nhìn hấn, nghĩ bụng: Rốt cuộc người này là ai?

Có lẽ đoán được suy nghĩ của cô, hấn chỉ im lặng, mỉm cười, hoàn toàn không nói một lời.

Bố đứng bật dậy, giáng thẳng cho mụ ta mấy cái tát, những cái tát rất đau và rát! Bố đè đầu mụ ta xuống lần nữa, nói mà cứ như hét khi nói về hấn:

“Câm mồm! Có biết kia là ai không hả? Nhị thiếu gia của Trần gia mà em dám ăn nói hỗn xược như vậy à?”

Cái gì? Nhị thiếu gia của Trần gia ư? Sao có thể? Mặt mụ ta biến sắc, không còn cái dáng vẻ ngạo mạn như trước, lúc này mụ ta thu mình lại hết như một con chó bị chủ đánh!

Ngân nhìn hấn sững sờ, mồm há hốc ra, hoàn toàn không nói được gì.

Người đang bế cô là nhị thiếu gia của Trần gia ư? Ngân bừng tỉnh, đẩy hấn ra, cô không cần hấn bế nữa!

Thấy cô sắp tuột khỏi tay mình, hấn siết chặt tay, giữ cô lại, nói như ra lệnh:

"Đừng di chuyển!"

Này này, đâu ra cái kiểu ra lệnh cho người khác như vậy? Mặc dù không cam tâm tình nguyện cho lắm nhưng Ngân phải ôm chầm lấy hấn cho khỏi ngã, thế mới bực!

Hấn ghé sát tai cô, nói nhỏ:

"Đừng giận, chú sẽ giải thích sau"

Ngân đáp lại một tiếng thật nhẹ rồi tiếp tục xem màn kịch hay đang diễn ra ngay trước mắt.

Mụ Mai vồ tới, túm lấy gấu quần áo, quỳ xuống, cầu xin một cách tha thiết:

"Thưa nhị thiếu gia, là tôi hồ đồ.

Xin nhị thiếu gia cho qua lần này, lần sau tôi nhất định không tái phạm nữa!"

Ngân trở mắt nhìn mụ ta, nghĩ bụng: hehe, vừa túm vừa giật thì kéo quần chú tụt mất, thế thì mụ ta thêm tội rồi!

Hắn hất bàn tay dơ bẩn của mụ ta khỏi quần mình, không thèm đếm xỉa, nhoèn một nụ cười nửa miệng, nghĩ lại mấy lời nói trước của mụ ta.

Ừm, vừa nãy ai gào to lắm rằng mình là vợ của Nguyễn tổng? Rồi còn gì nữa nhỉ, à, gây sự với vợ Nguyễn tổng, hắn gánh vác không nổi?

Phụt, thật nực cười!

Nhìn cái biểu cảm giễu cợt, khinh khỉnh kia của hắn, mụ Mai tức lắm, bàn tay siết chặt, nghiến răng ken két.

Thật không ngờ có một ngày mụ ta lại phải quỳ xuống cầu xin một thằng oắt con như bây giờ.

Thật đáng hổ thẹn!

"Đủ rồi, đến bao giờ cô mới thôi làm những trò lố bịch thế hả?"

Bà nội tức giận đập tay xuống chiếc bàn gần đó, tuổi đã cao, sức khoẻ lại yếu, nãy bà có phần cao giọng nên giờ ho khù khụ.

Ngân đẩy hắn ra, ngồi xuống giường cạnh bà, xoa lưng cho bà nội. Cô Chi nhìn hành động vậy của Ngân mà tức.

Thân là con gái ruột của bố mẹ mà bị đối xử chẳng ra gì, lại còn thua một con nhóc với thân phận là cháu.

Cô ta không chịu!

Chết tiệt!

Mụ Mai tức muốn điên cả người, hôm nay là cái ngày chó má gì thế không biết! Nào là phải quỳ xuống, túm gấu quần của một thằng ranh con cầu xin tha thiết để rồi nó đáp trả mình bằng cái vẻ mặt khinh khỉnh, thậm chí thằng ranh con đó còn nụ cười giễu cợt nữa cơ chứ, có tức điên lên không...

Rồi lại còn được bà già kia, sức khỏe yếu như vậy sao không chết quách đi? Sống làm gì để rồi làm khổ con, khổ cháu, sống mà chẳng khác gì cái xác! Thật vô tích sự!

Này nhá, nói cho mà biết con Mai này không phải cái loại dễ bị bắt nạt đâu, vậy nên khôn hồn thì né ra! Chắc, bà già chết tiệt, nếu không phải bà là người nắm giữ khối tài sản của gia đình này thì đừng có mơ con Mai này nó thềm đếm xỉa đến bà!

Mặc dù trong lòng tức lắm, tức muốn điên lên, tức đến muốn chặt, muốn chém người khác ra thành từng mảnh nhưng mụ Mai vẫn phải kìm nén nó xuống, mụ ta đứng dậy, cúi người xuống, cố tỏ ra mình chân thành, mụ ta nói:

“Dạ, con xin lỗi mẹ!”

Khốn nạn, không ngờ có ngày mụ ta lại phải hạ mình đến nhường này!

Bà nội đã tức giận, nay thấy hành động rất kịch kia của mụ Mai lại càng tức giận hơn, bà quát to:

“Câm mồm! Cô không xứng!”.

Chương 55: 55: Tài Sản Nguyễn Gia 2

"Dạ, con xin lỗi mẹ!"

Khốn nạn, không ngờ có ngày mẹ ta lại phải hạ mình đến nhường này!

Bà nội đã tức giận, nay thấy hành động rất kịch kia của mẹ Mai lại càng tức giận hơn, bà quát to:

"Câm mồm! Cô không xứng!"

Cô vuốt lưng bà nội, nói nhỏ:

"Bà nội, sức khỏe bà không tốt, đối với những kẻ như vậy, bà đừng phí lời làm gì"

"Mày..."

Mẹ Mai định nói nốt vế sau nhưng lại thôi, hít một hơi thật sâu, mẹ ta ngăn cho bản thân không nhảy bổ đến mà túm tóc, giáng cho Ngân vài cái bạt tai.

Ngày hôm nay, mẹ nhịn tất!

"Thưa mẹ, con thấy Ngân như vậy là quá hỗn láo rồi.

Không phải mẹ ruột nhưng ít ra chị Mai cũng là mẹ kế của con bé, dù sao cũng phải ăn nói cho lễ phép chứ không theo kiểu 'kẻ này', 'kẻ nọ' được"

Mẹ kế? Không, Ngân chưa bao giờ nhận bất kì ai là mẹ kế cả, người đàn bà đang nở nụ cười rất kịch kia, căn bản không xứng! Ha, đúng là bày, đàn với nhau hết cả rồi, chả ai coi cô ra cái thái gì hết!

Còn nữa, mặc dù cô Chi là con gái ruột của bà nội nhưng cô Chi đã bao giờ giúp gì được cho bà đâu, lễ phép còn chẳng có, xấc xược thì có đầy! Vậy mà cô Chi dám nói Ngân như đúng rồi ý, rõ ghét!

Ngân nhìn cô Chi với ánh mắt phẫn nộ, cô Chi thì nhếch môi cười

nhìn lại, ngón tay quần mấy lộn tóc đang xõa ra.

Dì Giang thấy cháu gái yêu quý của mình bị ăn hiếp, quay sang nhìn cô Chi, nói:

“Bác gái chưa bao giờ nhận ai khác ngoài chị gái tôi làm con dâu!”

Dì Giang, quá xuất sắc, chấm cho dì 10 điểm luôn!

Ngân nhìn dì, tay giơ ngón trỏ đồng ý với câu nói quá ư là ngẫu đó.

Hehe, dì cháu ngẫu nhất quả đất.

Cái gì? Con ranh này thì liên quan gì đến Nguyễn gia cơ chứ? Nó chỉ là em gái của vợ trước của anh hai thôi mà...! Vậy mà...vậy mà con ranh này ăn gan trời hay sao mà dám nói lại cô ta cơ đấy! Có mắt mà không thấy núi Thái Sơn!

[...]

Một lát sau thì mọi thứ đã ổn định hơn, không còn tức giận, khó chịu mà chỉ còn sự im lặng.

Sự im lặng có thể giết người! Người hầu sắp xếp đủ ghế cho mọi người ngồi quanh giường của bà nội, không khí căng thẳng vô cùng. Căng thẳng và im lặng cũng phải thôi bởi vì ít phút nữa thôi ông, bà nội sẽ tuyên bố số tài sản của cả Nguyễn gia sẽ thuộc về ai mà.

Haha, anh em nhà họ nội và bố chắc khó chịu lắm nhỉ, họ đã bao giờ ngờ rằng có ngày ông, bà nội lại có đủ sức khỏe để chính bản thân tuyên bố tài sản Nguyễn gia sẽ thuộc về ai đâu.

Haha, giờ ông, bà nội sức khỏe còn tốt chán, xem ra điều anh em nhà nội mong chờ bấy lâu nay tan biến hết rồi...! Chẳng biết nếu không có tí gì từ tài sản của Nguyễn gia thì anh em nhà bên ấy phải xoay sở như nào ta?

Chắc chạy đôn, chạy đáo đi vay đủ các thể loại người trong xã hội rồi ôm nợ chồng chất, phải bán nhà để trả nợ, của cải trong nhà tiêu tán và...phụt, haha, mới nghĩ đến thôi đã mắc cười chết mất.

Đối với Ngân mà nói, của cải của Nguyễn gia cô đâu có hứng! Thứ cô cần đâu phải của cải, vật chất, thứ cô cần là sự tự do và hạnh phúc kia kìa, mà những thứ đó thì cô lại chẳng bao giờ có được! Thế

mới chán!

“Anh hai, anh nghĩ chúng ta có được gì không?”

Cô Chi kéo tay áo của bố, hỏi thì thầm.

Bố tặc lưỡi, trả lời mông lung:

“Chắc có đấy”

Cô Chi không hài lòng với câu trả lời đó, huých vào tay bố, nói nhỏ:

“Chắc là chắc thế nào? Mình là con ruột đương nhiên có rồi”

Bố ậm ừ cho qua chuyện rồi hướng ánh mắt mong chờ về phía giường, nơi ông, bà đang ngồi.

Bố nghĩ bụng: Chậc, tài sản của Nguyễn gia cũng đâu phải tầm thường, đồng tài sản kếch xù đó làm mờ hết con mắt của người khác, nói gì đến anh em nhà họ nội? Đồng tài sản đó chỉ có thể thuộc về ta mà thôi, thuộc về một mình Nguyễn Thế Vinh này thôi!

Bố nở một nụ cười, một nụ cười rất tự tin, như thế bố đã đoán trước được mọi chuyện.

Ông nội không dài dòng mà đi thẳng vào vấn đề, ông nói:

“Toàn bộ tài sản của Nguyễn gia sẽ thuộc về...”.

Chương 56: Tài Sản Nguyễn Gia 3

Bố ậm ừ cho qua chuyện rồi hướng ánh mắt mong chờ về phía giường, nơi ông, bà đang ngồi.

Bố nghĩ bụng: Chậc, tài sản của Nguyễn gia cũng đâu phải tầm thường, đồng tài sản ketch xù đó làm mờ hết con mắt của người khác, nói gì đến anh em nhà họ nội? Đồng tài sản đó chỉ có thể thuộc về ta mà thôi, thuộc về một mình Nguyễn Thế Vinh này thôi!

Bố nở một nụ cười, một nụ cười rất tự tin, như thế bố đã đoán trước được mọi chuyện.

Ông nội không dài dòng mà đi thẳng vào vấn đề, ông nói:

“Toàn bộ tài sản của Nguyễn gia sẽ thuộc về...”

Cả phòng lặng như tờ, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mọi người.

Vì còn đang nói dở nên ông nói tiếp:

“Thuộc về Nguyễn Hoài Ngân”

Cái gì? Toàn bộ tài sản của Nguyễn gia sẽ thuộc về cô ư? Phải chăng chỗ này có gì đó nhằm lẫn? Ngân trố mắt nhìn ông nội, trong đầu không biết bao nhiêu câu hỏi tại sao hiện ra.

Anh em nhà nội cũng bất ngờ không khác gì Ngân, họ vừa bất ngờ, vừa tức giận và điển hình là cô Chi.

Cô Chi đứng bật dậy, xô đổ ghế, chỉ thẳng vào mặt Ngân, hỏi:

“Tại sao toàn bộ tài sản của Nguyễn gia lại thuộc về nó? Thế còn chúng con, chúng con thì sao? Chúng con mới là con ruột của bố mẹ kia mà...!Xét theo hàng thì nó chỉ là cháu thôi mà...”

Không thể nào! Sao ông, bà già lại có thể để toàn bộ tài sản của Nguyễn gia lại cho một đứa cháu kia chứ? Con của ông, bà già còn

đang sống sờ sờ đây, vậy mà lại chẳng có tí tài sản nào, đến một đồng trong đồng đó còn không có...
Không thể nào...

Không thể nào...

Nhất định có nhằm lẫn gì ở đây, toàn bộ tài sản cứ vậy mà thuộc về người khác, cô ta không chấp nhận!

Mụ Mai nghiến răng ken két, siết chặt tay đến nỗi tựa hồ muốn bật máu.

Khốn nạn, mụ ta khó khăn lắm mới bước chân được vào làm dâu Nguyễn gia, vậy mà giờ đây, lúc công bố toàn bộ tài sản sẽ thuộc về ai thì lại thuộc về con gái của vợ cả của chồng mình.

Mụ ta tốn không ít công sức để bước chân được vào Nguyễn gia, ấy vậy lại không hề có chút tài sản nào.

Mụ ta không chịu! Công sức của mụ cứ thế mà đổ xuống sông, xuống biển rồi sao?

Ông đập mạnh tay xuống bàn, lệnh:

“Những gì đã nói thì cũng nói rồi.

không tranh cãi gì nữa, giải tán!”

Mấy anh vệ sĩ lúc này không biết từ đâu đi vào kéo hết anh em nhà nội ra ngoài.

Không khí lúc này không còn là sự im lặng lúc đọc tuyên bố nữa mà là một không khí hỗn độn, gào thét.

Cô Chi bị vệ sĩ kéo đi chẳng khác gì kéo chó, cô ta gào toáng lên, nói:

“Bỏ ra! Bỏ tao ra! Chúng mày có biết tao là ai không hả? Bỏ ra, tao không muốn đi! Tao còn chưa nói xong”

Mặc cho cô Chi gào thét không ngừng nhưng đám vệ sĩ vẫn kéo cô ta đi, không nề hà gì hết.

Bác cả từ lúc đến chưa hề mở miệng nói một lời nào, nay cúi gằm

mặt xuống, miệng lẩm bẩm gì đó, không ai rõ!

“Ông, bà...! Tại sao lại là cháu?”

Nhân lúc chưa bị kéo đi, Ngân quay lại, hỏi.

Bà ngồi ngay gần đó, đưa tay, xoa mái tóc của cô cháu gái, dịu dàng bảo:

“Cháu cứ nhận đi.

Cháu rất xứng đáng”

“Nhưng...”

“Thôi được rồi, không nhưng nhị gì cả! Từ giờ đồng tài sản đó sẽ hoàn toàn thuộc về cháu! Chuyện này ông, bà nghĩ kĩ rồi”

Dù còn rất nhiều điều muốn hỏi nhưng Ngân lại thôi, cúi đầu nhận rồi tạm biệt ông, bà ra về.

Ông, bà nội còn có chuyện cần nói với hấn nên gọi hấn ở lại, nói Ngân và dì Giang cứ ra ngoài trước đợi hấn rồi cùng về.

[...]

“Ông, bà gọi cháu ở lại có chuyện gì ạ?”

Hấn đấm lưng cho bà nội, hỏi.

Biết không còn nhiều thời gian, bà nói thẳng luôn:

“Tuấn, con bé Ngân nhờ cháu cả đấy!”.

Chương 57: 57: Lời Hứa

"Ông, bà gọi cháu ở lại có chuyện gì ạ?"

Hắn đấm lưng cho bà nội, hỏi.

Biết không còn nhiều thời gian, bà nói thẳng luôn:

"Tuấn, con bé Ngân nhờ cháu cả đấy!"

Hắn không nghĩ ngợi gì nhiều, trả lời luôn:

"Vâng, cháu sẽ chăm sóc Ngân cẩn thận!"

[...]

"Anh hai, giờ phải làm sao? Tài sản mà anh em mình mong chờ trong mấy năm qua trong phút chốc đã hoàn toàn thuộc về con ranh kia rồi" Lúc ra ngoài, cô Chi mới dám bộc lộ hết tất cả sự khó chịu của bản thân.

Cô Chi rất sợ, rất sợ bọn chủ nợ là một lần nữa đến đòi, sống mà luôn luôn có nỗi lo canh cánh trong lòng như vậy thì thà chết đi còn hơn! Chưa để bố nói gì, cô Chi đã kéo tay bố, giọng sốt ruột:

"Anh hai, làm sao bây giờ..."

Bố hừ lạnh một tiếng, gạt phắt tay cô Chi ra, bố toan bước ra ngoài nhưng khi nhìn thấy Ngân từ phòng ông, bà nội đi ra thì chợt dừng lại, nghỉ ngơi một lúc rồi bố chạy tới gần cô.

Bố nhìn Ngân bằng ánh mắt trù mến khiến cô phải rùng mình.

Cái nhìn đó của bố làm Ngân suy nghĩ nhiều.

Không biết bố lại có ý định gì đây?

Bố cầm lấy hai bàn tay Ngân, hỏi:

"Con gái của bố, dạo này con có ổn không?"

Ngân toan trả lời có nhưng lại thôi, cuộc hội thoại giữa bố và mẹ Mai bất chợt ủa về làm trái tim cô đau nhói.

Tại sao lại hỏi sống có ổn không? Tại sao bố không hỏi hơn một tháng nay, con đi đâu và làm gì?

Bố hỏi có ổn không thì chẳng khác nào bố bán luôn đứa con gái này đi, cho đứa con gái có một cuộc sống mới không hề có bố mẹ ở bên...

Ngân im lặng, rút tay lại, núp sau người dì Giang.

“Ngân, con còn bé, tài sản Nguyễn gia thì nhiều như vậy, con giữ không được mà để mất thì tiếc lắm.

Hay là để mẹ giữ cho?”

Mẹ Mai chẳng biết từ đâu xuất hiện nói những lời ngon, ngọt dụ Ngân vào bẫy.

Ngân tối sầm mặt nhìn mẹ ta, nói:

“Tôi chưa từng nhận bà là mẹ!”

Mẹ? Ha, mẹ ta xứng sao? Tiếng mẹ thiêng liêng như thế, đâu phải ai cũng có thể dùng được?

Là mẹ mà đánh đập con cái chẳng ra gì, thậm chí còn vui mừng khi nó bị đánh đập.

Là mẹ mà chỉ biết nghĩ đến tiền bạc, bất chấp tất cả chỉ vì mấy đồng bạc đó...

Hừ, mấy đồng bạc đó, cô cũng đâu có thèm.

Muốn xin? Được, thích bao nhiêu, cô cho bấy nhiêu.

Nhưng...

Phải cho đúng người! Đâu cho bừa được?

Khốn nạn, con ranh này rượu mời không uống, thích uống rượu phạt hả? Mẹ Mai gạt dì Giang, bấu lấy tay Ngân, nói:

“Thôi nào, mẹ con ta cùng về nhà”

Dì Giang bị đẩy liền khó chịu.

Con mụ Mai dở hơi này, vậy mà dám nhận mình là mẹ của cháu gái dẫu yêu.

Mụ ta coi chị gái dì đây là cái thá gì hả?

Dì Giang đẩy mụ ta ngã bệt xuống đất, phúi bụi bẩn từ bàn tay của mụ Mai khỏi bàn tay của Ngân.

“Này, cô thì liên quan gì tới Nguyễn gia chứ? Còn không mau cút xéo khỏi đây”

“Đúng là tôi đâu có liên quan gì đến Nguyễn gia các người nhưng các người động vào cháu gái yêu quý của tôi thì có liên quan đấy”
Cô Chi khó chịu ra mặt với câu trả lời của dì Giang.

Chẳng còn hứng ở đây nữa nên cô ta cùng chồng về phòng.

Dì Giang cũng hết hứng ở đây rồi nên dắt Ngân ra ngoài đợi hấn rồi cùng về.

[...]

Một lúc sau

Hấn tiến tới chiếc xe mui trần đang đỗ bên ngoài.

Ngân thấy hấn vào xe, liền hỏi:

“Ông, bà gọi chú ở lại làm gì thế ạ?”

“Bí mật!”

Hấn nhún vai, đáp.

Hành động đó của hấn làm Ngân càng tò mò nhưng lại bất lực vì cô chẳng moi được tí thông tin nào từ hấn cả.

Hấn cười trừ, nhìn về phía trước.

Ông, bà nội của nhóc con lo xa quá đi...

Cùng trở lại lúc hấn ở trong phòng nói chuyện với ông, bà nội nào.

Bà nội yên tâm phần nào khi nghe câu trả lời không chút do dự nào từ hấn.

Bà tin nhĩ thiếu gia Trần gia là một người đàn ông có trách nhiệm và không bao giờ thất hứa mà.

Nhưng còn nghi nghi nên một lần nữa, bà nhìn hăn vẻ rất nghiêm túc, nói:

“Hứa với bà, chồng của con bé Ngân chỉ có thể là cháu”.

Chương 58: 58: Mỗi Tình Đầu 1

Cùng trở lại lúc hấn ở trong phòng nói chuyện với ông, bà nội nào. Bà nội yên tâm phần nào khi nghe câu trả lời không chút do dự nào từ hấn.

Bà tin nhị thiếu gia Trần gia là một người đàn ông có trách nhiệm và không bao giờ thất hứa mà.

Nhưng còn nghi nghi nên một lần nữa, bà nhìn hấn vẻ rất nghiêm túc, nói:

“Hứa với bà, chồng của con bé Ngân chỉ có thể là cháu”

Trời đất, bà nói như vậy hấn phục sát đất luôn đó.

Chẳng còn từ ngữ nào để nói nổi tâm trạng hấn lúc ấy.

[...]

Sau khi đưa dì Giang về nhà riêng thì hấn và Ngân quay xe tiếp tục về nhà.

Nói thật, Ngân chưa bao giờ phải thấy khó xử như lúc này, suốt cả quãng đường cô không nói, hấn cũng không nói luôn.

Đáng ghét!

Cô không nói là đang đợi hấn chủ động đấy mà hấn thì đứng đưng như không à.

Chán ơ là chán!

À, phải rồi, xem chút nữa là cô quên bég mất.

Cái gì mà nhị thiếu gia Trần gia ý nhỉ? Hừm, chẳng phải chú chỉ là một tên trộm thôi sao? Mà khoan, Trần gia giàu như vậy thì sao chú

phải đi ăn trộm?

Hay Trần gia bây giờ nghèo nàn, rách rưới rồi nên bắt con phải đi ăn cắp, ăn trộm để có miếng ăn? Chắc, chắc không phải...

Ngân định lên tiếng nhưng lại thôi vì cô chẳng biết phải hỏi như nào.

Chả nhẽ hỏi sao nhị thiếu gia Trần gia lại là một tên trộm? Không không, hỏi thế vô duyên quá! Kệ đi, bây giờ hỏi không tiện, lúc về đến nhà hỏi sau cũng được!

[...]

Buổi tối

Ngân đánh răng đi vào thì thấy cửa phòng hắt đang mở hé, cô tò mò lên nhìn vào xem bây giờ hắt đang làm gì.

Ủa, chú đi đâu rồi? Sao lại không có trong phòng, hay là ở phòng khách nhỉ?

Ngân quay người định đi ra phòng khách tìm hắt thì đụng phải một cái gì đó.

Ồi, cái mũi của cô, nó đau! Ngân nhắm mắt, nhú mày, ôm mũi mình vì đụng phải một thứ gì đó.

“Nhóc làm gì trước phòng chú thế?”

Hắt cúi xuống gỡ tay Ngân ra, xoa xoa mũi của cô vì đụng trúng ngực của hắt.

Ách, trả lời kiểu gì bây giờ? Hay nói toẹt ra là cháu định nhìn lên chú? Không, nói vậy xấu hổ muốn chết!

Hức, câu hỏi khó muốn toát hết cả mồ hôi...

Ngân mở nụ cười đã méo xệch đi từ khi nào, cầm ním nhìn hắt.

Nhóc con hôm nay lạ quá! Cảm giác từ Nguyễn gia trở về cái là nhóc liền tránh mặt hắt vậy, mấy lần đụng phải cũng chẳng nói, chẳng rằng gì.

Rốt cuộc là lại thay tính, đổi nết gì đây? Hắt cào nhẹ phần tóc đang rối của cô, dịu dàng hỏi:

“Giận chú chuyện gì hả?”

“Không có!”

Ngân buột miệng nói luôn hai từ đó rồi cô phát hiện mình ngốc quá liền giơ hai tay bịt miệng mình lại.

Một chút gánh nặng trong lòng tiêu tan...

Hắn thở phào nhẹ nhõm, cũng may nhóc không giận hắn, chứ không hắn khó xử chết mất.

Chợt nhớ ra chưa kể rõ mọi chuyện cho cô, hắn kéo Ngân vào phòng rồi đóng cửa lại.

Ngân ngoãn ngoãn ngồi trên giường, không biết nên nói gì trong lúc này.

Hắn hỏi:

“Nhóc nghĩ sao khi chú là con trai của một gia đình giàu có tiếng, vậy mà lại phải đi ăn trộm?”

Hể, câu hỏi khó à nha...!Ngân nghĩ muốn nát cả óc nhưng không ra nên lắc đầu nhìn hắn.

Trông hắn khi nghĩ về quá khứ khá là buồn, có lẽ đó không phải một quá khứ vui vẻ cho lắm.

Hai tay đan vào nhau, hắn cúi gằm mặt xuống, nói:

“Hồi đó chú làm vậy là vì mối tình đầu của chú”

Mối tình đầu? Chú có mối tình đầu rồi ư? Ngân tò mò hỏi:

“Mối tình đầu của chú là ai vậy ạ?”

Hắn cười trừ, đáp:

“Salvia, cô ấy là mối tình đầu của chú”.

Chương 59: 59: Mối Tình Đầu 2

"Hồi đó chú làm vậy là vì mối tình đầu của chú"

Mối tình đầu? Chú có mối tình đầu rồi ư? Ngân tò mò hỏi:

"Mối tình đầu của chú là ai vậy ạ?"

Hắn cười trừ, đáp:

"Salvia, cô ấy là mối tình đầu của chú"

Chị Salvia là mối tình đầu của chú và chú cũng là mối tình đầu của chị Salvia...

Chẳng phải hai người họ đều thích nhau sao? Tại sao lại không đến được với nhau? Lúc đầu khi nghe chị Salvia nói rằng chú là mối tình đầu của chị ấy, cô cứ nghĩ đó chỉ là tình cảm từ một phía, bởi từ lúc chị ấy xuất hiện đến giờ, chú rất lạnh lùng với chị ấy.

Vậy mà hôm nay chú lại nói chị Salvia là mối tình đầu của chú...

Thật là Ngân phải trải qua hết bất ngờ này đến bất ngờ khác trong cùng một ngày!

Chưa kịp hỏi thì chú đã kể luôn một câu chuyện dài.

[...]

Bên Anh 5 năm về trước

Hắn lúc ấy tròn 18 tuổi, hắn hồi ấy là nam thần của khối 12 trường cấp ba bên Anh, mặc dù được nhiều người săn đón, trong đó có cả những tiểu thư của nhiều gia đình cao quý nhưng điều đó hoàn toàn không làm hắn để tâm.

Trong mắt, trong tim của hắn lúc bấy giờ chỉ có duy nhất một bóng hồng, một bóng hồng luôn nở rộ trong suốt những năm trên ghế nhà trường của hắn, Salvia...

Hắn dành cho Salvia mọi sự quan tâm, dịu dàng khác hẳn với những người khác và có lẽ chỉ duy nhất mình cô nàng là được hưởng mọi

sự yêu thương, quan tâm, trân trọng của hấn.
Cho đến một ngày khi cha gọi hấn đến nói chuyện.
“Salvia và anh của con có hôn ước từ nhỏ”
Câu nói đó như sét đánh ngang tai đối với hấn.

Cả đất trời như sụp đổ khiến hấn không còn muốn sống tiếp nữa.

Sao từ trước đến nay không ai nói với hấn? Sao không ai nói với hấn rằng Salvia sẽ là chị dâu tương lai của hấn và khuyên hấn bớt mơ tưởng lại đi?

Sao không ai nói gì với hấn hết vậy?

Hấn yêu Salvia và chẳng biết từ bao giờ đã luôn coi cô nàng như một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mình.

Nhưng hấn biết rằng anh trai của hấn cũng yêu Salvia...

Người anh trai song sinh của hấn tên Nguyễn Anh Đức, hấn thương anh trai của hấn lắm, anh ấy là một người kiên trì và chịu khó.

Nếu xét theo mọi góc độ, hấn còn chẳng bằng cái móng chân của anh ấy nữa kia à!

Ngày hôm sau, hấn vẫn tiếp tục đến trường và nói chuyện với Salvia như không có chuyện gì xảy ra và cô nàng cũng vậy.

Salvia chẳng biết tí gì về chuyện hôn ước, chuyện anh trai của hấn yêu đơn phương cô nàng, Salvia chỉ biết cô nàng yêu hấn, vậy là đủ. Mặc dù đã hứa với lòng rằng Salvia là người mà hấn không bao giờ, mãi mãi không thể yêu nhưng cứ sao mỗi lần tiếp xúc là trái tim hấn lại đập rộn ràng.

Sau một tháng suy nghĩ cả ngày lẫn đêm, hấn quyết định sẽ rời đi.

Hấn rời đi để cho anh trai và Salvia hạnh phúc.

Chỉ cần anh trai hạnh phúc bên cô ấy là hấn cũng hạnh phúc...

Còn hấn có lẽ sẽ ở vậy cả đời, không cần một ai hết.

Một tháng sau, hấn hẹn anh trai ở sân thể dục của trường.

Sân thể dục nằm sau các khối lớp học, chỉ khi có tiết, học sinh với

thầy cô mới qua đây tập thể dục, còn những giờ khác hoàn toàn không có ai.

Hắn cúi gằm mặt xuống, nói:

“Khi không có em, anh phải hứa chăm sóc cho Salvia thật tốt”

Một vài nét ngạc nhiên thoáng hiện qua gương mặt của anh Đức nhưng rồi anh mau lấy lại sự bình tĩnh, gật đầu và nói:

“Anh hứa!”

“Ngày hai mươi tháng này, em sẽ rời đi...!Chúc anh và cô ấy hạnh phúc”.

Chương 60: 60: Mỗi Tình Đầu 3

Một tháng sau, hấn hẹn anh trai ở sân thể dục của trường.

Sân thể dục nằm sau các khối lớp học, chỉ khi có tiết, học sinh với thầy cô mới qua đây tập thể dục, còn những giờ khác hoàn toàn không có ai.

Hấn cúi gằm mặt xuống, nói:

“Khi không có em, anh phải hứa chăm sóc cho Salvia thật tốt”

Một vài nét ngạc nhiên thoáng hiện qua gương mặt của anh Đức nhưng rồi anh mau lấy lại sự bình tĩnh, gật đầu và nói:

“Anh hứa!”

“Ngày hai mươi tháng này, em sẽ rời đi...!Chúc anh và cô ấy hạnh phúc”

[...]

Ngày hôm sau

“Tuấn, tan học rồi anh có rảnh không? Chúng ta đi quẩy một tí”

Salvia đang đứng nói chuyện với anh Đức thấy hấn đi qua liền kéo hấn lại, hỏi.

Hấn nhìn Salvia rồi lại nhìn anh Đức và thấy một cảm xúc khó tả trên gương mặt của người anh trai.

Hấn gạt phắt tay Salvia ra, nói.

“Không rảnh!”

Salvia cực kì bất ngờ và có phần sợ hãi với thái độ đó của hấn.

Từ khi quen biết hấn đến bây giờ, hấn chưa bao giờ có những hành

động như vậy với cô nàng, mọi khi hấn rất dịu dàng, vậy mà hôm nay hấn làm sao vậy...

Salvia luôn nghĩ rằng mình là người con gái duy nhất trên đời này được hấn đối xử dịu dàng, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa và có lúc cô nàng mơ tưởng rằng cô nàng sẽ là người cùng hấn đi đến hết cuộc đời này.

Nhưng hôm nay cô nàng vỡ mộng thật rồi!

Salvia đau lòng nhìn hấn khiến hấn khó xử vô cùng.

Salvia như vậy, hấn cũng rất đau lòng...

Ngăn cho bàn tay không đưa ra để ôm chầm lấy cho cô nàng vào lòng, hấn siết chặt tay, quay đi.

Đức nhìn hành động đó của em trai mà xúc động vô cùng, anh liền ôm Salvia vào lòng trước sự chứng kiến của bao người, có những ánh mắt ghen tỵ của tụi con trai thích thầm Salvia, cũng có những ánh mắt ngưỡng mộ của nhiều người vì bao lâu nay luôn đẩy thuyền cặp Salvia và Đức nhưng Đức mặc kệ những ánh mắt đó, chỉ cần anh có Salvia là đủ...

Chỉ cần một mình anh yêu Salvia là đủ, anh không cần tình cảm đó được đáp lại vì anh biết trái tim cô nàng đã có chủ...

Mấy ngày sau

Salvia luôn bám theo và cố gắng dành được sự quan tâm, dịu dàng như trước của hấn nhưng kết quả luôn luôn là con số 0.

Có lần chẳng biết là vô tình hay cố ý, Salvia làm đồ ăn sáng cho hấn, bữa ăn sáng hôm đó cô nàng làm toàn những món mà hấn thích.

Salvia nghĩ rằng hấn giận mình chuyện gì đó nên có viết hai từ “xin lỗi” lên một tờ giấy nhỏ rồi kẹp vào hộp sữa và mang đến cho hấn.

Đúng sáng hôm đó hấn vừa cãi nhau với cha vì một số chuyện, trong đó có chuyện hôn ước giữa người anh trai song sinh của hấn và Salvia, vậy cho nên tâm trạng của hấn rất không thoải mái.

Thế mà mặc dù bị hấn từ chối không nhận năm lần bảy lượt nhưng cô nàng vẫn kiên quyết không mang bữa sáng đi.

Hắn bực mình, đứng bật dậy, gạt tay một cái làm cho hộp cơm rơi xuống nền đất, thức ăn bắt tung tóe.

Salvia ngồi phịch xuống, bật khóc nức nở, còn hắn thì mặc kệ những lời trách móc, soi mói, hắn bỏ đi để mặc Salvia ở đó.

[...]

Thời gian trôi qua thật nhanh, nó chẳng bao giờ quan tâm ai kịp, ai lỡ, nó chỉ quan tâm rằng nhiệm vụ của mình là trôi đi và trôi đi mãi, vĩnh viễn không bao giờ lấy lại được.

Đã đến ngày hắn rời đi, rời khỏi thành phố London này...

Ngày rời đi, chẳng có ai đến tiễn hắn kể cả người anh trai song sinh của hắn, có lẽ giờ anh ấy đang bận chuyện gì đó nên không thể đến được.

Còn Salvia, nếu cô nàng biết có lẽ cũng chẳng thèm đến vì từ khi hắn hất bữa sáng hôm đó, cô nàng luôn trách mặt hắn, có gặp cũng chẳng nói, chẳng rằng gì.

Hắn rất muốn quay lại, nói một lời xin lỗi cuối cùng với Salvia nhưng hắn không thể.

hai từ “xin lỗi” đó tuy không khó khăn gì để nói nhưng cho đến bây giờ, hắn vẫn không thể nào thốt ra được.

Có lẽ nếu một ngày Salvia biết được tất cả mọi chuyện hắn làm là vì muốn cô nàng được hạnh phúc thì có lẽ cô nàng sẽ thông cảm cho tất cả mọi hành động thô lỗ của hắn năm đó.

Và có một câu có bốn từ hắn luôn cất sâu trong tim là: Salvia, anh yêu em..

Chương 61: 61: Anh Cả Ghé Chơi

Hắn rất muốn quay lại, nói một lời xin lỗi cuối cùng với Salvia nhưng hắn không thể.

hai từ “xin lỗi” đó tuy không khó khăn gì để nói nhưng cho đến bây giờ, hắn vẫn không thể nào thốt ra được.

Có lẽ nếu một ngày Salvia biết được tất cả mọi chuyện hắn làm là vì muốn cô nàng được hạnh phúc thì có lẽ cô nàng sẽ thông cảm cho tất cả mọi hành động thô lỗ của hắn năm đó.

Và có một câu có bốn từ hắn luôn cất sâu trong tim là: Salvia, anh yêu em.

[...]

“Chú, cháu thấy bây giờ chị ấy vẫn còn tình cảm với chú đó, sao chú không nói với chị ấy đi”

Nghe xong chuyện không hiểu sao Ngân mất niềm tin vào tình yêu một cách dã man luôn ý.

Hức, mong rằng đường tình duyên của cô không trắc trở như chú.

Hắn nghe câu hỏi của Ngân xong thì lắc đầu, nói:

“Đã quá muộn.

Vì chú hết yêu Salvia rồi”

Ngân ngây người, nghĩ bụng: thảo nào hôm sinh nhật của cô, chú từ chối mọi sự quyến rũ của chị Salvia một cách dứt khoát đến vậy, thì ra là chú đã hết yêu chị ấy rồi.

Nhưng mà kể cũng tội cho chị Salvia thật, chị ấy yêu chú nhiều như vậy, vì yêu chú mà chị ấy đem lòng yêu thích màu vàng, nghiện trà chanh, những thứ đó đều từ chú mà ra.

Kể cũng tội nhưng mà thôi cũng kệ!

Chú bây giờ chỉ là của mình cô thôi, cô không chia cho bất kì ai đâu, hihi.

Hắn ngoảnh lại nhìn đồng hồ rồi vội vàng bế Ngân về phòng ngủ.

Chết thật, giờ đã muộn vậy rồi à, hắn mãi kể chuyện quá quên luôn cả giờ giấc.

[...]

Sáng hôm sau

Oáp...

Ngân ngồi dậy trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Hức, cô ám ảnh quá đi mất! Hôm qua nghe chú kể xong chuyện của bản thân, thế quái nào đêm cô nằm ngủ lại mơ thấy mọi chuyện thêm một lần nữa, diễn biến thì vẫn như cũ theo lời chú kể nhưng nhân vật bị biến đổi hoàn toàn, nhân vật là cô và một người con trai không rõ lai lịch.

Trời đất, giờ nghĩ lại vẫn thấy rùng mình...

Thôi, mau quên đi, mau quên đi nào!

Ngân đi xuống khỏi giường, chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt.

...

Kính kong, kính kong

“Tới đây, tới đây!”

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Quang định uống nước đành phải đặt cốc xuống rồi ra ngoài mở cửa.

Cánh cửa mở ra, sau khi thấy người ngoài cửa, Quang mừng rỡ, hét to:

“Anh cả!”

Anh cả mà Quang gọi bật cười thành tiếng, anh cả mà Quang gọi chính là anh cả của hắn, người anh trai song sinh và hôn phu tương lai của Salvia: Nguyễn Anh Đức.

Kiệt thấy anh ba bỗng đứng lên cơn gằm rú liền lo lắng chạy ra xem

tình hình nhưng sau khi thấy người thanh niên đứng ngoài cửa cũng hét to tên người đó lên rồi chạy ào tới ôm người thanh niên đó.

Salvia đứng sau lưng anh Đức từ nãy giờ bỗng ló ra nhìn rồi phì cười, nói:

“Anh em nhà cậu vẫn vậy nhỉ?”

Niềm vui của Kiệt chưa kéo dài bao lâu thì cậu lại khó chịu.

Chắc, ai ngờ anh cả lại đem theo bà chị này chứ? Từ hôm sinh nhật Ngân đến giờ Kiệt hoàn toàn mất thiện cảm với bà chị Salvia này luôn.

Người nào làm công chúa Ngân bé bỏng của Kiệt khóc thì người đó chính là người xấu!

“Có khách đến chơi ạ?”

Ngân từ trong phòng đi ra, hỏi.

Sáng như vậy thì có ai đến mà ồn ào thế nhỉ? Anh Đức thấy có tiếng con nít liền đi vào, trong lòng có chút hi vọng.

Anh Đức hi vọng rằng tiếng con nít mà anh vừa nghe thấy kia là tiếng con gái của cậu em trai mình.

Anh Đức nghĩ bụng: Tuấn bỏ đi cũng lâu rồi, chắc qua đây phải lập gia đình rồi chứ, kẻo có con rồi cũng nên.

Nhưng tất cả hi vọng của anh Đức bỗng chốc tan vỡ vì nhìn cô chẳng có tí gì là giống hấn cả, vậy chắc là không phải con rồi, vậy con nhóc này là ai nhỉ?

Ngân ngây người nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt mình. A, người đâu mà đẹp trai thế!.

Chương 62: 62: Đêm Nay Chú Phạt!

Ngân từ trong phòng đi ra, hỏi.

Sáng như vậy thì có ai đến mà ồn ào thế nhỉ? Anh Đức thấy có tiếng con nít liền đi vào, trong lòng có chút hi vọng.

Anh Đức hi vọng rằng tiếng con nít mà anh vừa nghe thấy kia là tiếng con gái của cậu em trai mình.

Anh Đức nghĩ bụng: Tuấn bỏ đi cũng lâu rồi, chắc qua đây phải lập gia đình rồi chứ, kéo có con rồi cũng nên.

Nhưng tất cả hi vọng của anh Đức bỗng chốc tan vỡ vì nhìn cô chẳng có tí gì là giống hần cả, vậy chắc là không phải con rồi, vậy con nhóc này là ai nhỉ?

Ngân ngây người nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt mình. A, người đâu mà đẹp trai thế!

Anh Đức nhìn cô, ánh mắt khó hiểu rồi thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào mình thì lại thấy ngại, đưa tay lên sờ xem mặt mình có dính gì không? Mặt có gì hay sao mà nhóc con này nhìn chăm chăm thế nhỉ? “Ngắm vậy đủ chưa?”

Hắn đi ra, thấy cô chứ nhìn chăm chăm vào người anh trai song sinh của mình mà phát bực.

Hừ, cùng là anh em với nhau, ra trước ra sau cách nhau có một xiu, vậy mà nhóc con này không thèm để tâm đến hần một lần.

Huhu, còn nhớ mới lần đầu gặp Kiệt, chưa gì nhóc con đã khen thằng Kiệt nó đẹp trai, còn nhóc con thì chê mình xấu trai.

Nhóc con này chỉ cần mở miệng ra là toàn nói những câu muốn đâm phập vào tim người khác, quá độc ác!
Hắn không chịu đâu mà, mẹ tác giả đối xử với hắn ác quá.

Có cảm giác hắn không phải con trai ruột nữa mà như con ghẻ bị mẹ tác giả nhặt ở gầm cầu vậy...

Hắn khó chịu khi câu hỏi của mình bị Ngân ngó lơ, hắn liền giơ tay bịt mắt cô lại, bế cô đi chỗ khác, đi thật xa miễn là tránh xa ông anh kia. A, chú thật đáng ghét! Sao tự dưng bịt mắt rồi bế cô đi đâu vậy? Cứ như bị bắt đem đi bán ý...

[...]

“Chú, chú làm cái gì vậy?”

Ngân hết kéo tay hắn khỏi mắt mình thì lại giãy giụa liên tục trên người hắn nhưng không cách nào thoát ra được.

Bỗng dưng ghét làm con nít quá đi à...! Với cái vóc dáng bé nhỏ như này thì cô làm sao mà đấu lại được với chú chứ, rõ ghét!

Hức, anh Kiệt nhân cơ hội có anh đẹp trai và chị Salvia đến chơi liền mở rất nhiều bánh, kẹo và bimbim ra chén.

Nhưng với cái tình trạng mắt bịt, bị ôm chặt như này thì chẳng làm sao mà chén cùng anh Kiệt được.

“Há miệng ra”

Ngân a một tiếng rồi sau khi được hắn nhét gì đó vào thì liền ngậm miệng lại.

Hửm? Cái gì giòn giòn thế nhỉ? Ngân kéo áo hắn, xin thêm miếng nữa.

Hehe, nhiều khi như vậy cũng tốt, cô đỡ phải lấy mà miếng ăn nó tự dâng tới tận miệng.

Còn gì sướng hơn!

Nhưng mà...chú làm như vậy thì làm sao cô vừa ăn vừa ngắm anh trai kia được.

Không chịu đâu...! cô muốn vừa ăn vừa ngắm cơ, thế mới ngon miệng.

“Chú bỏ cháu ra đi”

“Không bỏ!”

Hắn lại nhét thêm miếng bimbim khác vào miệng cô với mong muốn rằng cô im giùm và đừng giãy giụa nữa.

Chắc, nhóc con này làm hắn bức hết cả mình! Bây giờ nhóc bé, chú còn tha chứ sau này lớn lên, nhóc chết với chú!

Không chịu, Ngân không chịu đâu mà, chú ác quá! Ngân giãy giụa, tay chân vung loạn lên.

Hửm, khoan! Hình như cô vừa đập trúng cái gì thì phải? Đập mạnh vậy chú có đau không nhỉ?

Ngân ngẩng lên, mặc dù bị tay hắn che mắt không nhìn được rõ nhưng qua khe của mấy ngón tay, cô thấy khuôn mặt hắn méo xệch đi từ khi nào, hắn đang nhìn cô, biểu cảm đó như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy!

Mẹ kiếp, nhóc con này đá đúng vào “của quý” của hắn, con nít gì đâu mà ra tay mạnh thế...! Đau phát chết đi được!

Hắn cúi xuống, ghé sát vào tai cô, nói nhỏ:

“Giãy tiếp, đêm nay chú phạt!”.

Chương 63: 63: Tình Cảm Đối Với Salvia 1

Không chịu, Ngân không chịu đâu mà, chú ác quá! Ngân giãy giụa, tay chân vung loạn lên.

Hừm, khoan! Hình như cô vừa đập trúng cái gì thì phải? Đập mạnh vậy chú có đau không nhỉ?

Ngân ngẩng lên, mặc dù bị tay hắn che mắt không nhìn được rõ nhưng qua khe của mấy ngón tay, cô thấy khuôn mặt hắn méo xệch đi từ khi nào, hắn đang nhìn cô, biểu cảm đó như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy!

Mẹ kiếp, nhóc con này đã đúng vào “của quý” của hắn, con nít gì đâu mà ra tay mạnh thế...!Đau phát chết đi được!

Hắn cúi xuống, ghé sát vào tai cô, nói nhỏ:

“Giấy tiếp, đêm nay chú phạt!”

Ngân rùng mình trước câu cảnh cáo từ hắn, cô lập tức ngồi im, chẳng dám giãy giụa gì thêm.

Cô là một đứa trẻ ngoan và biết nghe lời người lớn mà!

Hắn phì cười nhìn nhóc trong một nỗi đau ở thân dưới.

Anh Đức nhìn theo từng hành động của cậu em trai mình với biểu cảm khó hiểu.

Thằng nhóc này lại thích làm trò gì đây? Hừm, cứ giữ khư khư nhóc con trong tay thế kia à sợ nhóc chạy mất hay gì?

Salvia nhìn Ngân, ánh mắt vô cùng ghen tị.

Ước gì cô nàng cũng là con nít và cũng được hắn cưng chiều như vậy.

A, cái gì vậy trời? Cô nàng đang ghen với một con nhóc sao? Không thể nào, vậy là nhỏ nhen quá rồi...

Ừm...mà hình như trong suốt những năm vừa rồi anh Tuấn vẫn chưa có bạn gái nhỉ? Vậy là cô nàng vẫn còn cơ hội ha? Nhưng mà nhóc Ngân nhớ đâu là...

Salvia vỗ bộp vào hai bên má để giúp mình tỉnh táo lại, cô nàng nghĩ cái gì thế không biết.

Nhóc Ngân ư? Trời ơi, không thể nào! Trên đời này thiếu gì những cô gái xinh đẹp, hoàn hảo muốn tiếp cận anh Tuấn còn không được.

Huống chi nhóc Ngân còn là con nít, thậm chí còn đang trong tuổi dậy thì.

Vậy nên khả năng anh ấy yêu Ngân là rất thấp, đúng vậy, thấp lắm, thấp lắm.

[...]

Một lúc sau

Cạch

Hắn để chiếc cốc tiếp theo xuống mặt bàn.

Chả là nhà toàn thánh lười nên hắn bị đẩy đi lấy thêm đồ ăn đó mà, chỉ biết bắt nạt hắn là giỏi, khổ thân hắn quá, từ bé đến lớn toàn bị bắt nạt không à...!Nghĩ đến mà muốn khóc á, huhu.

Chậc, nãy giờ để nhóc con kia ngồi lên, nhóc con thì nặng như heo, đã thế lại còn giãy giụa suốt khiến hắn đau muốn chết.

Nhóc con rõ hư, hắn phải dọa mới nghe, nhờn thế không biết!

Cạch

“Ngân đó hả? Ra đây làm gì?”

Nghe thấy tiếng mở cửa nên hắn nghĩ là Ngân, hắn hỏi vậy.

Nhưng rồi, một lúc sau, hắn mới thấy hối hận với câu hỏi không chắc chắn của mình.

“Tuấn, là em...”

Salvia nói nhỏ, vòng tay ôm hắn từ đằng sau.

Hắn giật mình, đẩy mạnh Salvia ra khiến cô nàng loạng choạng suýt ngã.

May thay, cô nàng bám kịp vào thành bàn nên không làm sao chứ không đã ngã chống vó ra đó rồi.

Salvia ngược lên nhìn hắn, ánh mắt vô tội.

Hắn thờ dài, nói:

“Salvia, chị làm gì ở đây?”

Chị? Hắn gọi cô nàng là chị ư? Không phải từ trước đến nay hắn luôn gọi cô nàng là em, sao bây giờ lại gọi là chị? Hay là gọi theo kiểu đó còn có ý khác? Salvia tối sầm mặt, hỏi:

“Anh vừa gọi em là gì?”

“Chị!”

Hắn nhấn mạnh và ngân dài từ đó để cho Salvia nghe đã thì thôi.

Salvia siết chặt tay, nghiến răng, nhìn hắn, câm nín.

Sau mấy ngày không gặp, khoảng cách giữa cô nàng và hắn xa lại càng thêm xa nữa.

"Em không muốn anh gọi em như vậy!"

Hắn im lặng, nghiêng đầu nhìn Salvia khó hiểu.

Hừm, hắn gọi Salvia là chị, có sai chỗ nào đâu? Dù gì tương lai Salvia cũng là vợ của anh Đức, mà anh Đức thì lại là anh trai song sinh của hắn, thế suy ra Salvia sẽ là chị dâu của hắn đó thôi.

Salvia tiến lại gần hắn, túm lấy cánh tay áo của hắn, nói:

"Tuấn, anh còn yêu em, có phải không?"

Hắn cau mày, khó chịu, gạt phắt tay Salvia khỏi áo của mình, nói:

“Chị làm gì thì làm đi, em ra ngoài trước đây”

Rồi hắn cầm đồng cốc đang đặt trên bàn, đi ra ngoài.

Salvia ngồi phịch xuống nền đất, bật khóc như một đứa trẻ.

[...]

Hắn không thèm ngó vào xem Salvia ra sao, ngẩng đầu lên nhìn

người đang đứng trước.

Anh Đức đứng ngoài này từ khi nào nhỉ? Anh ấy nghe hết tất cả rồi sao? Anh Đức nhìn hấn, ánh mắt như oán trách rằng: tại sao em lại nỡ đối xử với cô ấy như vậy?

Hấn lảng tránh ánh mắt đó, đi qua anh Đức.

Anh Đức đi qua hấn, bước vào trong với Salvia.

Cô nàng không hề nhận ra sự xuất hiện của anh Đức nên vẫn cứ ngồi đó mà khóc.

Anh Đức ngồi xổm xuống, lau nước mắt cho Salvia, nói:

“Salvia, đừng khóc nữa.

Anh trai thương em lắm”.

Chương 64: 64: Tình Cảm Đối Với Salvia 2

Hắn không thềm ngó vào xem Salvia ra sao, ngẩng đầu lên nhìn người đang đứng trước.

Anh Đức đứng ngoài này từ khi nào nhỉ? Anh ấy nghe hết tất cả rồi sao? Anh Đức nhìn hắn, ánh mắt như oán trách rằng: tại sao em lại nỡ đối xử với cô ấy như vậy?
Hắn lảng tránh ánh mắt đó, đi qua anh Đức.

Anh Đức đi qua hắn, bước vào trong với Salvia.

Cô nàng không hề nhận ra sự xuất hiện của anh Đức nên vẫn cứ ngồi đó mà khóc.

Anh Đức ngồi xổm xuống, lau nước mắt cho Salvia, nói:
“Salvia, đừng khóc nữa.

Anh trai thương em lắm”
Salvia ngẩng lên, đôi mắt đẫm lệ.

Anh Đức...

Suốt bấy lâu nay, tình cảm Salvia dành cho anh Đức chỉ là tình anh em, chưa bao giờ vượt quá.

Nhưng ở con người của hắn, Salvia cảm nhận được một thứ rất khác biệt và điều đó làm cô nàng say mê hắn vô cùng.
Mặc cho anh Đức bao lâu nay luôn quan tâm, giúp đỡ cô nàng mọi chuyện, bất kể giờ giấc trong những năm hắn bỏ đi nhưng trái tim Salvia như một tảng đá vậy, cô nàng chẳng mảy may để tâm, chú ý

đến.

Đối với Salvia mà nói, Đức như người anh trai, người bạn chứ chưa bao giờ coi anh ấy như người yêu hoặc một người bạn đời tương lai.

Biết chuyện cô nàng có hôn ước với thiếu gia Trần gia, Salvia mừng lắm và luôn mong rằng người đó sẽ là hắn.

Nhưng không, hôn ước lại là cô nàng và anh trai của hắn là anh Đức, người mà cô nàng bao lâu nay coi là anh trai.

Còn nhớ cách đây mấy năm về trước, có lần Salvia được một bạn nữ lạ mặt nhờ đưa một bức thư cho anh Đức và cô nàng biết ngay đó là thư tình khi nhìn thấy hình trái tim được dán lên bức thư.

Cô nàng không những từ chối mà còn vui vẻ nhận lời rồi khi thấy anh Đức từ chối một cách phũ phàng lời tỏ tình đó, còn làm bạn nữ đó khóc nhưng anh Đức lại chẳng hề để tâm, bỏ đi luôn.

Biết chuyện, Salvia không hề vui mừng vì anh Đức từ chối lời tỏ tình của bạn nữ đó mà cô nàng lại tức giận, mắng anh xối xả.

Là Salvia không hiểu hay cố tình không hiểu tình cảm anh Đức dành cho cô nàng? Anh Đức từ chối bao nhiêu người con gái, không phải là vì bao lâu nay luôn đã có người trong tim, là Salvia đó sao?

Ha, thật nực cười! Thì ra là anh luôn ảo tưởng, luôn ảo tưởng vị trí của mình trong tim của cô nàng để rồi phải chịu đau khổ như thế này...

Có phải từ trước đến nay là do anh luôn nhấn tâm với nhiều người phụ nữ và còn làm họ khóc nên bây giờ anh phải lãnh chịu hậu quả không?

Anh Đức nhìn Salvia đau lòng lại càng thêm đau lòng, cô nàng thậm chí còn không đáp trả lại cái ôm của anh.

Salvia, bao lâu nay, em coi anh là gì?

Anh Đức cúi xuống, nâng mặt Salvia lên, thô bạo áp môi mình vào môi cô nàng, khuấy động tất cả của cô nàng.

Salvia mở to mắt, chẳng thể làm gì trước sự thô bạo của người đàn

ông khỏe hơn mình về mọi thứ.

Không, đừng mà, nụ hôn đầu đó chỉ duy nhất mình anh Tuấn mới có được, cô nàng không muốn trao nó cho bất kì ai khác ngoài anh ấy.

Không...

Mặc dù không yêu nhưng Salvia dường như đang bị cuốn theo từng động tác của anh và rồi cô nàng ý thức được mình đang làm gì, làm cùng ai thì cô nàng liền đẩy anh Đức ra.

Với ánh mắt căm phẫn nhìn anh, cô nàng một lần nữa bật khóc, hỏi: “Anh Đức, anh làm cái gì vậy?”

Anh Đức luồn tay vào mớ tóc màu hạt dẻ, xoa xuống của Salvia, nói: “Salvia, anh yêu em!”.

Chương 65: 65: Kiệt Tởng Tài Nghèo!

Anh Đức cúi xuống, nâng mặt Salvia lên, thô bạo áp môi mình vào môi cô nàng, khuấy động tất cả của cô nàng.

Salvia mở to mắt, chẳng thể làm gì trước sự thô bạo của người đàn ông khỏe hơn mình về mọi thứ.

Không, đừng mà, nụ hôn đầu đó chỉ duy nhất mình anh Tuấn mới có được, cô nàng không muốn trao nó cho bất kì ai khác ngoài anh ấy.

Không...

Mặc dù không yêu nhưng Salvia dường như đang bị cuốn theo từng động tác của anh và rồi cô nàng ý thức được mình đang làm gì, làm cùng ai thì cô nàng liền đẩy anh Đức ra.

Với ánh mắt căm phẫn nhìn anh, cô nàng một lần nữa bật khóc, hỏi: “Anh Đức, anh làm cái gì vậy?”

Anh Đức luồn tay vào mớ tóc màu hạt dẻ, xoa xuống của Salvia, nói: “Salvia, anh yêu em!”

Hả? Sao cơ? Salvia ngệt mặt, cô nàng không thể tin được chính tai mình vừa nghe thấy gì.

Anh Đức nói yêu cô nàng ư? Sao lại như vậy?

Không thể nào!

Cô nàng thì có gì để anh Đức yêu cơ chứ? Một người con gái đê tiện như cô nàng sao có thể xứng với anh Đức được? Một người con gái vì yêu sâu đậm một người con trai mà vứt bỏ cái tôi để làm trò hèn hạ như cô nàng sao mà xứng với anh Đức được kia chứ?

Không, cô nàng không tin! Với anh Tuấn, cô nàng không thể thì với

anh Đức, cô nàng không xứng!

À, phải rồi, đây chỉ có thể là một lời an ủi giữa anh trai dành cho em gái đang đau khổ mà thôi...! Đây hoàn toàn là một lời an ủi...

Salvia mỉm cười nhìn anh Đức, nói:

“Anh không cần phải an ủi em đâu, anh Đức à!”

Trái tim của anh Đức bỗng dưng đau nhói, anh chưa bao giờ tưởng tượng được rằng một người mạnh mẽ như anh lại đau vì tình như vậy.

Lời tỏ tình chân thật từ tận đáy lòng vừa rồi lại bị coi như một lời an ủi.

Bỗng dưng có cảm giác gì đó thật đắng!

“Salvia, đó không phải an ủi! Tình cảm anh dành cho em là thật lòng, từ rất lâu rồi anh...”

“Anh im đi! Em không tin, anh là đồ nói dối!”

Salvia đứng bật dậy, cắt ngang lời của anh Đức, cô nàng định nói gì đó nhưng lại thôi rồi chạy vụt ra ngoài.

[...]

Ngân đang định cho miếng bimbim vào miệng thì dừng lại khi thấy Salvia chạy như ma đuổi từ phòng bếp rồi lại chạy ra ngoài luôn.

Cô quay lại, hỏi hần:

“Chị Salvia làm sao vậy chú?”

Hần nhún vai, vẻ không biết gì hết nhưng thật ra nắm rõ như lòng bàn tay.

Hần cười gian, nhìn biểu cảm của Salvia thế kia thì chắc hẳn dăm phút trước, anh Đức quyết định chơi lớn rồi.

Hehe, anh Đức bạo ghê nhưng mà kệ, bạo thì mới nhanh có được trái tim của vợ tương lai chứ!

Hể, chán thế! Chú không biết thì làm sao cô biết được?

“Nè, anh hai, anh ôm khư khư nhóc vậy không chán à? Để em ôm nữa chứ”

Kiệt thấy hăn cứ ôm khư khư nhóc Ngân trong lòng, thấy mà ghét! Ừ chịu đâu, người ôm nhóc Ngân phải là Kiệt chứ, sao có thể là anh hai được...

Tác giả hiện ra và nói: đơn giản vì Tuấn là con trai ruột, còn mi chỉ là con ghẻ thôi, Kiệt à!

Độc ác, quá độc ác! Nhẫn tâm, quá nhẫn tâm! Trái tim bé bỏng của Kiệt một lần nữa tan vỡ vì mẹ tác giả độc ác này!

Hừ, muốn cướp nhóc Ngân từ tay hăn? Mơ đi! Hăn hất cằm, nói: “Làm gì có chuyện đó!”

“Em không chịu, em cướp!”

Hừ, thằng út không chịu kệ thằng út, liên quan gì tới hăn? Còn muốn cướp? Ha, hăn thách! Hăn nhìn Kiệt bằng ánh mắt thách thức: có giỏi thì cướp đi!

Má nó, cậu hận đời! Hận đời vì sao không cho cậu được làm anh trai của Tuấn.

Hận đời vì sao cậu chỉ trong thân phận nhân vật phụ, nhân vật làm màu, nhân vật làm tăng gia vị cho truyện.

Và hận đời rằng tại sao cậu lại có mẹ tác giả độc ác đến vậy!

Cậu rõ cái! Nhưng với thân phận thấp bé như này, cậu chẳng thể làm gì! Có lẽ đây là số phận đã sắp xếp từ khi cậu sinh ra chỉ làm nhân vật lót đường! Thôi thì đành chấp nhận chứ sao! Đời rõ đắng, rõ cay!

Thôi thì số phận đã như vậy, dù sao cũng chỉ là nhân vật phụ lót đường đi cho nhân vật chính, hôm nay Kiệt quyết làm liều!

Cậu vắt chéo chân, cười nhếch mép, đưa tay vuốt ngược mái tóc của mình.

Chà, phải nói cũng không tệ, trông cũng ra dáng tổng tài đó, tổng tài nghèo! Cậu nói:

“Ngân không thuộc về đẳng này thì không được là của ai khác!”.

Chương 66: 66: Lá Thư Năm Đó 1

Thôi thì số phận đã như vậy, dù sao cũng chỉ là nhân vật phụ lót đường đi cho nhân vật chính, hôm nay Kiệt quyết làm liều! Cậu vắt chéo chân, cười nhếch mép, đưa tay vuốt ngược mái tóc của mình.

Chà, phải nói cũng không tệ, trông cũng ra dáng tổng tài đó, tổng tài nghèo! Cậu nói:

“Ngân không thuộc về đảng này thì không được là của ai khác!” Không biết số phận nhân vật phụ lót đường cho nhân vật chính này sẽ đi về đâu đây!

Hắn đặt cô xuống ghế sofa, còn mình thì đứng dậy đi về phía Kiệt.

Kết quả thì chắc hẳn mọi người cũng biết rồi đấy, hầu như chương nào kết quả chẳng vậy...!Số má rõ thảm!

Này thì hùng hổ tuyên bố cho đã mồm...

[...]

Trời về chiều có gió nhẹ và một chút nắng, dưới gốc cây có một đôi nam nữ, người con trai không nhìn rõ thấy mặt bởi đang cúi xuống, mái tóc che mất đi nửa khuôn mặt, người ta chỉ còn thấy mỗi khóe miệng đang cười, một nụ cười rất đẹp với người con gái trong lòng. Người con gái ngại ngùng, lén nhìn người con trai rồi lại ngại ngùng quay đi.

“Ngân, nhóc có biết không...”

Hắn ôm vào lòng, ghé sát tai cô hỏi.

A, sao giọng của chú lại dịu dàng đến thế...!Cảm giác như rót mật vào tai vậy...

“Biết gì ạ?”

Ngân tự nhận rằng trong khoảnh khắc này, trong lòng có một ngọn lửa đang nhen nhóm những tia hi vọng.

Ở kia, cô đang hy vọng và mong chờ cái gì thế hả? Hy vọng, mong chờ câu trả lời của chú ư? Không, mơ mộng quá rồi...
Chú nói nhỏ, câu rất ngắn thôi nhưng làm trái tim Ngân đập loạn lên.

A, chỉ là ba từ mà thôi...!Cớ sao cô lại rối bời như vậy?
Rồi chú đứng dậy, nắm tay cô hướng đến khu vườn trước mặt, vào trong vườn, chú dừng lại, bỗng quỳ xuống, nắm lấy bàn tay cô, hôn lên từng đầu ngón tay.

Cô đỏ mặt cúi xuống, chú lấy ra từ trong túi áo một chiếc hộp màu đỏ, mở ra và đưa lên trước mặt cô, giọng âu yếm:

“Ngân, lấy chú nhé?”

Ngân xúc động, bật khóc, ôm chầm lấy hắn, nói:

“Cháu đồng ý, đồng ý...”

Hắn ôm Ngân vào lòng, miệng nhắc đi nhắc lại tên cô một cách âu yếm vô cùng.

[...]

A, cái gì đây? Cô vừa mơ cái gì thế kia? A, cái giấc mơ quái quỷ...!Ngân choàng tỉnh dậy, người đầm đìa mồ hôi vì giấc mơ kia.

Hức, ám ảnh quá! Trong giấc mơ, chú...cầu hôn cô ư? Lại còn nói ba từ mà cô không ngờ tới.

Không, làm ơn đừng nghĩ đến nữa! Ngân vỗ vào hai bên má để giúp bản thân tỉnh táo lại.

Ngân bước xuống khỏi giường, hướng đến cửa.

Chưa kịp mở cửa thì cửa đã bật mở làm Ngân hoảng quá nên mất đà, ngã phịch xuống đất.

Hắn mở cửa thấy Ngân đang ngất ngời, lại còn ngồi dưới đất liền

cúi xuống, bế cô dậy.

Thấy lưng Ngân ướt đầm mồ hôi, hấn để Ngân xuống, nói:

“Thay quần áo đi, để vậy là cảm lạnh đấy!”

Ngân gật đầu, quay trở lại phòng và đóng cửa.

[...]

Ngân lục tủ quần áo rồi lấy ra một bộ cô cho là dễ thương.

Hehe, đồ nào chú mua chẳng dễ thương, dễ thương y như chú vậy!

Ngân định ôm quần áo đi tắm thì thấy con gấu bông của mình để trên tủ rơi xuống đất, cô để bộ quần áo xuống giường, chạy tới nhặt con gấu bông lên.

Ngân cúi xuống, nhặt con gấu bông lên, chợt cô khựng lại khi thấy một vết rách dài đằng sau lưng con gấu bông.

Ơ, sao rách mất rồi? Cô đứng dậy ngồi lên giường, giơ con gấu bông lên cao nhìn một hồi lâu.

Con gấu bông này bên cô cũng được 4 năm rồi...

Cô đặt nó lại chỗ cũ chợt có một mảnh giấy rơi ra từ vết rách dài ở sau lưng con gấu bông.

Tờ giấy được gấp làm tư, cũng đã có phần ố vàng, chắc tờ giấy này được gấp rồi để sau lưng con gấu bông này lâu lắm rồi.

Ngân cầm mảnh giấy lên, ngắm nghía nó một chút.

Cái gì đây?.

Chương 67: 67: Lá Thư Năm Đó 2

Ngân cúi xuống, nhặt con gấu bông lên, chợt cô khựng lại khi thấy một vết rách dài đằng sau lưng con gấu bông.

Ơ, sao rách mất rồi? Cô đứng dậy ngồi lên giường, giơ con gấu bông lên cao nhìn một hồi lâu.

Con gấu bông này bên cô cũng được 4 năm rồi...
Cô đặt nó lại chỗ cũ chợt có một mảnh giấy rơi ra từ vết rách dài ở sau lưng con gấu bông.

Tờ giấy được gấp làm tư, cũng đã có phần ố vàng, chắc tờ giấy này được gấp rồi để sau lưng con gấu bông này lâu lắm rồi.

Ngân cầm mảnh giấy lên, ngắm nghía nó một chút.
Cái gì đây?

Ngân mở tờ giấy ra, đọc một lượt rồi bật khóc, cô ôm đống quần áo chạy ra ngoài tìm hấn.

Hấn đang nấu ăn trong bếp thấy Ngân vừa khóc vừa chạy như ma đuổi ra đây liền dừng tay, đi lại hỏi:

“Sao thế?”

Ngân đưa cho hấn tờ giấy, hấn cầm lên và đọc.

Nội dung tờ giấy như sau:

“Con gái yêu dấu của mẹ, khi con đọc được bức thư này có lẽ mẹ đã không còn nhưng ở trên trời cao kia, mẹ vẫn luôn theo dõi con gái của mẹ.

Mẹ biết rõ tình trạng sức khỏe của mình hiện giờ, những ngày bên con của mẹ giờ còn rất ít.

Bố con đã thay đổi hoàn toàn trở thành một con người khác, đó không phải người đầu gối tay ấp với mẹ, cũng không phải là bố của con nữa rồi.

Khi mẹ không còn nữa, những lúc khó khăn sẽ có một người chìa tay ra giúp đỡ con.

Đó là Trần Đạt, bạn thân của mẹ, chú ấy là một người tốt và mẹ cũng đã liên lạc với chú ấy rồi.

Chú ấy sẽ sắp xếp cho con một cuộc sống với cùng con trai thứ hai của chú- Trần Anh Tuấn.

Con bây giờ đã không còn là đại tiểu thư Nguyễn gia, hãy tiếp nhận họ và cuộc sống mới, Trần gia sẽ không phụ lòng con.

Ngàn nụ hôn tới con gái của mẹ, mẹ yêu con!”
Trần Đạt? Đó là tên bố của hấn kia mà.

Lại còn Trần Anh Tuấn nữa, tên của hấn cũng xuất hiện cả trong bức thư này...!Vậy là sao? Sao hấn chưa bao giờ nghe qua những điều này từ bố nhỉ? Chẳng nhẽ ở đây có gì nhầm lẫn? Có lẽ phải hỏi rõ chuyện này rồi đây.

Hấn đặt bức thư xuống bàn, cúi xuống, xoa đầu Ngân.

Thật không ngờ hấn và cô lại có duyên lớn đến như vậy! Nếu như nhóc con này không ít hơn hấn mười tuổi, nếu như nhóc con này không gọi hấn là “chú” và nếu như hấn gặp nhóc con này lâu hơn thì nhóc con này chỉ là của mình hấn, không là của ai khác!

Rất tiếc, hấn chỉ coi nhóc là một đứa trẻ, một cô em gái mà thôi!

[...]

“Giờ mới biết lỗi gọi về hả thằng con trời đánh kia?”

Hấn đút tay vào túi quần, ánh mắt phức tạp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặc dù đầu dây bên kia mắng xối xả nói hấn thế này thế nọ nhưng hấn không cãi lại, nở một nụ cười.

Đã lâu lắm rồi hấn không được nghe những lời mắng mỏ như vậy từ ba...

Cảm thấy bất lực vì mắng hoài mắng mãi mà không hề có hồi đáp, đầu dây bên kia thở dài, hỏi:

“Thế gọi ba có chuyện gì à?”

“Ba, con muốn hỏi về đại tiểu thư Nguyễn gia”

Đầu dây bên kia ậm ừ một lúc lâu.

Đại tiểu thư Nguyễn gia à? Thằng nhóc này hỏi làm gì nhỉ? Hay là để ý con gái nhà người ta rồi?

Há há, vậy thì còn gì bằng! Thằng cả không lâu nữa sẽ lấy nhóc Salvia, giờ đến cả thằng hai cũng sắp lấy vợ.

Chà, để xem xem, ông già này cũng chuẩn bị lên chức ông đi là vừa! Thấy mãi mà chưa có lời đáp, hấn gọi một tiếng:

“Ba...”

Cảm thấy chột dạ, ba cười phá lên một tràng, nói:

“Ơi, ba đây! Không nói nhiều gì nữa nhé, con bé nhà đó giờ giao cho con đó! Liệu mà chăm sóc con gái người ta cho tốt vào!”.

Chương 68: 68: Cả Đời Cháu Chú Lo!

"Ba, con muốn hỏi về đại tiểu thư Nguyễn gia"

Đầu dây bên kia ậm ừ một lúc lâu.

Đại tiểu thư Nguyễn gia à? Thằng nhóc này hỏi làm gì nhỉ? Hay là để ý con gái nhà người ta rồi?

Há há, vậy thì còn gì bằng! Thằng cả không lâu nữa sẽ lấy nhóc Salvia, giờ đến cả thằng hai cũng sắp lấy vợ.

Chà, để xem xem, ông già này cũng chuẩn bị lên chức ông đi là vừa! Thấy mãi mà chưa có lời đáp, hấn gọi một tiếng:

"Ba..."

Cảm thấy chột dạ, ba cười phá lên một tràng, nói:

"Ơi, ba đây! Không nói nhiều gì nữa nhé, con bé nhà đó giờ giao cho con đó! Liệu mà chăm sóc con gái người ta cho tốt vào!"

"Ơ, ba..."

Tút tut

Tiếng ngắt máy vang dài khiến tâm trạng hấn u sầu vô cùng.

Trời ạ, ba vậy mà lại đẩy hết mọi việc lên đầu hấn.

Bực ghê cơ chứ!

Giờ phải làm sao đây? Bà nội của nhóc thì nói chồng của nhóc thì chỉ có thể là một mình hấn, còn ba thì lại nói phải chăm sóc nhóc con đó cho tốt.

Ừm, liệu hấn có quá đa nghi không khi nghĩ rằng hai câu nói này đều là một?

Chắc, chắc hẳn đa nghi quá rồi!

[...]

Hắn nâng tóc cô lên tay, chải đều rồi buộc cao.

Ngân quay lưng với hắn, trong lòng mang nhiều suy nghĩ phức tạp.

Gì đây, tại sao tất cả những suy nghĩ bây giờ của đều là sự sợ hãi.

Rốt cuộc cô đang sợ hãi cái gì? Cô hoàn toàn không biết!

Hắn để lược xuống, đứng dậy định đi ra khỏi phòng bỗng Ngân kéo hắn lại.

Hành động này làm cả Ngân và hắn đều bất ngờ.

Cô đang làm cái gì thế này? Ngân đỏ mặt, buột miệng:

“A...”

A? A nghĩa là gì? Trời ơi, thật muốn đào một cái hố rồi nhảy vào xuống đó thôi! Ngân quay đi, lấy hai tay bịt chặt cái miệng lại và mong nó không phát ra âm thanh nào quái gở nữa.

“Có gì muốn nói với chú sao?”

Cô không biết! Cô thật sự không biết chính bản thân mình muốn nói gì...

Phải chăng sau khi đọc xong bức thư đó, cô cảm thấy lo sợ? Phải rồi, lo sợ cũng là phải thôi! Cô sợ gì? Cô sợ chú sẽ không chấp nhận việc có một cuộc sống gò bó bên cô.

Chú còn có rất nhiều chuyện phải làm, công việc phải giải quyết, huống chi chú còn trẻ như vậy, cũng đang ở độ tuổi yêu đương.

Chú...làm gì còn thời gian ở bên cô?

Sao lúc này đây cô lại tham lam muốn chú là của riêng mình? không được, thế là quá ích kỉ rồi!

“Chú sẽ không bỏ rơi cháu chứ?”

Hử? Bỏ rơi? Hahaha, làm sao mà bỏ rơi nhóc được, nhóc con đáng yêu ơi! Nhóc nghĩ nhiều như vậy sẽ già đi đó!

Hắn ngồi xuống cạnh cô, giơ tay búng vào chán cô một cái khiến cô ôm trán khóc huhu.

“Không bao giờ, chú hứa!”

Hắn khẳng định chắc nịch như vậy!

Chú...

A, tốt quá, vậy là có người hứa với cô sẽ không bỏ rơi cô, thế có nghĩa cô sẽ không cô đơn nữa rồi.

Thật may quá! Cô quay lại, giơ ngón út lên trước mặt hắn, mỉm cười và nói:

“Chú hứa nhé?”

Ôi, đáng yêu chết mất! Kiềm chế để bản thân không vồ đến ôm chầm lấy cô, hắn nghiêng răng, hắn ngoắc tay cùng cô.

Được, hắn hứa!

Chà, xem ra từ nay về sau hắn phải tập làm quen dần trở thành một người phụ nữ đảm đang rồi! Chăm nhóc con như này không biết bao giờ hắn mới lấy vợ được đây...!Hức, hắn cũng muốn được yêu đương...

Hắn nhắm nghiền mắt, nắm lấy hai bàn tay cô, nói nhỏ:

“Ngân, cả đời này để chú lo!”

A, mất máu quá rồi! Lời nói như rót mật vào tai vậy! Ngân nhe răng cười, đồng ý..

Chương 69: 69: Ghen 1

3 năm sau

“Ngân, anh ở đây!”

Kiệt một tay dùng làm loa, một tay giơ lên vẫy để Ngân thấy được mình.

Ngân trong bộ đồng phục học sinh cấp ba chạy lại khi thấy Kiệt.

Kiệt cầm cặp giúp rồi nhường cho Ngân lên xe trước.

Ngân ngồi trong xe, hướng ánh mắt nhìn ra ngoài.

Nhanh thật đấy, mới có ngày nào mà đã 3 năm trôi qua rồi, Ngân giờ đây đã là học sinh cấp ba rồi, hehe, giờ cô cũng cao lên không ít rồi nha!

Còn chú thì giờ đã 26 tuổi rồi nhưng vẫn chưa có bạn gái, tại chú khó ưa quá, tính nết thì vẫn y như hồi xưa, thấy mà ghét! Hehe, chú cứ ở như vậy cả đời cũng được, cô sẽ ở bên chú.

Anh Quang và anh Kiệt thì điểm này lại siêu hơn chú, cả hai anh ấy đều có bạn ấy luôn rồi.

Hai anh ấy thường hay trêu chú là ế chống mông nhưng cứ làm giá, thế thì đến đếtch bao giờ mới có người yêu! Trêu như vậy làm chú tức lắm!

Ông, bà nội của cô thì đi rồi...!Nghĩ lại thấy cô là đứa cháu bất hiếu, chưa làm gì cho ông bà vui...

“Ngân...”

“A, dạ?”

Ngân giật mình quay lại nhìn thấy hắn đã ngồi cạnh mình từ lúc nào.

Ua, chú ngồi cạnh cô lúc nào thế nhỉ? Nãy lơ đãng không để ý đến chú mất rồi, hehe.

Hắn dỗi liền búng nhẹ vào trán của cô, phạt vì tội không để ý đến hắn! Rồi hắn đưa ra trước mặt Ngân một hộp bánh kem nhỏ, nhóc con háu ăn này chắc đói lắm rồi.

Ngân nhận lấy, mở và ăn luôn.

Bánh kem chú mua luôn luôn là ngon và hợp sở thích của cô nhất! [...]

Ha, chén xong! Ngon tuyệt cú mèo! Ngân để vỏ hộp bánh kem vào túi ni-lông rồi đặt xuống dưới chân, cô dựa vào thành ghế.

Cô nhắm mắt định ngủ thì nhớ ra một chuyện liền mở mắt, nói:

“À, chú...”

Ngân bất ngờ vì hắn đang tiến lại gần mình, mắt đối mắt, không cách nào thoát ra! Hắn đưa tay lau chỗ kem đang dính trên môi cô khiến Ngân đỏ bừng mặt.

A, chú làm cái gì thế kia? Lơ lơ quá!

“Hử, sao mặt đỏ thế kia? Sốt hả?”

“Dạ,...không...”

Thấy mặt cô đỏ bừng như trái cà chua, hắn hỏi.

Ngân liền chối ngay.

Chú là đồ ngốc, đồ đại ngốc! Chán chú thật đó! Cô lớn rồi chứ đâu có phải con nít 12-13 tuổi như trước nữa đâu? Tiếp xúc với người khác giới ở khoảng cách gần như vậy thì cô cũng biết ngại, biết đỏ mặt, cô là thiếu nữ mới lớn mà...

Chú cứ coi cô là con nít hoài, ứ chịu...

Kiệt nhìn gương mặt đỏ bừng của Ngân qua gương chiếu hậu trước mặt mình mà khóc không ra nước mắt.

Ôi, ông anh tôi khờ ơ là khờ, đại ơ là đại, tiếp xúc gần với con gái nhà người ta như vậy rồi lại hỏi một câu muốn đâm phập vào tim

người ta như thế, thật chẳng biết gì hết.
Xem ra thằng út đây phải nhúng tay vào mở một lớp dạy học về tình yêu nam nữ cho ông anh hai của mình rồi.

Chứ kiến thức của ông anh còn yếu và kém quá! Thế thì đến bao giờ tụi này mới có chị dâu đây hả trời?

“À, anh hai này”

“Sao?”

“Chả là hôm nay lúc em đến đón Ngân thấy có một cậu thanh niên muốn tiếp cận Ngân đó anh”

Haha, thật mong chờ biểu cảm của hấn lúc này sẽ như thế nào.

Ngân ngơ ngác nhìn Kiệt, lúc nào nhỉ, sao cô không biết thế? Ách, mà chuyện này nói cho chú nghe làm gì không biết, chú đã dặn cô đến trường là phải tránh xa các bạn nam ra kẻo các bạn đó ăn hiếp lúc nào không hay.

Mà ăn hiếp lúc không có chú thì chú không bảo vệ cô được, vậy nên là Ngân sợ lắm luôn, đến trường là cứ tránh xa các bạn nam theo lời chú thôi à...

Chú mà biết được có bạn nam muốn tiếp cận cô không biết sẽ như thế nào đây...

Ngân run run nhìn sang bên cạnh, ách, hình như không ổn cho lắm.

Hấn tối sầm mặt, siết chặt tay, hỏi:

“Thằng nào?”.

Chương 70: 70: Ghen 2

Chú mà biết được có bạn nam muốn tiếp cận cô không biết sẽ như thế nào đây...

Ngân run run nhìn sang bên cạnh, ách, hình như không ổn cho lắm.

Hắn tối sầm mặt, siết chặt tay, hỏi:

“Thằng nào?”

Hahaha, đây là ghen đó ư? Kiệt nhìn biểu cảm của hắn bây giờ thấy thích lắm ý, thì ra anh hai của cậu ghen là sẽ biến thành như vậy.

Biết trước rằng khi kể chuyện như vậy cho hắn nghe và hắn sẽ ghen thì Kiệt đã áp dụng chuyện này từ lâu rồi.

Hehe, thật thú vị!

Kiệt nhún vai, nói:

“Em làm sao mà biết được”

Chắc, là thằng oắt con nào muốn tiếp cận nhóc con của hắn? Xem ra thằng oắt con đấy ăn gan hùm luôn rồi! Không thể trơ mắt nhìn nhóc con của mình bị người ta cướp đi mất, ngài mai hắn phải ra tay thôi!

Hừm, chắc mai không có việc gì bận vào buổi chiều đâu, hắn sẽ mang con xe này đi đón Ngân, phải đến từ sớm để canh xem thằng oắt nào dám tiếp cận nhóc con này.

Thằng oắt con, mày chờ đấy cho ông!

Ngân nhìn hắn đang nở một nụ cười rất độc ác mà khiếp sợ.

Không biết chú lại đang tính mưu tính kế gì đây...

[...]

Reng reng

Tiếng chuông báo hết buổi học ngân dài một hồi rồi dừng lại.

Ngân đeo cặp sách rồi đứng dậy đi ra khỏi lớp.

Đi xuống đến chân cầu thang thì có một bạn nam chẳng biết từ đâu xuất hiện bỗng đứng trước mặt cô, Ngân chẳng thể nào nhìn rõ mặt vì bạn nam đó cúi gằm mặt xuống.

Ủa, sao tự dưng chắn đường đi của cô vậy?

“Bạn gì ơ...”

Tiếng bạn nam đó gọi khiến Ngân giật mình, cô vội vàng đáp:

“Ơi, mình đây...!Bạn tìm mình có việc gì à?”

A, nữ thần! Giọng nói gì đâu mà dịu dàng đến thế, xuất sắc quá đi!

Bạn nam kia đỏ bừng mặt, ấp a ấp úng:

“À thì,...!mình...”

Không hiểu sao khi nhìn thấy bạn nam kia đỏ mặt, Ngân lại thấy bạn nam đó giống một bé thụ vậy...!Thật đáng yêu quá đi!

Ấy chết, tuy đáng yêu thật đấy nhưng vẫn không đáng yêu bằng chú dâu nha!

Bạn nam kia hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, dũng dạc nói:

“Thật ra từ lâu mình đã muốn làm quen với bạn.

Chúng ta có thể làm bạn được không?”

Chà, bạn nam này nhan sắc cũng không tồi đâu nha.

Nếu như bớt rụt rè hơn một chút, bá đạo hơn chút nữa chắc hẳn sẽ là một soái ca vạn người mê cho mà coi.

Ủa, mà khoan! Bạn nam này vừa nói gì cơ? Muốn làm bạn với cô á, cô có gì đâu mà muốn làm quen?

Ngân nghĩ ngợi một lúc xem nên trả lời ra sao cho phải rồi định trả lời thì một bàn tay từ đằng sau vươn ra, bịt mắt và miệng cô.

Bớ làng nước ơ có bắt cóc!

“Không đồng ý làm bạn!”

A, giọng này là giọng của chú dâu mà! Trời đất, vẫn là kiểu xuất hiện bất ngờ xong giơ tay, giơ chân bừa bãi để bịt mắt, bịt miệng người khác.

Tật xấu này sao mãi chú không bỏ được thế?

Ngân vổ vào bàn tay đang bịt mắt và miệng của cô, hấn khó chịu xoay cô một vòng để cô áp mặt vào ngực mình và quay lưng với bạn nam kia.

Đôi mắt của cô chỉ có thể nhìn hấn, miệng của cô chỉ có thể nói cho hấn nghe mà thôi!

Bạn nam kia nhận được lời từ chối không phải của cô liền tức giận nói:

“Này, anh là ai, dựa vào vô duyên vô cớ trả lời thay người khác vậy hả?”

Hử, xem ra thằng oắt này đúng là có bản lĩnh thật! Nào là dám tiếp cận nhóc con, giờ lại nói hấn vô duyên cơ đấy...!Hấn thật muốn tức điên người lên mà!

Hấn lờm bạn nam kia làm bạn nam đó sợ muốn rút tim ra ngoài.

Hấn nở một nụ cười nửa miệng, nói:

“Dựa vào nhóc con này là của tôi!”.

Chương 71: 71: Chú Thích Mập

"Này, anh là ai, dựa vào vô duyên vô cớ trả lời thay người khác vậy hả?"

Hử, xem ra thằng oắt này đúng là có bản lĩnh thật! Nào là dám tiếp cận nhóc con, giờ lại nói hử vô duyên cơ đấy...!Hử thật muốn tức điên người lên mà!

Hử lườm bạn nam kia làm bạn nam đó sợ muốn rút tim ra ngoài.

Hử nở một nụ cười nửa miệng, nói:

"Dựa vào nhóc con này là của tôi!"

Bạn nam kia câm nín, chẳng nói năng được gì.

Đại thắng! Hử ngẩng cao đầu, kéo Ngân đi qua bạn nam kia.

Hừm, sao giờ hử cảm thấy tội nghiệp cho thằng oắt kia thế nhỉ? Cái cảm giác hử (nam chính) đi qua thằng oắt kia (nam phụ) nó cứ giống trong phim thế nào ấy...

Trông cũng tội mà thôi cũng kệ đi! Đâu có phải việc của hử chứ, hahaha.

Giành được nhóc con này về mới là quan trọng!

Cái gì mà cô là của chú chứ? Chú bị ảo à? Ngân tức giận, giãy giụa muốn thoát ra khỏi vòng tay hử.

Hử, nhóc con này ghét hử đến vậy à? Hử dối! Hử nới rộng vòng tay cho cô thoát ra.

"Chú qua đón cháu từ bao giờ thế?"

Ngân hỏi.

Hử cầm cặp sách hộ cô và nói:

“Qua trước 30 phút, tưởng nhóc ở trên lớp nên lên tận nơi đón, ai ngờ không có trong lớp, đi tìm thì phát hiện nhóc đang đứng ở chân cầu thang”

À, ra vậy.

Ấy, hần sẽ không phạt cô vì tiếp xúc với bạn khác giới đâu nhỉ? Ừ, chắc không đâu, haha.

Hần chiều cô vậy mà, sao phải phạt cô điều nhỏ nhặt thế này chứ?
[...]

Hần mở cửa xe và ngồi vào, đưa cô túi thịt xiên mình mới mua lúc nãy.

Nhóc con này chắc đói rồi, cứ mua trước không tí lại gào lên.

Ngân vui vẻ nhận lấy túi thịt xiên được hần mua, cô mở ngay ra ăn.

...

“Lớn vậy rồi mà lau miệng cũng không sạch”

Hần vừa lấy giấy lau miệng cho cô vừa cầu nhàu tạt khó bỏ của cô.

Chậc, ăn uống gì đâu chẳng ý tứ gì cả, mỡ dính hết ra ngoài rồi đây này.

Mặc dù cầu nhàu nhưng hần vẫn lau miệng cho cô đó thôi.

Ngân cười hồn nhiên, nói:

“Cháu còn có chú mà, lo gì cơ chứ”

Hần bắt lực! Cái gì hần nói nhóc con này cũng nói lại được luôn...

Sau khi lau miệng cho Ngân xong, hần ngồi xuống lại ghế lái.

Hehe, chú bắt lực nhìn vui ghê ý! Ngân trong lòng sung sướng biết bao khi quật được hần, bỗng dưng má cô bị nhéo làm nụ cười méo xệch.

Á, đau quá!

Hắn mỉm cười rút lại tay khỏi má cô, nói:

“Dạo này gầy đi rồi đó!”

Hề? Chú nay bị sao á? Hồi cô còn nhỏ, chính chú kêu cô nặng mà...! Kêu cô mập như heo nữa, nghe đau lòng chết mất! Mà khỏi nói đâu xa, mới tháng trước chú vừa kêu cô mập, nghe tổn thương một cách sâu sắc!

À, chắc đây chỉ là câu an ủi mà thôi! Chắc chú thấy mình chưa nói được một câu nào tử tế về cân nặng của cô nên nói cho đủ bộ sưu tập ý mà, có mập thì cũng phải có gầy chứ!

“Trước chú chê cháu mập mà...”

Ngân chu mỏ nói, giọng uất ức.

Hắn vuốt ngược mái tóc, thờ dài nói:

“Giờ chú thích mập hơn!”

Chú kì quá, chú thích hay ghét đâu phải việc của cô, cũng chẳng liên quan gì đến cô kia kìa.

Ngân xoa xoa bên má vừa bị hắn nhéo, nói:

“Mập thì ai yêu hả chú?”

Chú ác chết mất! Nhéo má gì đau quá đi à! Cô bắt đền chú đó.

Ngân đá vào chân hắn cho hả giận, chú chết này...

Nhóc con xấu xí ngày nào hắn quen giờ lại quan trọng nhan sắc, thể diện đến vậy à? Hắn có chút không quen à nha...

“Có chú nè, chú thích mập lắm”.

Chương 72: 72: Trần Gia Có Việc

"Mập thì ai yêu hả chú?"

Chú ác chết mất! Nhéo má gì đau quá đi à! Cô bắt đền chú đó.

Ngân đá vào chân hấn cho hả giận, chú chết này...

Nhóc con xấu xí ngày nào hấn quen giờ lại quan trọng nhan sắc, thể diện đến vậy à? Hấn có chút không quen à nha...

"Có chú nè, chú thích mập lắm"

Trời, nay ngày gì mà chú toàn phát ngôn những câu nói đi vào lòng người thế? Nãy ở dưới chân cầu thang chú nói cô là của chú, giờ lại nói chú thích mập.

Nghe vui tai thật ý, hehe.

Thích mập? Nghĩa là thích cô ý hả? Hay là không phải? Ngân đỏ mặt nhìn hấn, ánh mắt mong chờ một điều gì đó.

"Nhưng không phải là cháu"

Hấn đáp gọn câu, câu nói đó như muốn đâm phập vào tim cô vậy.

Ách, vậy mà nãy giờ cô cứ hy vọng cái gì thế không biết, cô thật ngu dốt.

Chậc, biết ngay ông chú này mà...

Vừa nói được một câu ngọt ngào xong lại ném ngay một câu phũ phàng vào.

Người gì đâu tòi thế không biết! Tòi, rất tòi, vô cùng tòi!

Ngân bức mình không thèm nhìn hấn, cô quay qua nhìn sang bên cửa kính.

Hứ, không thêm để ý chú nữa.

[...]

Ừa? Mới nói chuyện nãy xong giờ đã lăn ra ngủ rồi à? Đúng là lợn, ăn xong liền lăn ra ngủ ngay.

Hắn cho xe đi sát vào lề đường rồi dừng xe lại.

Hắn để đầu cô nghiêng về mình cho đỡ đựng đầu vào cửa kính.

Khiếp, người gì đâu ngủ say như chết, hắn động vào cũng không tỉnh.

Ừa, cái gì vừa ươn ướt vừa nhót nhót thế này? Hể, nước miếng...

Bớ làng nước ơi, nước miếng của con nhóc này nó vãi ra tay con!

Cứu! Khiếp, kinh quá đi thôi...

Hắn vừa chửi thầm vừa giật hết tờ giấy này đến tờ giấy khác trong bọc để lau tay.

Hắn quay qua nhìn cô đang ngủ say chẳng biết gì với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Nhóc con mất vệ sinh!

Biết nhóc mất vệ sinh như thế này thì năm đó hắn bán quánh cô đi cho xong, không nhận nuôi, bao ăn, bao ở cho nữa.

[...]

Chiều hôm sau

Ngân một lần nữa thở dài, cô chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu cô thở dài kể từ khi đứng đợi chú đến đón ở cổng trường.

Không biết chú chuyện gì bận không mà sao đến đón cô muộn vậy nhỉ? Chân cô đã mỏi nhừ rồi đây này, Ngân nhìn xung quanh tìm chỗ ngồi.

Xem ra thất bại rồi, quanh đây chẳng có chỗ nào ngồi được cả.

Ngồi bệt xuống đây thì vô duyên chết mất, cô có còn bé nữa đâu, giờ đã là thiếu nữ luôn rồi, và lại cô còn đang mặt váy.

Mải suy nghĩ, Ngân không để ý có xe đỗ trước mặt mình.

Kiệt ngồi trong xe nhìn Ngân, nghĩ bụng: làm sao mà ngân ra như thế kia?

Cậu mở cửa xe, đi đến gần Ngân hỏi:

“Không định đi về hả nhóc?”

Ngân ngước lên, phồng má nhìn Kiệt, cô giơ tay dấm vào vai cậu.

Nhóc cái gì mà nhóc? Cô lớn lắm rồi đó.

Ngân ngó ra đằng sau, tìm kiếm hình bóng quen thuộc nhưng chẳng thấy đâu.

Cô nhận ra rằng lúc đó bản thân có chút gì đó thất vọng khó tả.

Ngân lấy làm lạ, hỏi:

“Ừa, hôm nay chú không đến đón em hả?”

“Có anh đến đón là đủ rồi, chẳng phải sao?”

Kiệt ra vẻ giận dỗi lắm.

Hứ, nhóc con này hoàn toàn không để tâm gì tới cậu mà! Tức gì đâu không...

Ngân híp mắt, đá vào chân Kiệt, nói:

“Không thèm!”

Đó đó, nhóc con Kiệt hết lòng yêu thương, chiều chuộng, giờ nó lớn lên, nó chẳng biết ơn gì cả, nó lại còn ăn nói phũ phàng như vậy với cậu nữa.

Kiệt đáng thương quá đi à...

Cậu nuốt nước mắt vào trong, mặt mày bỗng nghiêm túc lạ thường, nói:

“Trần gia có việc, anh hai phải về xử lý”

À, ra là Trần gia.

Chắc chú đi không lâu đâu, chú sẽ về sớm mà thôi.

Ngân ậm ừ vẻ không quan tâm cho lắm, thì việc nhà họ cũng chẳng

dính dáng gì tới cô mà.

Lúc đó Ngân chỉ nghĩ đơn giản có vậy thôi nên cô hờ hững hỏi Kiệt:

“Thế chú đi bao lâu rồi về ạ?”

Kiệt mấp máy môi tính toán thời gian rồi nói:

“5 năm gì đó hoặc hơn thế”.

Chương 73: 73: Chờ 1

“Trần gia có việc, anh hai phải về xử lý”
À, ra là Trần gia.

Chắc chú đi không lâu đâu, chú sẽ về sớm mà thôi.

Ngân ậm ừ vẻ không quan tâm cho lắm, thì việc nhà họ cũng chẳng đáng gì tới cô mà.

Lúc đó Ngân chỉ nghĩ đơn giản có vậy thôi nên cô hồ hững hỏi Kiệt:
“Thế chú đi bao lâu rồi về ạ?”

Kiệt mấp máy môi tính toán thời gian rồi nói:

“5 năm gì đó hoặc hơn thế”

Cái gì? 5 năm hoặc hơn thế? Giải quyết công việc bên Trần gia thì có cần đi lâu thế không? Việc gì mà những 5 năm hoặc hơn thế vậy?

Khoan đã...

5 năm, sau 5 năm, nhớ đâu chú không trở về thì sao? Không, cô không chấp nhận! Trước khi chú đi, cô phải gặp chú một lần cuối cùng.

“Chú đã đi chưa ạ?”

Kiệt lấy điện thoại ra nhìn giờ và nói:

“Nửa tiếng nữa là anh ấy đi rồi”

30 phút nữa, nghĩa là 5 giờ chiều.

Ngân tính toán một lúc, ừm, từ đây đến sân bay chắc mất chắc mất tầm 25 phút gì đó.

Không sao, vẫn kịp!

Ngân kéo tay Kiệt phi thẳng vào xe và nói cậu đưa mình đến sân bay

gặp hẳn.

[...]

Chưa bao giờ Ngân cảm thấy thời gian trôi chậm đến như vậy.

Chỉ là từ trường đến sân bay mà Ngân cảm giác như cả một người vậy.

5 năm cơ à? Không phải ít, cũng đâu phải nhiều nhưng 5 năm đó có thể thay đổi cả một đời người.

Lỡ chú đi rồi không trở về thì sao? Trong 5 năm ở bên nước Anh rộng lớn kia, lỡ chú quên mất cô thì sao?

Bàn tay Ngân siết chặt lại, ánh mắt hướng ra ngoài trông rất phức tạp.

...

Kít

Chỉ đợi xe dừng lại, Ngân nhanh như chớp, mở cửa xe, lao ra ngoài tìm hình bóng quen thuộc.

Chú...chú đang ở đâu?

Kiệt không thể đoán trước được hành động đó của Ngân nên gọi với theo nhưng cô hoàn toàn chẳng hề nghe thấy, có phần không để tâm.

Cậu nhìn theo bóng lưng của Ngân đang chạy đi một cách vô thức, cậu ngả người về phía sau, thở dài.

Nhóc con này vẫn tính như vậy, chẳng thèm nghe ai nói đã vội làm theo suy nghĩ của mình rồi.

Vội vàng như vậy là vì anh hai sao? Liệu Kiệt có suy nghĩ xa quá không nếu nghĩ rằng tình cảm Ngân dành cho anh hai vượt quá tình thương?

Chắc không phải đâu, Kiệt nghĩ xa quá rồi.

Cậu nhắm mắt, day day trán.

[...]

Chú, chú đang ở đâu? Ngân nhìn xung quanh nhưng không hề thấy hình bóng mình đang tìm kiếm, cô dừng lại, thở hổn hển.

Tại sao Trần gia lại có việc vào lúc này kia chứ? Đang yên đang lành có việc làm cái gì kia chứ? Tại sao chú lại phải về giải quyết cơ chứ? Ngân có ích kỉ không khi có những suy nghĩ như vậy...

Vốn dĩ chuyện này đâu liên quan đến cô? Việc của nhà họ, cô đâu thể nhúng tay vào.

Ngân ngẩng đầu, vỗ hai má giúp mình tỉnh táo lại.

Thôi nào, u sầu lúc này thì làm được cái gì đâu, việc quan trọng bây giờ là phải tìm được chú!

Ngân tiếp tục chạy, nhìn xung quanh tìm kiếm.

A, kia rồi...

Ngân nhẹ lòng đi phần nào, cô tiến lại gần, vỗ vào vai người đàn ông đang quay lưng với mình, nói:

“Chú...”

Người đàn ông đó quay lại nhìn Ngân với ánh mắt xa lạ.

Không phải, cô nhận nhầm người rồi...

Ngân thu tay đang đặt trên vai người đàn ông kia, vội vàng cúi gập người xuống, nói:

“Thật sự xin lỗi!”

Rồi cô ngẩng đầu, tiếp tục đi tìm.

[...]

Ngân dừng lại, thở gấp, nhìn chăm chăm về phía trước.

Kia rồi, người cô tìm nãy giờ kia rồi.

Chú đứng cách cô một đoạn không xa nhưng cũng không gần.

Cô chạy đến, ôm chầm tới lấy hắt từ phía sau.

Cũng chẳng biết sao lúc đó cảm xúc dâng cao, cô bật khóc trong lúc gọi tên hắt:

“Chú Tuấn...”.

Chương 74: 74: Chờ 2

Ngân dừng lại, thở gấp, nhìn chăm chăm về phía trước.

Kia rồi, người cô tìm nãy giờ kia rồi.

Chú đứng cách cô một đoạn không xa nhưng cũng không gần.

Cô chạy đến, ôm chầm tới lấy hấn từ phía sau.

Cũng chẳng biết sao lúc đó cảm xúc dâng cao, cô bật khóc trong lúc gọi tên hấn:

“Chú Tuấn...”

[...]

Hấn nhìn điện thoại rồi thở dài.

Lần này Trần gia có việc ngoài ý muốn, hoàn toàn chưa bao giờ hấn nghĩ tới, về đó giải quyết thảo nào chả bị kéo ở lại, muốn về lại cùng với nhóc cũng khó.

Sắp lên máy bay rồi mà tâm trạng cứ u sầu.

Chẳng biết giờ này nhóc đang làm gì nhỉ? Chắc nhóc đang trên đường về nhà, trên tay cầm đồ ăn vặt gì đó ăn ngẫu nhiên.

Có lẽ chẳng còn tâm trạng đâu mà nghĩ tới hấn nữa rồi...

Bỗng nhiên có một vòng tay ôm hấn từ phía sau làm hấn giật mình, hấn nhìn xuống, có một vòng tay ôm lấy hấn, những ngón tay mảnh khảnh đan vào nhau, cái ôm này thật chặt.

Ngay sau đó có một giọng nói gọi tên hấn, giọng đã ghen đi phần nào khi hòa với dòng nước mắt.

Tim hấn đột nhiên đập mạnh khi nhớ lại lúc nãy.

Có phải vừa nãy hấn nghe nhầm không? Cô vừa gọi tên hấn, đây là lần đầu tiên cô gọi tên hấn.

Ừm, không hiểu sao hấn thích lắm! Hấn thích cô gọi tên hấn một cách dịu dàng như vậy...
Hấn quay lạ và sững người.

Cô đang khóc, hấn nhìn mà xót.

Hấn đan tay mình vào tay cô, nhỏ giọng gọi tên cô:
“Ngân...”
Cảm giác này có chút là lạ.

Lạ ở đâu nhỉ? Hay tại đây là lần đầu tiên hấn gọi thẳng tên cô? Hấn không biết bây giờ mình đang nghĩ gì nữa...
Hấn ôm Ngân vào lòng, dỗ dành bằng những lời nói dịu dàng, nhẹ nhàng nhất có thể.

Khỏi nói, Ngân là người con gái đầu tiên mà hấn luôn đối xử nhẹ nhàng, nâng niu đến vậy.

cảm giác cô có gì đó rất đặc biệt nhưng hấn lại không nghĩ ra.
Ngân rúc vào người hấn, hỏi nhỏ:
“Chú...chú đừng đi, được không?”

Xin chú đấy! Lúc này Ngân cảm thấy bản thân thật có lỗi, chỉ vì muốn ở bên cạnh chú, chỉ vì những tình cảm cá nhân, chỉ vì ích kỷ của bản thân mà cô lại yêu cầu chú điều khó xử đến vậy.
Hấn cup mắt, không nỡ từ chối nhưng hấn không thể đồng ý được, đây là chuyện quan trọng của Trần gia và có liên quan đến chính bản thân hấn.

“Chờ chú được không?”

Đây có thể coi như một lời từ chối phải không? Ha, vậy là bị từ chối

rồi...!Đau!

Chờ? Là chờ đến bao giờ hả chú? Cháu phải chờ đến bao giờ đây?
Tiếng thông báo sắp đến giờ bay cắt ngang dòng suy nghĩ của cô và điều đó làm Ngân càng hoảng loạn.

Sao đây, cô phải trả lời thế nào đây?
Hắn cúi xuống nhìn cô.

Xem ra hắn hỏi một câu khiến cô khó xử rồi.

Thôi thì không bắt cô trả lời nữa, hắn làm khó cô quá.

“Chú đi nhé!”

Rồi hắn chủ động buông cô ra, hắn quay lưng đi về phía trước.
Ngân đứng sững người nhìn theo bóng lưng hắn cứ thế xa dần.

Cổ họng cô như có gì chặn lại, nghẹn ứ, không thể nói gì.
Cảm giác bất lực gì thế này? Cô không biết.

Chả nhẽ cứ để chú đi như vậy sao? Không được, ý định của cô đến đây đâu phải như vậy, cô đến đây là để chào tạm biệt trước khi chú đi xa, để nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng đã lâu cô không dám nói.
Không thể để phí thời gian vào lúc này được, cô phải nói, bắt buộc phải nói bởi vì có thể sau này sẽ không còn cơ hội để nói lần nữa.
Ngân bưng tỉnh, cô đuổi theo hắn.

Chú, đợi cháu với! Cháu còn điều muốn nói...

Cô dừng lại, cầm lấy đuôi áo của hắn, nói dứt khoát:

“Dù cho 5 năm hay 10 năm đi chăng nữa, cháu vẫn sẽ chờ, luôn luôn chờ chú trở về!”.

Chương 75: 75: Đòi Một Tấm Ảnh 1

Không thể để phí thời gian vào lúc này được, cô phải nói, bắt buộc phải nói bởi vì có thể sau này sẽ không còn cơ hội để nói lần nữa. Ngân bưng tỉnh, cô đuổi theo hắn.

Chú, đợi cháu với! Cháu còn điều muốn nói...

Cô dừng lại, cầm lấy đuôi áo của hắn, nói dứt khoát:

“Dù cho 5 năm hay 10 năm đi chăng nữa, cháu vẫn sẽ chờ, luôn luôn chờ chú trở về!”

A, cô nói cái gì thế này? A, cô ngại muốn chết...

Ngân đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Chính cô cũng chẳng biết sao mình lại nói được lời đầy xúc động như thế...!A, ngại, ngại muốn chết...

“Cháu hứa rồi đấy nhé.

Không được thất hứa đâu”

Hắn cúi xuống, nói nhỏ với cô.

Chà, không biết nhóc con này học được ở đâu câu nói xúc động thế nhỉ? Nghe ấm lòng ghê cơ!

Cô mỉm cười nhìn theo bóng lưng hắn mỗi ngày một xa dần.

Cuối cùng cô cũng nói được rồi! Ngân lúc này mới dám khóc, cô sợ mình khóc sẽ khiến chú khó xử nên ở trước mặt chú, cô không dám khóc.

Kiệt từ lúc nào đã đi đến, cậu chứng kiến tất cả nhưng vẫn im lặng, đặt tay lên bả vai đang không ngừng run rẩy của cô.

[...]

Ting ting...ting ting

Kiệt nhíu mày với tiếng tin nhắn cứ cách nhau 2 phút lại có, cậu ngó lơ với suy nghĩ đơn giản rằng: mình không trả lời thì người ta cũng sẽ không nhắn nữa đâu và cậu tiếp tục cuộn tròn trong chăn mà ngủ. Ting ting [Bạn nhận được một tin nhắn thoại].

Mẹ nó, sao mà nhắn lẩm thế? Người đâu duyên vừa phải thôi, gà còn chưa gáy, chó còn chưa sủa mà đã thay đồng hồ làm báo thức cho người khác luôn rồi.

Phải để cho người ta ngủ nữa chứ...

Kiệt dụi mắt và chửi thề mấy câu.

Cậu cầm lấy điện thoại đang sáng màn hình để bên cạnh.

Hử, thằng cha nào vô duyên mà nhắn vào giờ này đây?

Như có một dòng điện chạy xoẹt qua, Kiệt bật dậy, há hốc mồm, cậu giơ tay tự tát vào mồm mình một cái, cái mồm tặc tĩu! A, cái mồm tặc tĩu, sao mày lại gọi anh hai là thằng cha kia chứ? Anh hai mà biết là anh sẽ kí đầu tao mất thôi! Hức...

Anh hai có chuyện gì mà nhắn nhiều thế nhỉ? Hay là...? Kiệt cười hehe một lúc, lẽ nào anh hai nhớ cậu nên nhắn, úi xời, cậu biết ngay mà, anh hai mê cậu từ lâu rồi, thật ra Kiệt cũng biến bản thân mình có một sức hút vô cùng lớn đối với mọi người không ngoại trừ đàn ông mà!

Ách...!Cậu tự luyện quá rồi!

-Kiệt, dậy chưa?

-Hay còn đang cuộn tròn tròn chăn nằm trên giường thế?

Trời, sao anh hai đoán chuẩn thế không biết!

-Dậy đi, 6 giờ rồi đấy!

Cái gì? Tận 6 giờ rồi á? Chết chết, cậu phải dậy chuẩn bị bữa sáng và còn hơn nữa là hôm nay cậu có một buổi hẹn đi chơi với cô bạn gái.

-Ngân dậy chưa? Anh muốn nhìn thấy nhóc.

Chắc, ông anh này hỏi cậu được vài ba cậu liền chuyển chủ đề ngay qua Ngân, rõ là nhớ người ta muốn chết mà còn ngại...

Hứ, Kiệt đểch chịu đây nha! Nhớ Ngân thì nhắn cho nhóc đó chứ nhắn gì cho Kiệt cơ chứ? Tính rắc cơm chó cho cậu ăn hả? Ha, mơ đi nha! Kiệt đây ăn nhiều quen rồi, giờ là lúc cậu rắc cơm chó cho mọi người ăn thôi!

Hừ, còn tưởng chuyện gì, hại cậu mất giấc ngủ ngon.

Dối thiệt!

A, anh hai còn gửi tin nhắn thoại cho cậu nữa nè, hihi, hóng nghe giọng anh hai qua điện thoại quá đi.

Không biết có trầm, ấm không, hay là chua loét đây.

"Chụp cho anh ảnh của nhóc!"

Gì? Gì? Gửi tin nhắn thoại cho Kiệt cũng liên quan đến nhóc kia là sao? Rốt cuộc thằng này có phải là thằng út, thằng Kiệt, thằng em trai của ông không thế hả, đồ anh trai tồi kia!

À còn nữa, cậu tiếp tục bốc phốt anh hai nữa đây! Gửi tin nhắn thoại cho cậu lại còn bằng cái giọng ra lệnh chủ tớ đó.

Cậu...cậu tức điên người rồi đây này! Nè, cậu mà tức là nhắn tin cậu cũng không thèm trả lời đâu nha.

Ting

Mặc dù võ mồm mạnh thế thôi nhưng thật ra Kiệt vẫn tò mò mở ra xem.

-Sao dám xem mà không trả lời hả?

Hứ, cứ không trả lời đó.

Anh hai đang ở xa như vậy, cậu thách anh hai phi về được về đây trong vòng vài giây và đâm bay cái bản mặt này.

Haha, lêu lêu!

Ting ting

-Chả nhẽ em không muốn nhanh có chị dâu sao? [kèm theo nhẵn dán khóc nhè].

Chương 76: 76: Đòi Một Tấm Ảnh 2

-Sao dám xem mà không trả lời hả?
Hừ, cứ không trả lời đó.

Anh hai đang ở xa như vậy, cậu thách anh hai phi về được về đây trong vòng vài giây và đâm bay cái bản mặt này.

Haha, lêu lêu!

Ting ting

-Chả nhẽ em không muốn nhanh có chị dâu sao? [kèm theo nhấn dón khóc nhè]

Chị dâu? Trời ạ, sao lúc này lại lấy chị dâu ra để nói với cậu cơ chứ? Hồi trước nói hoài à, mà mỗi lần nói hai từ "chị dâu" là hầu như anh hai gạt phắt đi ngay.

Giờ hiếm lắm mới có dịp anh hai nói hai từ đó, thằng út này phải bắt lấy cơ hội!

Hừ! Coi như anh hai thông minh, đánh trúng điểm yếu và sự mong chờ của Kiệt, chứ không nhá, mọi thứ còn lại cậu không thèm để tâm!

Kiệt đặt điện thoại xuống giường, đứng dậy, chải tóc, thay quần áo rồi mở cửa đi ra ngoài.

Cậu đi đánh răng rửa mặt rồi đến đứng trước phòng Ngân.

E hèm, mọi thứ đã chuẩn bị kĩ lưỡng, hành động thôi!

Cậu gõ cửa phòng và đứng chờ cửa mở nhưng không hề, trả lời cậu là sự yên lặng hồi lâu.

Sao không thấy nhóc ra mở cửa phòng nhỉ? Vẫn còn cuộn tròn trong chăn ngủ say hay là đi đâu rồi?

"Anh tìm em ạ?"

Ngân đứng cạnh Kiệt từ lúc nào và lên tiếng khiến cậu giật bắn mình.

Trời, hết hồn chim én! Mà chuyện quái gì cậu phải giật mình nhỉ? Cứ cảm giác mình làm một chuyện sai trái gì vậy...

Kiệt nhìn Ngân từ trên xuống dưới.

Bộ đồ ngủ đã được thay từ bao giờ, cô đang mặc một bộ quần áo bình thường, còn mặc tạp dề nữa nè, tay đang ướt lau vào tạp dề. Chả nhẽ...?

Kiệt chạy ra phòng bếp nhìn xem, bát đĩa đã sắp sẵn trên bàn, nồi vẫn còn ở trên bếp và vẫn còn nóng hổi.

Nay Ngân dậy sớm làm bữa sáng à?

Kiệt quay lại nhìn Ngân vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Ngân lườm Kiệt, hỏi:

"Nhìn gì em?"

Hỏi vậy thôi chứ Ngân biết thừa Kiệt đang nghĩ gì.

Chả là hôm qua chú đi, Ngân khóc dữ lắm, ngồi ăn cơm tối vẫn sụt sịt, cả bữa cô cứ thấy cơm mặn mặn sao ý, hoá ra là cơm chan nước mắt nó mặn vậy!

Và đương nhiên Kiệt nghĩ như vậy.

Cậu cứ nghĩ hôm qua nhóc này u sầu như thế, nay còn không thèm dậy đi học các kiểu rồi lại còn khoá cửa, nằm trong phòng khóc lóc kia chứ.

Chà, xem ra cậu có suy nghĩ sai lầm về nhóc con này rồi!

Thôi vậy cũng là tốt rồi! Chứ nếu nhóc này mà cứ khóc lóc các kiểu thì Kiệt và Quang chịu luôn, hai người chẳng biết dỗ sao cho phải.

Mà Ngân mặc thêm tạp dề vào trông cũng xinh đấy chứ, ra dáng bà

nội trợ phết cơ! Phải dụ Ngân quay lại tập trung vào đồng đồ ăn để cậu làm một quả ảnh siêu chất lượng gửi anh hai mới được.

"Nào nào, ra làm tiếp đi! Anh không làm phiền em nữa"

Kiệt đẩy Ngân đi còn mình đi ra ngoài, thật sự Ngân có chút nghi ngờ nhưng thôi cô không để bụng, chắc anh Kiệt không có ý gì xấu đâu. Đợi lúc đẹp nhất, Kiệt núp sau tường chụp ngay một bức ảnh gửi cho anh hai.

Hehe, ảnh đẹp như này anh hai chắc chắn sẽ ngất luôn.
Cậu gửi ảnh qua cho anh hai và được trả lời liền.

Hehe, đúng là chỉ gửi tin nhắn về nhóc thì anh hai mới lẹ vậy mà.
-Ảnh được đấy!

Xời, đó là điều đương nhiên! Chẳng qua là Kiệt không muốn làm nhiếp ảnh gia thôi, chứ cậu mà làm thì có lẽ tất cả các tấm ảnh cậu chụp đã được trưng bày trong viện bảo tàng rồi (lưu ý: đây hoàn toàn là những suy nghĩ có cánh của Kiệt dành cho bản thân, không phải suy nghĩ của tác giả dành cho đứa con ghẻ này!).

-Cần thưởng, cần thưởng!

Anh hai giàu nứt đố đổ vách thì chút thưởng bé tẹo cho thằng út này có là gì, nhân cơ hội phải đòi thưởng thôi, hehe.

Có tiền thưởng cậu đi mua bimbim cho bạn gái liền à...

-Tài khoản của bạn được cộng thêm 1 triệu từ Trần Anh Tuấn..

Chương 77: 77: Ngày Noen Thiếu Hãn

-Cần thưởng, cần thưởng!

Anh hai giàu nứt đổ đổ vách thì chút thưởng bé tẹo cho thằng út này có là gì, nhân cơ hội phải đòi thưởng thôi, hehe.

Có tiền thưởng cậu đi mua bimbim cho bạn gái liền à...

-Tài khoản của bạn được cộng thêm 1 triệu từ Trần Anh Tuấn.

Oa, nay anh hai hào phóng một cách bất thường luôn nha.

Còn nhớ mọi khi xin mua gói kẹo còn không cho, nay chuyển khoản hẳn 1 triệu vì một tấm ảnh luôn, hào phóng quá trời nè!

1 triệu mua được hơn chục gói kẹo chứ mấy, ăn có mà sâu hết cả răng.

Nhưng thôi, giờ Kiệt lớn rồi, cậu không mua kẹo nữa, cậu có đồ ngọt khác thú vị hơn rồi, là bạn gái của cậu đó, ahihihi.

Có 1 triệu trong tay cậu liền cầm đi mua bimbim cho bạn gái liền nè.

Tí phải đi chuẩn bị để tạo bất ngờ cho cô ấy thôi...

Nếu cứ chụp được 1 tấm ảnh được 1 triệu như này thì sớm muộn gì cậu cũng thành tỉ phú thôi, giấc mơ nhà lầu xe hơi đã không còn xa nữa.

Cậu nuôi bạn gái cho cô ấy khỏi phải đi làm chi cho vất vả.

Kiệt cười khúc khích khi nhìn vào số dư tài khoản của bản thân, cậu hoàn toàn không để ý có người đang đứng ngay sau chứng kiến toàn bộ.

Ngân cúi xuống, nói:

"Cho xin mấy đồng bạc lẻ đi"

Oái, lù lù từ đâu hiện ra thế không biết, hết hồn à...!Phù, may thế!
Nhóc không nhìn thấy tấm ảnh cậu gửi anh hai, nhóc mà thấy chắc
xé tanh bành cậu mất.

Huhu, mới nghĩ đến thôi đã rùng mình rồi.
"Không, mơ đi! Tiền này anh mua bim bim nuôi bạn gái!"
Xùy, lúc nào cũng chỉ có bạn gái, bạn gái...!Nghe hoài chán chết!
Công nhận bạn gái của anh Kiệt ăn bim bim siêu thật, mỗi khi cô xin
mấy đồng bạc lẻ của anh Kiệt, anh ý trả lời như hết câu vừa rồi.

Ngân lườm Kiệt, nói:

"Kibo!"

Ha, cậu kibo kệ cậu! Hứ! Ngân không thèm tranh cãi gì với Kiệt nữa,
cô hối cậu vào phòng đánh thức Quang dậy để ăn sáng kéo trễ giờ.

...

Trong một căn phòng của căn biệt thự, hấn ngồi trên ghế, tay cầm
điện thoại, say sưa ngắm nhìn tấm ảnh Kiệt vừa gửi.

Phải nói là, nhóc con này càng lớn càng xinh đó!

Hắn mỉm cười rồi lưu tấm ảnh đó về, không chần chừ gì hắn để tấm
ảnh đó làm màn hình điện thoại luôn.

[...]

Vài tháng sau

Ngân thở dài ngao ngán, cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sao hôm nay lâu hết giờ thế? Hôm nay Noen rồi...

Noen năm nay cảm giác lạnh hơn so với mọi năm, có lẽ vì không có
chú bên cạnh như những năm trước.

Cô xoe hai tay vào nhau rồi dứt hai tay liền vào túi.

Reng reng

A, hết giờ rồi, hết giờ rồi! Ngân mừng như bắt được vàng, cô đứng
bật dậy, xếp sách vở vào cặp rồi đi ra ngoài.

Ting ting

-Tan học chưa thế?

A, là tin nhắn của chú nè! Lâu lắm mới thấy chú nhắn à nha, dỗi! Mà chú cũng nhắn đúng lúc ghê, cô vừa tan học xong thì chú nhắn, Ngân đứng dạt vào tường và dựa người vào đó.

Cô kéo khăn quàng cổ lên che mũi, che được luôn nụ cười đang hiện trên môi.

-Dạ rồi!

-Bên đó có lạnh không?

Khiếp, giờ lại còn hỏi han, quan tâm cô thế cơ đấy.

Hehe, lạnh thì lạnh thật nhưng giờ cảm thấy ấm ấm, là ấm trong lòng.

-Lạnh, lạnh lắm.

Ngân đứng đợi một lúc nhưng chỉ thấy hẩn xem mà không trả lời.

Ơ, sao không trả lời tin nhắn của cô nhỉ? Hay là chú đi đâu rồi?

Ngân định cất lại điện thoại vào cặp thì thấy màn hình lại sáng, bỏ đi, khỏi cất vào cặp làm gì cho mệt.

Cô đeo lại cặp, vừa đi vừa nhắn.

Ơ, gì đây? Nhắn gì mà đáng sợ thế không biết, lúc nào cũng dọa đánh, dọa phạt cô vậy? Sở thích của chú đó à?

-Biết là lạnh thì mặc ấm vào, đừng uống nước lạnh.

Chú mà nghe tin gì không hay về sức khoẻ của cháu từ Kiệt, cháu cứ xác định, khi nào quay về, chú cho cháu no đòn!.

Chương 78: 78: Video Call 1

-Lạnh, lạnh lắm.

Ngân đứng đợi một lúc nhưng chỉ thấy hấn xem mà không trả lời.

Ơ, sao không trả lời tin nhắn của cô nhỉ? Hay là chú đi đâu rồi?

Ngân định cất lại điện thoại vào cặp thì thấy màn hình lại sáng, bỏ đi, khỏi cất vào cặp làm gì cho mệt.

Cô đeo lại cặp, vừa đi vừa nhắn.

Ơ, gì đây? Nhắn gì mà đáng sợ thế không biết, lúc nào cũng dọa đánh, dọa phạt cô vậy? Sở thích của chú đó à?

-Biết là lạnh thì mặc ấm vào, đừng uống nước lạnh.

Chú mà nghe tin gì không hay về sức khỏe của cháu từ Kiệt, cháu cứ xác định, khi nào quay về, chú cho cháu no đòn!

Thôi, chú tha cô giùm, cô sợ nhất là ăn đòn đó! Vì chẳng nghĩ được gì hay ho nên Ngân không trả lời tin nhắn của chú, cô tắt điện thoại.

...

Chậc, nhóc con thối tha, hấn nhắn tin ngọt ngào như vậy mà không thèm trả lời luôn...!Định cho hấn ăn bơ hay gì? À khoan, hay là bị hấn dọa cho no đòn nên dối hấn rồi? Haha, vậy thì chắc nhóc con này hiểu lắm là cái chắc!

“No đòn” mà hấn nói là hai từ rất ngọt ngào và nhẹ nhàng đấy nhé, xin đừng hiểu lầm! Còn ngọt ngào và nhẹ nhàng như thế nào thì tự hiểu!

Về bên Anh chán quá, hấn thật sự chẳng biết lúc còn nhỏ mình từng chơi và làm những gì khi ở nhà mà hấn lại vui vẻ đến như thế.

Có lẽ vì hồi đó là con nít, mà con nít thì chẳng nghĩ ngợi gì hết, giờ lớn rồi, không muốn nghĩ cũng vẫn phải nghĩ.

Và có lẽ...!thôi, bỏ đi, đó là chuyện quá khứ đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi, nhắc lại nữa chỉ gây thêm sự nhàm chán mà thôi!

Có một điều hẳn phải thừa nhận rằng không có Ngân bên cạnh, hẳn thật sự cảm giác buồn chán vô cùng.

Tại sao lại vậy nhỉ? Hẳn không biết!

Nhiều khi cảm thấy bản thân khủng hoảng, âm ỉ, rõ ràng lúc Ngân bên cạnh, lại chê này, chê nọ, tóm lại hẳn lôi kho từ điển của hẳn ra chê cô.

Còn lúc không có cô bên cạnh, cứ cảm thấy nhàm chán và buồn buồn không tả nổi...

Có lẽ...

Hẳn bị điên rồi!

Muốn đẩy nhanh suy nghĩ vớ vẩn đang liên tục hiện ra, hẳn đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

[...]

Buổi tối

Ngân lật sang trang tiếp theo của quyển sách, cô đọc vẻ rất chăm chú.

“Ngân, có điện thoại kìa em”

“A, dạ...”

Ngân giật mình đặt quyển xuống bàn, lướt qua màn hình điện thoại xem ai gọi rồi phân vân xem có nên bắt máy hay không.

Chú gọi gì vào giờ này thế nhỉ? Cô đang bận đọc sách mà, hay là không nghe nhỉ...

Ngân nhìn vào màn hình một hồi lâu, chưa đưa được quyết định cuối cùng thì Quang từ đâu nhảy ra ấn đồng ý cuộc gọi luôn.

Ngân bực lắm, dấm mạnh vào chân Quang cho đỡ bực, chết tiệt, bao lâu nay chỉ nhắn tin, giờ lại gọi trực tiếp như này, cô có chút ngại ngại.

Ngân không biết sao bản thân lại thấy ngại, trước nay cô với chú có

bao giờ như vậy đâu?

“Nhớ chú không?”

Á, mới đầu vào đã hỏi như vậy rồi, thật là muốn làm khó người ta!
Nhớ thì có nhớ nhưng chỉ một chút thôi, một chút xíu thôi à, thề đấy!
Giờ trả lời nhớ ngại chết, chỉ còn nước đào hố xuống để nhảy thôi!
Nên là...

Ngân chu mỏ, đáp:

“Không nhớ gì hết...”

Hức, đau lòng...

Nhóc con hấn chăm sóc ngày nào giờ sao lại ăn nói phũ phàng với
hấn như vậy, đau ghê...

Cố nuốt nước mắt vào trong, hấn cười, nói:

“Còn chú thì nhớ cháu lắm nè”

Nói như vậy chắc đủ chân thành rồi nhỉ?

Trời đất, có cần nói kiểu vậy không cơ chứ? Người ngoài không biết
lại tưởng cô và chú yêu nhau mất...!Ngân đỏ mặt, không nói gì.

Cô cạn lời rồi!

Hấn xoay điện thoại sao cho gần má nhất có thể rồi hấn đưa tay chọc
vào má.

Hành động kì lạ của hấn làm Ngân khó hiểu.

Hử, chú có ý gì đây?

“Chú nhớ cháu lắm á nên là cháu gửi một nụ hôn lên đây đi”.

Chương 79: 79: Video Call 2

"Còn chú thì nhớ cháu lắm nè"

Nói như vậy chắc đủ chân thành rồi nhỉ?

Trời đất, có cần nói kiểu vậy không cơ chứ? Người ngoài không biết lại tưởng cô và chú yêu nhau mất...!Ngân đỏ mặt, không nói gì.

Cô cạn lời rồi!

Hắn xoay điện thoại sao cho gần má nhất có thể rồi hắn đưa tay chọc vào má.

Hành động kì lạ của hắn làm Ngân khó hiểu.

Hử, chú có ý gì đây?

"Chú nhớ cháu lắm á nên là cháu gửi một nụ hôn lên đây đi"

Trời ạ, cái gì thế này? Liệu có phải nằm mơ không thế? Nếu không phải là mơ thì một là hôm nay cô bị hâm, hai là chú bị hâm!

Chú...!chú có biết là nói chuyện kiểu đó rất dễ đánh cắp được trái tim cô không hả? Chú ngốc, chú siêu siêu ngốc!

"Gửi kìa gì đây hả chú?"

"Một nụ hôn gió là đủ!"

Cái...cái gì? Chú từ khi sang bên đó bị hâm hả? Hay tại chú xem phim ngôn tình nhiều quá nên là...

Đẹp đi, vớ vẩn quá trời! Không hôn gió gì hết, ngại muốn chết đi được!

"Nè, đừng bỡ chú như thế chứ"

Hắn giận dữ, nói như thể trách móc.

Cái quái gì đang xảy ra thế này? Mới có mấy tháng trôi qua thôi mà đã khiến một con người với tính cách khó chiều, khó ở, cục súc thay đổi như này ư...!Ngân không có quen đâu à nha!

“Eo ôi, hai người có cần ngọt ngào như vậy không? Anh nghe mà phát khiếp”

Ách, anh Kiệt ở đây từ bao giờ đấy? Mà anh ấy nghe được đoạn nào rồi?

Ngân đặt điện thoại xuống và nói chú chờ một lát, tí cô quay lại, còn mình thì đi đẩy anh Kiệt ra khỏi phòng mặc cho Kiệt rất muốn ở lại hóng hớt.

Kiệt bám vào tường, nói:

“Không, cho anh ở lại đi mà...”

Ôi, ông anh ơi là ông anh, ông làm ơn về giùm cho, ở lại, người ta cảm thấy phiền! Ông anh về chơi với bạn gái đi, đừng có chạy tung tăng khắp nơi hóng hớt chuyện người khác nữa.

Mặc dù đã cố hết sức mình nhưng Ngân không tài nào đẩy được Kiệt ra khỏi phòng, biết sức mình có hạn, Ngân dừng lại, thôi không đẩy Kiệt nữa.

Và Kiệt đã hiểu lầm rằng cô đồng ý cho mình ở lại phòng để hóng hớt, cậu quay lại định trở lại phòng.

Nhưng chưa kịp đặt chân trở lại phòng thì Ngân dẫm thật mạnh vào chân Kiệt trong sự ngỡ ngàng của cậu, Kiệt ăn vạ, ngồi bệt xuống đất cầm chân khóc lóc thảm thiết.

Nhân cơ hội này, Ngân gạt Kiệt ra, đi vào phòng.

Nhìn cảnh đáng thương của Kiệt và vì là người tốt bụng nên Ngân không đành lòng, cô mỉm cười, giơ tay chào, nói:

“Anh ngồi ngoài đó vui vẻ nha, kéo lạnh mông đó”

Mẹ nó, nhóc con đáng ghét này! Mồm miệng gì đâu mà ác quá trời, quá đất.

Kiệt tức cái lồng ngực luôn á.

Ngồi ăn vạ một lúc lâu mà không thành, Kiệt đành phải tự đứng dậy, buồn bã bước về phòng khi chưa hóng hớt được gì.

[...]

Ngân nằm ườn trên giường, tay cầm điện thoại giơ lên cao, say sưa

ngắm người qua màn hình điện thoại.

Khi quay lại cô không lên tiếng nên có lẽ chú không để ý, chú đang tập trung làm gì đó, hình như là viết gì thì phải.

Ôi, tuyệt vời! Hehe, Ngân phải chụp màn hình lại để lấy ảnh này đặt làm màn hình nền thôi.

Người gì đâu đẹp hết phần thiên hạ, cũng phải để cho người khác đẹp cùng chứ...

Ôi mẹ ời, càng ngắm càng muốn mất liêm sỉ...

“Ngắm đủ chưa?”

“Dạ, chưa”

À, lỡ mồm rồi.

Ngân ngại ngùng không dám nhìn vào màn hình nữa.

Trời ời, ngày gì đâu mà quê hoài thế không biết! Muốn đào hố nhảy xuống, muốn đội quần lên đầu...

“Nói chú nghe, giờ cháu có muốn gì không?”

Sao chú lại hỏi vậy nhỉ?

“Muốn gì cũng được ạ?”

“Có lẽ vậy...”

Sao lại trả lời mông lung vậy nhỉ? Ừm, muốn gì...!Rốt cuộc bây giờ Ngân đang muốn gì nhỉ? Từ khi gặp chú, cuộc sống của cô có thiếu thốn thứ gì đâu, mọi thứ đều đủ cả.

Thậm chí chú còn cho cô quá nhiều thứ đến nỗi thừa.

Phải rồi, mọi thứ đều đủ cả, giờ chỉ thiếu mỗi chủ nhân của thứ đó thôi!

Ngân không do dự, đáp luôn:

“Muốn chú!”.

Chương 80: 80: Trong Cơn Say 1

"Nói chú nghe, giờ cháu có muốn gì không?"

Sao chú lại hỏi vậy nhỉ?

"Muốn gì cũng được ạ?"

"Có lẽ vậy..."

Sao lại trả lời mông lung vậy nhỉ? Ừm, muốn gì...!Rốt cuộc bây giờ Ngân đang muốn gì nhỉ? Từ khi gặp chú, cuộc sống của cô có thiếu thốn thứ gì đâu, mọi thứ đều đủ cả.

Thậm chí chú còn cho cô quá nhiều thứ đến nỗi thừa.

Phải rồi, mọi thứ đều đủ cả, giờ chỉ thiếu mỗi chủ nhân của thứ đó thôi!

Ngân không do dự, đáp luôn:

"Muốn chú!"

Ha, nhóc con này học ai mấy câu nói vừa bá đạo vừa ngọt ngào thế này nhưng mà không sao, miễn là hấp thích là được!

"Ngân này..."

"Dạ?"

Sao bỗng dưng gọi hấp tên cô như vậy nhỉ? Hay có chuyện gì quan trọng muốn nói đây, hồi hộp quá trời ời...

"Đợi chú, chú sẽ không lấy bất kì người con gái nào khác làm vợ ngoại trừ..."

Ngoại trừ? Sao từ đằng sau chú đột nhiên nói nhỏ thế...

Nhưng mà nhỏ như vậy cũng đủ để Ngân nghe được rồi.

A, chú nói cái gì thế này...

Á, cô chưa kịp hỏi gì thì chú tắt luôn rồi.

Thật là...! Liệu từ đằng sau có phải như thế không nhỉ? Hay là cô nghe nhầm?

...

Hắn nhìn màn hình điện thoại hồi lâu, miệng không kìm được mà bật cười ngốc nghếch.

Phụt, thật tò mò xem biểu cảm của nhóc con khi nghe hắn nói vậy.

[...]

7 năm sau

Tại một quán bia

Ngân đặt cốc bia xuống bàn và ngược lên nhìn đồng hồ treo trên tường, ôi, đã muộn như vậy rồi à.

Còn cả tá việc đang chất đống ở nhà cần phải làm và lại hôm nay ăn chơi như vậy cũng đủ rồi, Ngân đứng dậy, cố tách khỏi đám bạn đại học, xin về trước.

Đang định bước ra ngoài thì có tiếng gọi với lại từ đằng sau, Ngân quay lại.

“Ngân, bà tự về được không đó?”

Tùng- bạn nam xinh xẻo năm nào tỏ tình với cô dưới chân cầu thang và bị hắn từ chối thẳng thừng, cậu thấy cô trong tình trạng không còn giữ được tinh táo, tay chân vung loạn xạ, đi nghiêng ngả, cậu chạy lại, kéo tay Ngân hỏi.

Ngân rút tay lại, từ chối khéo:

“Thôi, tôi có người đón ngoài qua rồi, ông về trước đi”

Rồi không đợi Tùng trả lời, Ngân đi ra ngoài luôn.

Cậu nhìn theo bóng lưng Ngân mỗi lúc một xa dần, rõ ràng làm gì có ai đón cô đâu ta? Chả nhẽ cô từ chối khéo cậu?

Tùng bất giác thở dài, cậu không đuổi theo cô nữa, ngồi lại xuống bàn và gọi bà chủ thêm mấy cốc bia nữa.

Đêm nay, cậu phải nhậu cho đã mới thôi! Bia được bà chủ đưa đến, Tùng cầm lấy, nốc cạn một hơi rồi cậu ngẩng đầu nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi.

7 năm rồi, cậu mất từng ấy năm để theo đuổi một cô gái mình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Ha, nói vậy ai mà tin vì giờ làm gì còn cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên? Giờ kiểu đó chỉ có trong phim, muốn tìm được ở ngoài đời ư? Khó lắm!

Tùng bật cười như một kẻ điên.

Phải rồi, lúc đầu cậu cũng có suy nghĩ y vậy, suy nghĩ đơn giản rằng: chỉ là một cảm giác thoáng qua như vậy, thì cảm giác đó nó cũng chóng đi mà thôi!

Nhưng nực cười thay, hết như một chất gây nghiện, con nghiện cứ lao đầu vào như con thiêu thân và chẳng biết đến ngày mai.

Tùng cũng vậy, tình yêu cậu dành cho cô ngày một nhiều hơn, chưa giảm đi một chút gì, cậu đắm đầu như một kẻ mù quáng.

Mất nhiều năm như vậy để theo đuổi, có nhiều lúc cậu cũng có chút hi vọng chiếm được trái tim của cô gái đó, những năm đó là tất cả công sức, tâm tư và tình cảm của thanh xuân, mọi thứ đều đủ cả. Nhưng...

Chỉ vừa nãy thôi, tất cả những hi vọng bé nhỏ ấy của cậu đều tan biến cả.

[...]

10 phút trước

Tùng nhìn Ngân đang nằm gục trên bàn, tay vẫn cầm cốc bia, miệng lẩm bẩm gì đó, cậu nhìn cô với ánh mắt trù ối.

Tùng rời khỏi chỗ ngồi của mình và đến ngồi xuống cạnh cô.

Trời ơi, đáng yêu chết mất! Tay cậu vô thức đưa lên xoa nhẹ mái tóc của Ngân làm cô chột nhứ mày, thấy vậy Tùng liền bỏ tay ra vì sợ làm cô không thoải mái.

Miệng Ngân mấp máy gì đó, Tùng nghe không rõ nên cậu cúi gần cô hơn và cậu chột sửng người.

Trong cơn say, Ngân gọi tên một người đàn ông một cách rất dịu

dàng và yêu thương.

Một cái tên Tùng chưa bao giờ nghe qua nhưng nó lại gây cho cậu cảm giác khó chịu vô cùng.

“Tuấn...”.

Chương 81: 81: Trong Cơn Say 2

10 phút trước

Tùng nhìn Ngân đang nằm gục trên bàn, tay vẫn cầm cốc bia, miệng lẩm bẩm gì đó, cậu nhìn cô với ánh mắt trù ối.

Tùng rời khỏi chỗ ngồi của mình và đến ngồi xuống cạnh cô. Trời ơi, đáng yêu chết mất! Tay cậu vô thức đưa lên xoa nhẹ mái tóc của Ngân làm cô chột nhứ mày, thấy vậy Tùng liền bỏ tay ra vì sợ làm cô không thoải mái.

Miệng Ngân mấp máy gì đó, Tùng nghe không rõ nên cậu cúi gần cô hơn và cậu chột sửng người.

Trong cơn say, Ngân gọi tên một người đàn ông một cách rất dịu dàng và yêu thương.

Một cái tên Tùng chưa bao giờ nghe qua nhưng nó lại gây cho cậu cảm giác khó chịu vô cùng.

“Tuấn...”

[...]

Càng nghĩ lại càng bức, càng sầu, Tùng lắc mạnh đầu, cầm cốc bia lên uống cạn một hơi rồi để mạnh xuống bàn.

Hộc, không ngờ có một ngày cậu lại suy sụp như vậy chỉ vì một thứ tình cảm đơn phương.

Tại sao? Tại sao tình cảm suốt bao nhiêu năm qua của cậu không được đáp lại kia chứ?

Ha, Tùng ơi là Tùng, sao mày khờ thế không biết? Vậy mà có lúc lại nghĩ người đó cũng thích mình cơ đấy, thật nực cười!

^

Oi, ông trời ơi là ông trời! Sao người lại ác với con đến thế? Sao người không cho con một tình yêu từ hai phía, sao người lại để con dính vào một tình yêu đơn phương mà khi dính vào đã biết trước là đau khổ?

Sao trong câu chuyện của cô ấy con chỉ là nam phụ mà không phải là bạch mã hoàng tử kia?

A, cậu không chấp nhận nổi việc người con gái mình yêu sâu đậm lại yêu một chàng trai khác chứ không phải là mình...

Đau...! Một cảm xúc đắng cay khó tả...

Tùng dựa vào thành ghế, ngẩng lên nhìn trần nhà suy nghĩ vu vơ chuyện gì đó.

[...]

A, đau đầu quá...

Ngân dựa người vào bức tường gần đó, cô nhú mày và ôm đầu.

Ngân ngẩng lên nhìn xung quanh và tự hỏi: đây là đâu? A, hay là cô đi lạc mất rồi? Ngân hoảng loạn, bàn tay siết chặt dây túi.

Chắc, biết thế cô không đi nhậu nhẹt với đám bạn làm gì...! Ôi, bước đi quá sai lầm!

Giờ phải làm sao? Chả nhẽ cô cứ đánh liều, đi về phía trước? À không, kéo càng đi về phía trước thì càng đi lạc hơn ấy!

Ước gì...

Không, đừng có ước nữa...! Người ta đi rồi, đi mãi rồi, không về đâu... Biết là vậy nhưng cứ sao...! Cứ sao Ngân vẫn cứ mong, cứ chờ? Rõ là ngu xuẩn!

“Em gái, đêm khuya như vậy sao lại đi một mình thế kia? Lại đây tụi anh đưa về”

Cái gì? Ngân quay đầu lại nhìn, một lũ nào đây? Cô lùi lại mấy bước thì bị một bàn tay ấn lại phía trước.

Chết tiệt, cô bị bao vây rồi sao?

Một tên trong đám khoảng 3, 4 thanh niên nhìn Ngân với ánh mắt thích thú, hần liếm môi, xem ra tên điên này không đợi được nữa rồi!

Hắn tiến lại gần, nâng cằm cô lên, hỏi:

“Em gái định trốn khỏi tụi anh sao?”

Em gái? Ai là em gái của đám các người hả? Ngăn gạt mạnh tay của hắn ta khỏi cằm mình.

Bực hết cả mình, nếu bây giờ cô mà không say thì cô đập tụi này ra bã rồi!

Một tên trong đám đó hòa theo, nói:

“Em gái cũng gan phết đấy, vậy mà lại dám từ chối đại ca”

“Yên tâm, tụi anh sẽ nhẹ nhàng với em”

Rồi cả đám bật cười thành tiếng to làm Ngân buồn nôn.

Hai từ “nhẹ nhàng” mà tên kia phát ra thật kinh tởm! Thật đáng ghê tởm!

“Tiếc quá, nhưng em gái này không hứng các anh đâu!”

Ngân mỉm cười, nói làm đám kia giận tím mặt.

Con ranh, mày dám khịa tụi này? Xem ra mày tìm đường chết rồi! Ngân quay người, nhân lúc tên đằng sau quá bất ngờ trước hành động của mình, cô tháo giày cao gót, đập mạnh vào đầu gã kia.

Lúc gã cúi xuống ôm đầu, Ngân đẩy mạnh làm gã ngã dúm dụi, cô dẫm lên người gã, chạy đi.

Chạy được một quãng thì Ngân đuổi hắn, cô dừng lại, lấy tay lau mồ hôi.

Biết thế hồi xưa cô chăm chỉ học thể dục, không thường xuyên cúp tiết thì có lẽ bây giờ cô đã chạy nhanh và xa như ngựa rồi...

Mặc dù rất muốn tiếp tục chạy nhưng cô không thể, Ngân ngã xuống, gọi nhỏ tên người đàn ông mà bấy lâu nay mình luôn ao ước được gặp lại:

“Tuấn...”

“Ừ, tôi đây!”.

Chương 82: 82: Thức Ăn Ngon 1

Chạy được một quãng thì Ngân đuổi hắt, cô dừng lại, lấy tay lau mồ hôi.

Biết thế hồi xưa cô chăm chỉ học thể dục, không thường xuyên cúp tiết thì có lẽ bây giờ cô đã chạy nhanh và xa như ngựa rồi...

Mặc dù rất muốn tiếp tục chạy nhưng cô không thể, Ngân ngã xuống, gọi nhỏ tên người đàn ông mà bấy lâu nay mình luôn ao ước được gặp lại:

"Tuấn..."

"Ừ, tôi đây!"

[...]

Cạch

Hắn đóng cửa, đi lại gần giường rồi cúi xuống, đặt cô nằm xuống giường.

Hắn ngồi xuống cạnh cô, say sưa ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu đang ngủ say không biết gì ấy.

Nhóc con này càng lớn càng xinh!

Cô khẽ nhú mồm rồi xoay người, miệng vô thức gọi tên hắn:

"Tuấn..."

Hắn cúi xuống, nói nhỏ bên tai cô:

"Nhóc con, từ khi nào em lại gọi hắt tên tôi ra như vậy? Thế là hư lắm đó!"

"Mà hư thì..."

Hắn ngừng lại, khước miệng cong lên:

"Sẽ bị phạt!"

Ngân, tôi về rồi, suốt mấy năm qua, ở bên Anh, tôi không ngừng nhớ

đến em.

Từ khi đặt chân xuống sân bay, tôi đã tìm mọi cách tôi cho là nhanh nhất có thể để gặp được em.

Tôi cũng có nghe Kiệt nói rằng, bạn nam sinh tỏ tình với em dưới chân cầu năm đó vẫn không ngừng theo đuổi em...

Chắc, trong những năm vừa qua, khi không có tôi bên cạnh, không biết cậu ta đã làm gì em chưa?

Cũng may, vừa nãy hấn đến kịp, nếu không, không biết rằng những kẻ đê tiện kia sẽ làm gì cô, tâm hồn trong trắng và thuần khiết của cô sẽ bị vấy bẩn.

Và hấn thì không bao giờ chấp nhận chuyện đó, hấn sẽ bóp chết những kẻ dám làm vấy bẩn cô!

[...]

“A!”

Ngân giật mình, bật dậy, cô thờ dốc khi nghĩ về giấc mơ kì lạ vừa xuất hiện kia.

Hộc, cái giấc mơ quái quỷ gì thế kia? Ngân cố gắng nhớ lại từng chút một về giấc mơ đó.

Trong giấc mơ, có một người đàn ông, cô không nhìn rõ mặt cho lắm, người đàn ông đó tiến gần lại phía cô và nói:

“Ngân, tôi về rồi đây, tôi đã về bên em rồi đây!”

Về bên cô? Cái gì mà về bên cô kia chứ? Làm gì có ai về bên cô đâu? Họ chỉ biết ra đi chứ chẳng bao giờ biết quay về, họ cứ thế rời xa cô, mãi mãi rời xa cô...

À mà khoan! Ngân giật bản mình, thoát khỏi những u sầu và suy nghĩ về giấc mơ kì lạ kia, cô nhìn xung quanh với ánh mắt lạ lẫm.

Đây là đâu? Cô đang ở đâu thế này?

A, tối hôm qua...

Tối hôm qua?

Hình như tối qua cô uống say rồi bị một lũ dê tiện quấy rối, cô nhanh chóng đập được một hay hai kẻ gì đó trong nhóm đấy và bỏ chạy...! Ờm, cố chạy lắm rồi nhưng vẫn không tài nào cắt đuôi được lũ đó. A, phải rồi, cô có ngất đi và hình như trước lúc ngất đi còn gọi tên người ấy, người mà suốt mấy năm qua cô luôn chờ đợi nhưng người đó không về...! Thôi nào, đừng có nhớ về người ta nữa, quên đi, quên đi, mau quên đi! Mà hình như có người đỡ cô thì phải rồi người đó nói gì, cô không rõ, hay là cô nhầm ta? Ấy, mà khoan, kèo căn nhà cô đang ở đây cũng là nhà của lũ dê tiện kia cũng nên! Chết, chết, sao cô có thể ngủ ngon lành như thế trong căn nhà của lũ đó chứ? Ngân nhú mày, cố nghĩ xem giờ làm sao để ra khỏi được căn nhà này.

Rượu bia chết tiệt, mi hại ta đầu đau như búa bổ!
Ngân kéo chăn, định bước xuống giường thì cánh cửa phòng bật mở làm cô giật mình.
Hắn mở cửa phòng, một tay cầm nắm đấm cửa, một tay cầm khăn lau đầu, hắn chỉ quần khăn đúng phần dưới, còn đầu phần trên để hở hết 6 múi men lì.

Ủa, trong lúc hắn đi tắm thì nhóc này đã dậy rồi à?
Hắn nhìn Ngân từ trên xuống dưới rồi nói:
“Em như vậy là đang thử thách tôi đó à? Em nên biết tôi là đàn ông!”.

Chương 83: 83: Thức Ăn Ngon 2

Ngân nhú mày, cố nghĩ xem giờ làm sao để ra khỏi được căn nhà này.

Rượu bia chết tiệt, mi hại ta đầu đau như búa bổ!

Ngân kéo chăn, định bước xuống giường thì cánh cửa phòng bật mở làm cô giật mình.

Hắn mở cửa phòng, một tay cầm nắm đấm cửa, một tay cầm khăn lau đầu, hắn chỉ quần khăn đứng phần dưới, còn đầu phần trên để hở hết 6 múi men lì.

Ủa, trong lúc hắn đi tắm thì nhóc này đã dậy rồi à?

Hắn nhìn Ngân từ trên xuống dưới rồi nói:

“Em như vậy là đang thử thách tôi đó à? Em nên biết tôi cũng là đàn ông!”

Ngân đã chẳng để tâm đến bất kì câu nói nào của hắn từ khi cô ngẩng đầu lên nhìn.

Không hẹn, từng dòng kí ức cứ liên tục ào về trong đầu cô.

Câu hỏi của hắn ở sân bay năm nào hiện về khiến Ngân tưởng rằng mọi việc chỉ vừa diễn ra dăm phút trước mà thôi.

“Chờ chú được không?”

Rồi khi đó cô cầm lấy đuôi áo của hắn và nói dứt khoát rằng dù có 5 năm hay 10 năm đi chẳng nữa, cô vẫn sẽ chờ, luôn luôn chờ hắn trở về!

Có thứ gì đó ươn ướt, mặn mặn chảy xuống rồi lướt qua bờ môi cô.

Ngân cúi xuống, đưa tay ra hứng, thì ra cô đã khóc mất rồi...

“Sao lại khóc?”

Hắn chạy đến, ngồi xổm xuống trước mặt cô, giọng lo lắng.

Ngân lắc nhẹ đầu, lau nước mắt.

Chú đã về, vậy là mọi chuyện đều ổn cả rồi, cô sẽ không phải mong chờ một cách vô ích một người nào nữa.

Ngân hít một hơi thật sâu, mỉm cười và nói:

“Chú, i love you!”

Chà, xem ra mới có 7 năm thôi mà nhóc con của hắn đã chịu không nổi rồi.

Không sao, hắn cũng chịu không nổi rồi đây.

Khi cả hai tâm đồng ý hợp như vậy thì triển luôn, cần chần chừ gì nữa!

Một niềm vui thoáng hiện qua khuôn mặt của hắn, hắn giơ tay vuốt ve khuôn mặt đầm lệ của cô, nói:

“Được, nửa tháng nữa chúng ta kết hôn!”

Hả? Kết hôn? Sao...!sao cơ, kết hôn cái gì mà kết hôn? Ôi, hắn hiểu sai câu nói của cô mất rồi! Ngân đỏ mặt, cúi xuống, nói lí nhí:

“I love you ở đây là mừng chú về”

“...”

Quê! Ôi con sông quê, con sông quê.

Trời má, quê chết khiếp! Trời ơi, sao hắn lại tưởng câu “i love you” đó của cô là tỏ tình với hắn kia chứ? Bỏ mẹ, hắn muốn đào hố để nhảy xuống quá.

Vừa nãy, hắn lại còn nói nửa tháng sau sẽ tổ chức đám cưới kia chứ...

Ngân chẳng thèm quan tâm đến hắn nữa, tự dưng thấy đói đói nên cô định đứng dậy đi đồ ăn thì bị hắn kéo lại, đè xuống giường.

Ngân tròn xoe mắt nhìn hấn, nghĩ bụng: chú lại định giờ trò gì nữa đây?

“Chú, cháu đói rồi”

Hấn trả lời, vẻ hờ hững lắm:

“Đó là việc của em, đâu liên quan gì đến tôi?”

Không liên quan cái đầu chú ý, chú đề cô như thế này thì làm sao cô cựa quậy được hả? Ủa, sao từ khi nào chú xưng tôi với cô luôn rồi? Kệ đi, cô không rảnh quan tâm, chắc chú xem phim ngôn tình nhiều quá nên lú rồi ý mà.

“Chú đề cháu như này thì làm sao cháu đi tìm đồ ăn được?”

“Ngân, tôi cũng đói rồi”

Ừ kệ chú chứ, chú đói đâu liên quan gì đến cô? Chú đói thì phải tự đi tìm thức ăn mới no được, chú cứ đề cô như thế này thì làm sao mà no cho được? Người gì đâu mà kì, đói thì không đi tìm đồ ăn, cứ thích ở đây đề người ta ra mới chịu cơ! Kì quá trời!

“Thế thì chú bỏ cháu ra rồi đi tìm thức ăn đi”

Ồ không, nhóc con ngây thơ của hấn ơi, hấn đã nói như vậy rồi mà sao cô vẫn không hiểu.

Đây là cố tình không hiểu hay thật sự không hiểu đây? Hấn liếc môi, nói:

“Không cần, thức ăn ở ngay trước mặt đây rồi!”.

Chương 84: 84: Cả Đời Này

"Ngân, tôi cũng đói rồi"

Ừ kệ chú chứ, chú đói đâu liên quan gì đến cô? Chú đói thì phải tự đi tìm thức ăn mới no được, chú cứ dè cô như thế này thì làm sao mà no cho được? Người gì đâu mà kì, đói thì không đi tìm đồ ăn, cứ thích ở đây dè người ta ra mới chịu cơ! Kì quá trời!

"Thế thì chú bỏ cháu ra rồi đi tìm thức ăn đi"

Ồ không, nhóc con ngây thơ của hấn ơi, hấn đã nói như vậy rồi mà sao cô vẫn không hiểu.

Đây là cố tình không hiểu hay thật sự không hiểu đây? Hấn liếc môi, nói:

"Không cần, thức ăn ở ngay trước mặt đây rồi!"

"Hà? Đâu?"

Ngân xoay đầu nhìn nhưng chẳng thấy gì, làm quái gì có thức ăn nào đâu? Hấn cúi xuống sát mặt cô, ở cái khoảng cách này, môi chạm môi là chuyện rất dễ xảy ra.

"Ngân, thức ăn ở trong mắt tôi đây!"

Ơ, trong mắt của hấn bây giờ là cô mà! Dờ hơi, cô đâu phải là đồ ăn! Ngân định dấm cho hấn một phát thì có giọng đùa cợt quen thuộc ở ngoài cửa.

"Chắc, chắc! Mới gặp nhau thôi mà đã muốn làm người ta có em bé rồi, anh hai cũng ghê thật!"

"Anh Quang, mau qua đây xem này!"

Rồi chẳng biết từ đâu, Quang chạy lại đứng ở ngoài cửa, nở nụ cười thích thú và nói:

"Xem ra anh hai không chờ được nữa rồi!"

Anh Kiệt và anh Quang...!Quái gì đây? Hai anh đến từ khi nào thế?

Ngân vội đẩy hắn ra, cô ngồi dậy, chỉnh lại đầu tóc, quần áo rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn bị cô đẩy mạnh quá lăn luôn xuống đất, mãi một lúc sau mới định thần lại và ngồi dậy, giờ giọng hờn trách Kiệt và Quang:

“Hai đứa làm hỏng chuyện tốt của anh rồi đấy!”

Kiệt và Quang nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu, nhún vai, nghĩ bụng: tội em có làm gì đâu!

[...]

Cạch

Ngân đóng cửa phòng tắm, ra ngoài thấy hắn đang nấu ăn trong bếp, còn lại Quang với Kiệt thì biến mất tiêu đâu không biết.

Ngân nhìn xuống, ngại ngùng, biết thế lần sau cô luôn mang một bộ quần áo dự phòng để thay lúc cần thiết, giờ không có quần áo dự phòng...!Hức, cô phải mượn áo của hắn đây này!

Mà khổ nỗi, người gì đâu cao thế không biết, cao hết phần thiên hạ luôn rồi, thành ra quần áo cũng dài, Ngân mặc áo mà khỏi mặc quần luôn, áo nó dài đến đùi, cánh tay áo cũng dài quá...!Cô thì hí hoáy này giờ không xắn nữa đành vác xác ra phòng bếp nhờ hắn vậy.

[...]

Hắn đang nếm thử xem thức ăn có vừa miệng không thì cô đi vào với cái áo dài che gần nửa đùi của hắn, hắn bật cười nhìn cô làm Ngân đỏ bừng mặt.

Cười cái gì? Cô biết mình lùn rồi, không cần cười đâu...

Ngân giơ hai tay lên trước mặt hắn, nói lí nhí:

“Xắn tay áo...”

Hắn để thìa xuống bát, ngoan ngoãn xắn tay áo cho cô.

Ngân có chút ngại ngùng với khoảng cách gần như vậy và cô thấy bản thân thật khó hiểu.

Rõ ràng lúc nhỏ cô đâu có cảm giác ngại ngùng, xấu hổ như này khi ở bên chú.

Thôi kệ đi, có lẽ từng ấy năm không gặp, giờ gặp lại thấy ngại ngùng,

xấu hổ cũng là bình thường thôi.

Cảm giác bình thường ấy mà...

Ngân quay mặt nhìn về phía đồ ăn mà muốn vồ tới ngay để ăn.

A, đói quá đi! Xắn xong tay áo, hắn bắt ngờ ôm chầm lấy Ngân, cô không đẩy hắn ra vì đầu óc đã quay cuồng trước hành động này, chẳng còn sức lực đâu để đẩy hắn ra.

A...!A, sao tự nhiên ôm cô chặt cô như vậy...

“Ngân...”

Đột nhiên hắn gọi tên làm cô giật bắn mình.

Sở thích gần đây là của hắn là gọi tên cô hay gì mà gọi tên cô hoài vậy, không biết ngại hay sao...!Hắn không ngại nhưng cô ngại lắm đó.

“Vâng?”

“Em không biết xắn tay áo, không sao, cả đời này tôi xắn tay áo cho em!”.

Chương 85: 85: Nhanh Kiểm Vợ!

Ngân quay mặt nhìn về phía đồ ăn mà muốn vồ tới ngay để ăn.

A, đói quá đi! Xắn xong tay áo, hắn bất ngờ ôm chầm lấy Ngân, cô không đẩy hắn ra vì đầu óc đã quay cuồng trước hành động này, chẳng còn sức lực đâu để đẩy hắn ra.

A...!A, sao tự nhiên ôm cô chặt cô như vậy...

“Ngân...”

Đột nhiên hắn gọi tên làm cô giật bắn mình.

Sở thích gần đây là của hắn là gọi tên cô hay gì mà gọi tên cô hoài vậy, không biết ngại hay sao...!Hắn không ngại nhưng cô ngại lắm đó.

“Vâng?”

“Em không biết xắn tay áo, không sao, cả đời này tôi xắn tay áo cho em!”

Hể? Sao tự dưng lại nói kiểu sến sẩm như vậy? Chẳng biết sao nhưng cô có cảm giác đây là câu nói chê bai hơn là câu nói lãng mạn, hoặc là không phải như cô nghĩ...

Haha, chắc cô nghĩ nhiều rồi, hắn mà cũng biết ăn nói lãng mạn sao, có mà mặt trời mọc đằng Tây nghe còn dễ tin hơn! Ngân đẩy hắn ra, thể hiện rằng không có hắn thì cô cũng vẫn có thể tự xắn tay áo được.

Hứ, xem nữ chính ta thể hiện đây!

Ngân kéo lại tay áo làm hắn có chút khó hiểu.

Không phải đòi hắn xắn tay áo lên sao, sao giờ lại kéo hết xuống rồi?

Hắn im lặng đứng nhìn cô tự xắn tay áo, để xem nhóc con này giỏi giang đến đâu!

Một lúc sau

Hắn phì cười, cốc nhẹ vào đầu cô và nói:

“Thôi được rồi, không cần cố làm nữa, để tôi làm cho!”

Hức, Ngân chưa bao giờ thấy mình ăn hại đến như thế! Sống hơn 20 năm của cuộc đời rồi mà có tay áo thôi cũng không biết xắn.

A, cô thua cả một đứa con nít!

[...]

Sau khi ăn sáng xong, Ngân hỏi hắn có bận việc gì không, nếu không thì trở cô đến kí túc xá của trường thu dọn đồ đạc.

Hôm qua, sau khi tổ chức tiệc chia tay do lớp tổ chức thì Ngân lại cùng đám bạn hay chơi đi nhậu một bữa nữa.

Do say quá, cô đi lung tung rồi ai ngờ gặp lại hắn, hắn lại đưa cô về nhà, thành ra sách vở, quần áo, các thứ đồ của Ngân vẫn còn nguyên ở kí túc xá, phải nhanh về dọn dẹp không lại không có thời gian mất.

Hắn vui vẻ đồng ý ngay, dù sao hắn cũng đang rảnh và lại hắn cũng muốn đi qua xem trường đại học cô học một lần.

...

Roẹt

Ngân kéo khóa túi đồ, định đeo lên vai thì bị hắn giành mất túi, hắn nói để hắn cầm cho, cô chẳng ngu gì mà từ chối, cái túi đồ đó của cô nặng muốn chết, cô làm oai vậy thôi chứ cô mà đeo thì tụt vai!

Cô và hắn đi dọc hành lang kí túc xá, đi được gần ra ngoài thì thấy tiếng nói chuyện có phần quen thuộc nên Ngân chủ động dừng lại trước, đứng lại nghe ngóng.

Ngân kéo hắn núp sau bức tường, cô lộ nửa mặt ra ngoài xem tiếng nói quen thuộc kia là của ai.

Ừa, tưởng ai, hóa ra là cái Trang, bạn thân của cô đây mà.

Sao nghe giọng cái Trang nó bực bội thế nhỉ, đang cãi nhau với ai thì phải.

Ngân cố gắng nhích thêm một tí nữa để nhìn được người còn lại đang nói chuyện với Trang.

Ôi dào, tưởng ai, thì ra là người quen cả! Đó chẳng phải người xa lạ nào, là anh Kiệt! Ủa, mà anh Kiệt với cái Trang có quen nhau à? Sao cô không biết nhỉ, cũng chưa từng nghe cái Trang nó nói gì...

Hừm, xem ra có ẩn tình rồi!

“Sáng nay anh đi đâu mà người toàn mùi phụ nữ thế này?”

Cái Trang nó chống nạnh, giọng trách móc.

À, nghe được câu này thì cô cũng hiểu phần nào câu chuyện rồi, thảo nào cái Trang bình thường nó hiền lành, không bực bội, cáu kỉnh với ai, nay lại tỏ thái độ như thế.

Nghe nói sáng nay anh Kiệt phải đi xem mắt, mặc dù đã cố gắng từ chối đủ kiểu nhưng đối tượng dai như đĩa, lúc anh Kiệt định đứng dậy, rời đi còn cố níu kéo, xong lại còn ôm anh ấy nữa.

Hành động như vậy thì thảo nào người anh Kiệt toàn mùi phụ nữ...

Mà xem ra cái Trang nó vẫn chưa biết chuyện anh Kiệt bị bố mẹ bắt đi xem mắt nên mới trách anh ấy như thế...

Kiệt nhìn Trang vẻ hối lỗi, cậu biết là người mình toàn mùi phụ nữ nên cũng cố chạy nhảy đủ kiểu để hết mùi rồi ấy, nhưng mà khiếp quá trời, cái mùi ấy nó không lan đi được.

Cậu chịu đấy, hết cách làm mùi đó lan đi, cũng sắp đến giờ hẹn bạn gái nên Kiệt lái xe đi luôn, đến đó rồi giải thích với cô ấy cũng được, chứ đến đón muộn lại tội cô ấy đứng chờ, mỏi chân ra.

Thấy đáng về hối lỗi nhưng lại chẳng nói năng gì của Kiệt mà Trang phát bực.

Đúng ra sai hay không sai thì cũng phải mở miệng mà nói chứ, chả lẽ còn đợi cô cạy miệng mới nói?

Hừ, không ngờ bạn trai yêu từng ấy năm nay lại chán cơm, thèm phở.

Mặc dù biết trước sẽ có ngày như này nhưng Trang vẫn cứ thấy đau đau.

Chán cô rồi đúng không? Được, thế thì chia tay! Từ giờ mỗi người một đường!

“Chia tay đi!”

“Không!”

Kiệt dứt khoát nói.

Ồ, lần đầu tiên Ngân thấy anh Kiệt ngầu kiểu vậy nha! Xem ra tình cảm của anh Kiệt đối với cái Trang là thật lòng rồi! Anh Kiệt phải mau giải thích đi thôi chứ không mất một tình yêu đẹp đấy.

Trang chẳng thèm để ý đến lời từ chối của Kiệt, cô giật vali đựng đồ đạc cá nhân của mình và lướt qua người Kiệt.

Hừ, đồ tồi! Để cái Trang này chống mắt lên mà xem thiếu đây anh sống có nổi không, cái Trang này cho anh lụy chết đi!

Kiệt quay phắt lại, kéo tay Trang về phía mình, nhanh trí, cậu áp sát môi mình vào môi cô.

Xem ra chỉ còn cách này cậu mới trị được nhóc con bướng bỉnh này! Hấn núp sau tường chứng kiến thầm giờ ngón cái lên, hành động bá đạo lần này của Kiệt, hấn đánh giá 5 sao!

Hấn nói nhỏ:

“Em trai mình cũng ok phết đấy! Mình cũng phải nhanh chóng hành động thì mới nghĩ tới việc nhanh có vợ!”.

Chương 86: 86: Hành Hạ Trên Giường

Trang chẳng thèm để ý đến lời từ chối của Kiệt, cô giật vali đựng đồ đạc cá nhân của mình và lướt qua người Kiệt.

Hừ, đồ tồi! Để cái Trang này chống mắt lên mà xem thiếu đây anh sống có nổi không, cái Trang này cho anh lụy chết đi!
Kiệt quay phắt lại, kéo tay Trang về phía mình, nhanh trí, cậu áp sát môi mình vào môi cô.

Xem ra chỉ còn cách này cậu mới trị được nhóc con bướng bỉnh này!
Hắn núp sau tường chứng kiến thầm giờ ngón cái lên, hành động bá đạo lần này của Kiệt, hắn đánh giá 5 sao!

Hắn nói nhỏ:

“Em trai mình cũng ok phết đấy! Mình cũng phải nhanh chóng hành động thì mới nghĩ tới việc nhanh có vợ!”

“Chú im xem nào, cháu còn đang nghe”

Ngân vỗ bốp vào tay hắn, giọng trách móc.

Quay lại với hành động phải gọi là vô cùng, vô cùng bá đạo của Kiệt, Ngân đánh giá rất cao.

Hôn rồi, hôn rồi, cuối cùng cũng hôn rồi! Sớm muộn gì thì hai người cũng sẽ có em bé mà thôi!

Không biết cái Trang nó sẽ thế nào đây?

Trang vội đẩy Kiệt ra, cô lấy hai tay che mặt xấu hổ.

Má, cô vừa bị ép hôn, đây là hành vi bất hợp pháp, phải gọi cảnh sát!
Hức, cô còn nhỏ mà, hôn như vậy có mang thai hay không?

Kiệt gỡ hai tay đang che mặt của Trang ra, hỏi:
“Bình tĩnh lại chưa? Rồi thì nghe anh giải thích”
Bình tĩnh cái đầu anh ý! Làm vậy với người ta mà còn đòi bình tĩnh được à! Trời ơi là trời, ước gì bây giờ anh ấy là một con gà, Trang sẽ vặt sạch lông rồi quăng anh vào nồi để luộc...
Đồ lưu manh!

[...]

Ồ là la! Phần hay tới rồi đây, không biết anh Kiệt sẽ giải thích như thế nào để cái Trang nó hết hiểu lầm ta.
Ngân hoàn toàn bị cuộc đối thoại của Kiệt và Trang cuốn hút đến nỗi cô chẳng còn quan tâm đến sự hiện diện của người đằng sau, bản thân bị nó lơ làm hần khó chịu vô cùng.

Hắn chẳng hứng đứng hóng hớt chuyện của Kiệt và Trang nữa, giờ tay kéo cô đi mặc cho cô gào thét đủ kiểu như là:

“A, chú bỏ cháu ra!”

“Không, cháu không về đâu! Cháu muốn hóng tiếp!”

Nhức đầu thật đấy!

Út à, em lo giải thích với bạn gái em cho tốt vào, còn anh sẽ lo chuyện với vợ anh!

[...]

Mặc dù đã về đến nhà rồi nhưng cục tức trong Ngân vẫn không nuốt nổi.

Đứng đó có muỗi đốt, hơi đau một chút nhưng mà nó đáng gì đâu á.

Huhu, Ngân đã bỏ lỡ quá nhiều thứ hay ho trong cuộc sống rồi...
Cô ngồi trên giường, khoanh tay lờm nguýt hần một hồi lâu.

Phải mãi đến lúc hắn đưa cho cô gói bim bim, cô mới thôi không lờm nguýt hần nữa mà ngoan ngoãn ngồi ăn hết gói bim bim.
Hehe, có đồ ăn đến rồi thì tạm dẹp mọi bức tức qua một bên, xử lý xong đồ ăn rồi bức tức tiếp cũng chưa muộn!
Ngân đã chán ngấy khi phải ngồi im trên giường của hắn, cô đứng dậy đi ra ngoài phòng khách ngồi, vừa ăn vừa mở tivi lên xem.

Ú ù u, cô có duyên với trai đẹp phết à nha!
Vừa mở tivi lên xem thì cũng là lúc chương trình trước kết thúc, chương trình tiếp theo đây là một bộ phim mới nổi gì đó, cô nhớ không rõ tên, thứ nhất là vì phim đó tên nó dài, thứ hai cô nảo cá vàng, thứ ba, cái này quan trọng nhất này, cô mãi ngấm dàn diễn viên quá nên không còn tâm tư nào để ý đến tên phim nữa rồi!
Khoan nói về nội dung phim, thứ đầu tiên phải nhắc tới là dàn diễn viên toàn trai xinh, gái đẹp không à.

Úi trời, nhìn mà mê!

“Chú qua đây, cùng cháu xem phim này nè”

Ngân chẳng quan tâm hẳn đang bận chuyện gì, hôm nay cô phải kéo hẳn xem phim cùng bằng được mới thôi! Nghe đâu hôm nay có tiểu tam xuất hiện, mà mỗi khi phim xuất hiện tiểu tam là cô sẽ không kìm chế được bức bối, cô sẽ giơ tay, giơ chân đấm đá gì đó một cách khùng điên, đấm đá như vậy cũng chẳng bổ nên là phải rủ hẳn qua đây, có gì thì...!đấm đá hẳn cho đã cái tay!
[...]

A, tức chết con tiểu tam mà, tại sao nó mặt dày thế không biết! Trời ơi, lạy con tiểu tam, mày về nhà chơi đi, đừng hành anh chị tao đau khổ như thế.

Hức, nhìn nữ chính khóc mà thương ghê luôn ý.

Ước gì Ngân bay vô được cái màn hình tivi kia, nếu được thì cô sẽ tặng nữ chính một cái ôm thật chặt.

Ngân giận cá chém thớt, cô siết chặt tay của hẳn, miệng không ngừng chửi thề.

Hắn cũng chẳng cản gì cô đâu, bởi hẳn quen quá với cái tính khùng điên này của cô rồi.

Một suy nghĩ hay ho vừa xoẹt qua, hẳn liền nắm tay cô rồi chỉ vào phòng ngủ, nói:

“Hành hạ tôi ở đây không được hay cho lắm.

Hay là tôi và em vào trong phòng ngủ? Rồi khi đó em hành hạ tôi trên giường cũng được!”.

Chương 87: 87: Thách Thức

Ngân giận cá chém thớt, cô siết chặt tay của hắn, miệng không ngừng chửi thề.

Hắn cũng chẳng cản gì cô đâu, bởi hắn quen quá với cái tính khùng điên này của cô rồi.

Một suy nghĩ hay ho vừa xoẹt qua, hắn liền nắm tay cô rồi chỉ vào phòng ngủ, nói:

“Hành hạ tôi ở đây không được hay cho lắm.

Hay là tôi và em vào trong phòng ngủ? Rồi khi đó em hành hạ tôi trên giường cũng được!”

Hức, đồ...!đồ biến thái!

Ngân đỏ mặt, đá vào mông đẩy hắn xuống đất.

Biết thế cô không gọi hắn ra đây ngồi xem phim cùng, thôi hắn biến đi giùm để cô còn xem phim.

A, cái mông của hắn muốn vỡ ra...!Trong cùng một ngày, bị cùng một người tác động dẫn đến việc lăn xuống đất.

Lần đầu là bị đẩy lăn từ giường xuống đất, ok, hắn ổn! Lần hai là bị đá từ ghế lăn đất, ok, hắn ổn...

[...]

Hắn đặt chậu quần áo định đem phơi xuống đất, đi rửa qua tay rồi đem chặn từ phòng ngủ ra đắp cho cô.

Haiz, nhóc con này...!ăn xong là ngủ, lớn vậy rồi mà chẳng biết lo nghĩ điều gì hết, cứ như đứa con nít ý!

“Ừm...”

Ngân xoay người, chẳng hiểu mơ ngủ thấy anh đẹp trai hay gì tự nhiên kéo tay hấn khiến hấn mất đà ngã, may sao hấn chống tay kịp thời, không thì ngã đè xuống cô rồi.

Ngân mỉm cười, nói:

“A, anh đẹp trai...”

Cái quái gì vậy trời? Hóa ra là nhóc con này mơ ngủ thấy anh đẹp trai hả? Vậy mà...! vậy mà hấn lại cứ tưởng rằng cô nằm ngủ mơ thấy hấn nên mới kéo tay hấn như vậy...

Hóa ra là hấn ảo tưởng! Đáng!

Đồ mê trai! Đồ mê trai! Đồ mê trai! Ba từ này hấn muốn hét lên cho cả thế giới biết được cô là người như thế nào! Hừ, trước kia cô còn bé, còn nhỏ, mê trai ư, hấn không chấp, không phạt! Giờ cô lớn rồi, mê trai ư, ha, đương nhiên hấn phạt! Nhưng mà phạt ở đâu không phải là cầm roi mây các kiểu rồi quật mấy quật đâu nha...

Hehe, phạt như nào thì chỉ có hấn mới biết được.

Bực mình, hấn đứng dậy, không thèm quan tâm dáng vẻ ngủ dễ thương của cô nữa mà tiếp tục đi phơi quần áo.

[...]

Oái, mình ngủ quên từ lúc nào không biết...

Như có một lực đẩy vô hình, Ngân bật dậy.

Trời đất, tiếc ghê cơ! Cô đang có một giấc mơ đẹp bên một soái ca và trong mơ, cô cùng soái ca đang đi du lịch nữa chứ.

Ôi, lãng mạn làm sao!

Nhưng mà...

Đúng lúc soái ca kia định đeo nhẫn vào tay cô thì...

Thì cô tỉnh dậy...

Ôi, ông trời bất công, sao người không để con tiếp tục chìm đắm trong giấc mơ lãng mạn kia?

“Dậy rồi hả? Mơ đến đâu với anh đẹp trai của em rồi?”

Oái, giật hết cả mình! Hấn cứ ẩn cứ hiện như con ma ý, hù một

người con gái yếu đuối, nhu nhược như cô phải rớt tim mấy lần.

Ủa? Sao hần biết? Sao hần biết cô ngủ mơ thấy soái ca? Bộ hần là thần hả trời?

Ngân bực dọc, nói:

“Chẳng đến đâu cả, tự dừng lại bật dậy”

Thế mới cay!

Hần bật cười, hần cười như chưa bao giờ được cười vậy.

“Chú đừng có cười nữa”

Nay xem phim đã bực rồi, tại con tiểu tam hết đây, huhu.

Giờ lại còn bực hơn.

Bực mình chết đi được, không an ủi người ta thì thôi, đây lại cười to như thế, người gì đâu kì.

Hần cố nhịn cười, nói:

“Cười đâu...”

Đó, hần lại còn chối nữa...!Hức, tổn thương sâu sắc, cái kiểu nhịn cười cố nói kia mà nói không cười.

Hừ!

Ủa, sao hần mới chọc có tí thôi đã xù hết lông lên rồi? Mà thôi kệ, dù sao cũng dễ thương.

Càng nghĩ lại càng bực, cô không chịu bị chọc như này đâu, cô cũng không phải dạng vừa, hần nghĩ gì cô chịu thiệt.

Ngân cầm cổ áo hần, kéo lại gần, giọng thách thức:

“Chú có tin, chú còn cười nữa là tôi hôn chết chú không?”.

Chương 88: 88: Đẩy Nhanh Tiến Độ 1

Ủa, sao hấn mới chọc có tí thôi đã xù hết lông lên rồi? Mà thôi kệ, dù sao cũng dễ thương.

Càng nghĩ lại càng bức, cô không chịu bị chọc như này đâu, cô cũng không phải dạng vừa, hấn nghĩ gì cô chịu thiệt.

Ngân cầm cổ áo hấn, kéo lại gần, giọng thách thức:

“Chú có tin, chú còn cười nữa là tôi hôn chết chú không?”

Hể, nhóc con dạo này phát ngôn toàn những câu đi vào lòng người thôi à nha! không sao, hấn thích! Hấn vuốt má cô, giọng không kém phần thách thức:

“Ồ, em thử xem?”

Được, đây là hấn thách cô đấy nhá! Bà con gần xa đi qua xin đừng hiểu nhầm gì thêm! Ngân nhắm mắt, kéo hấn lại gần.

Hôm nay, cô thử chơi liều một phen!

Hấn rất ngạc nhiên với hành động của cô và suýt chút nữa bản thân đã bị cuốn vào nó.

Mặc dù rất muốn nhưng hấn phải ngăn bản thân lại, hấn giơ tay bịt miệng cô và nói:

“Ngân, giờ không phải lúc”

Đúng vậy, giờ không phải lúc, hấn đợi một ngày cô tự nguyện dâng hiến, chứ không phải vì một lời thách thức mà làm liều.

“Thôi được rồi, em ra đằng kia rửa mặt cho tỉnh táo đi rồi chúng ta đi ăn trưa”

Ngân gật đầu rồi đứng dậy đi rửa mặt, tâm trạng cô lúc này khá hỗn loạn.

Vào phòng tắm, Ngân đứng soi mình hồi lâu trong gương và tự giơ tay tát mình một cái rõ đau nhằm giúp bản thân tỉnh táo lại.

Nếu vừa nãy, hắn không ngăn hành động của cô lại, có lẽ...!có lẽ cô và hắn đã chạm môi rồi!

Còn nữa, hắn nói giờ không phải lúc, nghĩa là sao? Cô không hiểu gì hết!

Ngân ngẩng lên, véo mạnh hai má của mình rồi mở cửa đi ra ngoài.
[...]

Hắn trở cô đến ăn tại một quán phở gần đó, kì lạ thay món phở của quán này chính là món mà Ngân đang thèm, liệu có phải trùng hợp quá không? Thôi kệ, ăn rồi hỏi sau cũng được, lấp đầy cái bụng đói đã.

Hắn cùng cô đi vào và cả hai ngồi xuống bàn trống duy nhất còn lại trong quán.

Ôi chao, sao hôm nay quán nhiều khách thế không biết!

Hắn dẫn cô ngồi đó trông chỗ, còn hắn thì đi gọi món.

Ngân ngồi xuống, nhìn xung quanh quán mấy lượt, quán giờ khác trước quá...

Cạch

Đặt bát phở gà đang còn nóng xuống trước mặt cô, hắn lấy đôi đũa và thìa đựng trong khay, dùng giấy lau đi lau lại mấy lượt rồi đưa cho cô.

Ngân đã quá quen với hành động kiểu này của hắn nên cô cũng chẳng ngại ngần gì liền cầm lấy thìa và đũa ăn luôn.

Hồi còn nhỏ, hắn làm y vậy, mỗi tội hồi đó, nhiều khi hắn còn súc cho cô ăn, nhưng giờ lớn rồi, không súc, không đút gì nữa, ngại chết.

[...]

Hắn quay lại lấy thêm một suất phở nữa cho mình thì bị chị Hương, chủ quán phở trên rằng:

“Lần đầu thấy em mang người theo cùng đến ăn đó nha.

Ồ, phải rồi...!”

Chị Hương đảo mắt một vòng rồi dừng lại ở bàn cô đang ngồi, chị nói tiếp:

“Lại còn là con gái nữa”

Không phải là có ẩn tình ở đây sao? Và mọi hành động ân cần lúc nãy của hắn đều đã lọt hết vào tầm ngắm của chị Hương rồi.

Một người có kinh nghiệm lâu năm như chị Hương đây không tin trong chuyện này không có ẩn tình đâu nha.

Hehe, tốt nhất là mau khai hết ea đi!

“Đúng là chị Hương kinh nghiệm, đều bị chị nhìn thấy hết rồi”

Xời, chị mà mà lì, không siêu sao được! Haiz, nhưng mà cũng vì có nhiều kinh nghiệm quá nên đến tuổi này rồi, chị đây vẫn FA...

Đáng quá, huhu...

À, phải rồi, xem nữa thì quen, không biết bao giờ thì khách quen của quán mới dám bày tỏ tình cảm với con gái nhà người ta đây.

Còn chần chừ là người ta bỏ đi theo người khác mất đấy, phải hành động nhanh gọn lẹ lên thôi mới chiếm được trái tim nàng.

Phải hỏi mới được!

“Vậy em định khi nào bày tỏ?”

“Chắc còn lâu lắm chị ạ”

Hửm, vậy là không được nha! Chị Hương xoắn lọn tóc rơi xuống, nghiêng đầu nói:

“Nhanh nhanh kéo con gái nhà người ta có người khác đó”.

Chương 89: 89: Đẩy Nhanh Tiến Độ 2

À, phải rồi, xem nữa thì quen, không biết bao giờ thì khách quen của quán mới dám bày tỏ tình cảm với con gái nhà người ta đây.

Còn chần chừ là người ta bỏ đi theo người khác mất đấy, phải hành động nhanh gọn lẹ lên thôi mới chiếm được trái tim nàng.

Phải hỏi mới được!

“Vậy em định khi nào bày tỏ?”

“Chắc còn lâu lắm chị ạ”

Hừm, vậy là không được nha! Chị Hương xoắn lọn tóc rơi xuống, nghiêng đầu nói:

“Nhanh nhanh kéo con gái nhà người ta có người khác đó”

"Em sẽ cố chị ạ"

Hắn không muốn buôn dưa lê, bán dưa chuột gì thêm nên trả lời rồi cầm bát phở về bàn ăn.

Hắn bê bát phở về rồi để đó, chẳng động chạm gì vào mà ngồi nhìn cô.

Hừm, nhóc con này nhìn vậy chắc không đi theo ai được đâu nhỉ?

Ngân thấy hắn về định mặc kệ, thân ai người ấy lo nhưng tự dưng ngẩng lên thấy hắn cứ nhìn chăm chăm mình, cô ghen luôn.

"Khụ...!khụ..."

Rất nhanh, hắn chạy sang bên cô, vượt lưng rồi giờ giọng trách móc:

"Sao lại ghen thế?"

Hừ, còn không phải tại hắn hả? Tự dưng nhìn chăm chăm cô làm gì không biết, mà cái ánh mắt đó như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy...!Hức, đáng sợ quá!

Ngân đẩy hẳn ra mặc dù bản thân vẫn ho khò khẹt.

Hừ, hẳn cứ coi cô như đứa con nít ý, có tí việc con con này cô tự túc được, khỏi cần nhờ ai!

Lòng tốt bị gạt đi khiến hẳn có chút tủi thân nhưng mà thôi kệ, chắc nhóc đang ngại với hành động kiểu vậy của hẳn thôi, sau này tiếp xúc nhiều, hẳn thường hay làm vậy là nhóc quen liền à!

[...]

A, no nê quá đi! Quá đã! Ngân dựa người về phía sau, hẳn lấy giấy lau miệng cho cô.

Ngân cũng chẳng dám nghĩ gì quá xa, chẳng hiểu sao lúc này cô cảm giác hành động của hẳn giống như một người cha đối xử với con gái hơn là một người bạn trai đối xử với bạn gái.

Người cha à...?

Ngân cup mắt, mím chặt môi nhớ lại rằng đã lâu mình chưa về thăm nhà nội, không biết giờ bố sao rồi...!Không biết có ai nhớ mong gì cô không?

"Nghĩ gì thế?"

"Dạ, không..."

Ngân nói dối vậy cho qua chuyện, cô cũng không muốn nhắc lại nhiều nữa vì đó chỉ là những kí ức đau buồn chứ chẳng có vui vẻ gì.

"Ăn xong thì về thôi"

Về? Về đâu? A, phải rồi, giờ Ngân đâu còn chỗ nào để về...

Hồi học đại học thì có kí túc xá để ở, giờ học xong rồi biết về đâu mà ở.

Hay là...? Không, nơi đó không có chỗ cho mình! Ngân lắc mạnh đầu nhằm xua tan suy nghĩ vớ vẩn đang xuất hiện trong đầu.

Nhà của hẳn thì chắc không còn chỗ cho cô đâu, bé tí bé tẹo vậy nà.

Có lẽ hẳn ở tạm một lúc nãy thôi, giờ chắc hẳn đèo cô ra bãi rác rồi quẳng luôn ở đó quá!

"Về đâu hả chú?"

Lúc đó Ngân không hiểu sao mình lại hỏi một câu ngu ngốc đến vậy.

Hắn quay lại, cốc nhẹ vào đầu cô và nói:

"Em ngốc thật hay ngốc giả thế? Đương nhiên là về nhà tôi ở rồi.

Tôi nuôi em mà!"

Hử? Thật đó chứ? TỰ DƯNG lúc này cô cảm giác xúc động vô cùng.

Vậy là một lần nữa, cô lại được hắn nuôi rồi! Ngân nắm chặt tay hắn, nói:

"Cảm ơn chú rất nhiều! Tôi hứa về đó ở tôi sẽ ngoan, chú nói gì cũng nghe!"

Hehe, vậy từ giờ khỏi lo chuyện mở mắt ra là cơm áo gạo tiền nữa rồi, mọi chuyện đã có hắn lo!

Ồ, nói gì cũng nghe cơ đấy! Bỗng dưng một ý nghĩ chợt loé qua và hắn cảm thấy bản thân có chút xấu xa nhưng mà không sao, thời tới cản không kịp!

"Tôi nói em làm vợ tôi, em có nghe không?".

Chương 90: 90: Bài Tò 1

"Cảm ơn chú rất nhiều! Tôi hứa về đó ở tôi sẽ ngoan, chú nói gì cũng nghe!"

Hehe, vậy từ giờ khỏi lo chuyện mở mắt ra là cơm áo gạo tiền nữa rồi, mọi chuyện đã có hấn lo!

Ồ, nói gì cũng nghe cơ đấy! Bỗng dưng một ý nghĩ chợt loé qua và hấn cảm thấy bản thân có chút xấu xa nhưng mà không sao, thời tới cản không kịp!

"Tôi nói em làm vợ tôi, em có nghe không?"

"Lưu manh!"

Ngân đấm nhẹ vào ngực hấn, chu mỏ nói.

A, bỗng dưng thấy hối hận khi nói với hấn rằng hấn nói gì cô cũng nghe mà cô thì lại không ngờ hấn sẽ đáp lại như vậy.

Tốt nhất là không nên thề thốt mấy lời kiểu đó với một tên lưu manh như hấn!

Phải rồi, cũng chẳng biết từ khi nào cô lại xưng tôi khi nói chuyện với hấn, giờ xưng cháu khi nói chuyện với hấn, cô lại cảm thấy ngượng ngượng, có chút không quen...

Thôi kệ, chắc hấn không để ý đâu, hấn chắc cũng giống như cô mà thôi, hấn xưng tôi với cô, cô cũng đâu có nói gì.

Giờ hấn không xưng chú với cô nữa, xưng lại có lẽ thấy ngượng, có chút không quen.

[...]

1 tháng sau

"Chú, tôi đói rồi..."

Hắn lườm xéo cô, hỏi:

"Vừa ăn rồi còn gì?"

"Chưa no!"

Cô lắc đầu, nói.

Hắn thở dài nhìn cô.

Cũng được một tháng kể từ khi cô về đây ở cùng hắn rồi và hắn thấy bản thân thật sai lầm khi nghĩ muốn cô về đây ở, thậm chí hắn còn nói sẽ nuôi cô nữa...

Hắn định nuôi cô để lấy làm vợ, ai ngờ nuôi cô lại thành heo...

Hắn gấp quyển sách lại, đi ra ngoài lấy đồ ăn cho cô.

Ngân ngồi một mình trong phòng hắn đợi mãi mà chẳng thấy hắn quay lại, cô nghĩ bụng rằng có lẽ hắn đi mua đồ ăn nên không đi tìm, ngược lại lục lọi trong phòng hắn xem có gì hay ho để lấy ra chơi không.

Hử, có tờ giấy còn chưa viết gì nè, có lẽ hắn không dùng, mà bỏ đi thì tiếc quá nên Ngân lấy ra vẽ chơi.

Nói là vẽ chơi vậy thôi chứ Ngân cẩn thận lắm đó nha, cô chỉnh chu đến từng nét vẽ.

Khi hoàn thành cô vẽ một hình trái tim nhỏ ở góc bên trái của tờ giấy kèm theo dòng chữ "i love you".

Các bạn độc giả chớ tò mò rằng Ngân đã vẽ gì lên tờ giấy đó bởi vì tình tiết này mà tiết lộ ở đây sẽ mất đi phần thú vị nhất mà các bạn độc giả luôn mong chờ!

"Vẽ gì thế?"

"Á!"

Như có tật giật mình, Ngân thốt lên một tiếng, một lúc sau cô mới hoàn hồn lại và cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Ngân gấp tờ giấy đó lại rồi giấu ra phía sau, nói:

"Không có gì, tôi chỉ nháp tí mà thôi!"

Hắn biết cô đã dối rồi nên không muốn giằng co gì nhiều chỉ vì một tờ giấy.

Hắn đặt túi đựng toàn đồ ăn mình mới chạy qua siêu thị mua cho Ngân, không quên đòi công, hắn cúi xuống, chỉ vào má mình và nói:
"Thơm cái nào!"

"Thần kinh!"

Ngân gạt hắn qua một bên rồi vui vẻ cầm túi đồ ăn ra ngoài phòng bếp để đánh chén.

Đồ ăn, ta tới xơi mi đây!

[...]

Vài ngày sau

Soạt

Tờ giấy vẽ hôm nọ cô lấy được ở phòng hắn được cô gấp làm tư để trên bàn bên phòng mình, chẳng biết hắn đi qua có động vào hay không mà bỗng dưng tờ giấy đó rơi xuống đất.

Hắn cúi xuống nhặt lên, hắn không định mở ra xem đâu vì hắn tôn trọng quyền riêng tư của mỗi người, nhưng tờ giấy đó lại tung ra luôn rồi.

Đây là...? Nhóc con này cũng thật là! Vậy mà dám nói dối hắn là chỉ nháp tí thôi, rõ điều! Làm gì có ai nháp mà gấp làm tư một cách cẩn thận như này, rồi lại kể đến từng nét vẽ tỉ mỉ và chau chuốt thế này nữa...

Hắn phải đi hỏi cho ra nhẽ mới được!

Hắn đi ra ngoài thấy Ngân đang ngồi xem tivi liền gọi:

"Ngân"

"Hả?"

Ngân quay đầu lại, đáp.

Thấy hắn cứ nhìn mình chằm chằm, cô hí hóp nói tiếp:

"Chú gọi gì nói đi, tôi còn đang bận xem phim"

"Tôi không cho em xem phim nữa! Ngân, trả lời tôi!"

Hắn lại gần, cầm lấy điều khiển tivi rồi tắt tivi đi.

Ngân cũng muốn phản đối lắm nhưng lúc sau cô câm như hến ngay khi thấy hắn giơ tờ giấy mà mấy hôm trước cô mới vẽ ở phòng hắn

khi đang chờ đồ ăn tới, hăng hỏi:

"Ngân, em cũng yêu tôi như tôi yêu em, có phải không?".

Chương 91: 91: Bài Tò 2

"Chú gọi gì nói đi, tôi còn đang bận xem phim"

"Tôi không cho em xem phim nữa! Ngân, trả lời tôi!"

Hắn lại gần, cầm lấy điều khiển tivi rồi tắt tivi đi.

Ngân cũng muốn phản đối lắm nhưng lúc sau cô câm như hến ngay khi thấy hắn giơ tờ giấy mà mấy hôm trước cô mới vẽ ở phòng hắn khi đang chờ đồ ăn tới, hắn hỏi:

"Ngân, em cũng yêu tôi như tôi yêu em, có phải không?"

Hả? Cái gì cơ? Sao hắn lại có tờ giấy đó? Cô nhớ rõ ràng hôm đó cô gấp làm tư rồi để lên bàn trong phòng mình cơ mà? Tờ giấy đó cũng không thể có chân để chạy đến bên hắn.

Trừ khi hắn lục lọi đồ trong phòng cô! Ngân lờm hẩn, hỏi:

"Chú lục đồ trong phòng tôi?"

"Tôi không lục! Chẳng phải vừa nãy em bảo tôi vào dọn phòng hộ em sao? Nó rơi xuống đất, tôi nhặt lên cho em thì thấy"

Oái, hóa ra là đều tại cô chứ chẳng tại ai! Bối khí, sai lầm nhất cuộc đời của cô là nhờ hắn vào dọn phòng hộ mình, biết thế lần sau không nhờ nữa, cô tự làm cho xong!

Chết cha, tờ giấy đó cô vẽ hắn, đã thế cô lại còn bày tỏ hết tình cảm bao lâu nay luôn giấu kín lên tờ giấy đó nữa, để rồi giờ mọi thứ đều bại lộ! Giờ phải làm sao? Cô nên trả lời sao đây?

Đúng thật là cô yêu hắn, nhưng cô sợ, một nỗi sợ vô hình luôn quấn lấy cô mỗi khi cô nghĩ về tình cảm của mình dành cho hắn.

Nỗi sợ này là gì? Cô thật sự không biết, nói đúng hơn là cô không muốn biết!

Như đã hết sự kiên nhẫn, hấn nói:

"Ngân, em mau trả lời tôi!"

"Chú, chú đừng bày ra vẻ mặt đó nhìn tôi, nó làm tôi căng thẳng"

"Tôi nói là được chứ gì? Tôi yêu chú đấy, chú có yêu tôi không?"

Liệu hấn có nghe nhầm không đây? Cô nói cô yêu hấn ư? Hấn ôm chầm lấy cô, nói:

"Ngân, em nói lại một lần nữa đi, tôi muốn nghe lại!"

Gì thế? Sao lại bắt cô nói lại vậy? Cô đã ngại lắm rồi...! Mặc dù không muốn nhưng cô vẫn phải ngoan ngoãn làm theo, lần này Ngân nói nhỏ hơn:

"Tôi yêu chú!"

"Ngân, tôi yêu em!"

Ơ, bỗng dưng có gì đó mẩn mẩn chảy xuống, có lẽ là nước mắt...! Cô khóc luôn rồi? Thấy vậy hấn mỉm cười rồi hấn đặt một nụ hôn lên những giọt nước mắt đang không ngừng rơi xuống kia.

Hấn cọ cằm vào hõm cổ cô khiến Ngân có phần thấy nhột, không kìm được, cô rên lên một tiếng.

Rồi bàn tay hư hỏng của hấn cứ thế di chuyển hết từ trên xuống dưới cơ thể cô, Ngân đỏ mặt, nắm lấy bàn tay hư hỏng kia, nói:

"Chú, đừng nghịch nữa..."

Hấn xoay người cô lại, nhìn vào khuôn mặt đang đỏ bừng kia, không kìm được nhoèn miệng cười và nói:

"Ngân, gọi tên anh đi"

"Tuấn..."

Ngân lí nhí tên của hấn.

Hức, chỉ là gọi tên mà thôi thì việc gì cô phải xấu hổ như thế.

A, ngại chết thôi! Nếu lúc này cô mà có gương bên cạnh thì cô đã lấy luôn ra để soi xem biểu cảm của mình bây giờ trông như nào...

Hấn thích! Hấn thích cô gọi tên hấn, hấn cắn mạnh vào cổ cô một phát, Ngân giật mình tính đẩy hấn ra nhưng hấn ôm chặt quá, cô không đẩy nổi mà cứ thế chìm vào sự u mê không đáy của tình yêu. Hết nghịch ngợm ở phần cổ, cái miệng kia lại lần mò đến miệng cô,

khuấy động tất cả.

Ngân nhắm tịt mắt, vòng tay ôm cổ hắn.

Hôm nay, cô biết mình không thoát được rồi, cừu non như cô bị dụ vào hang sói của hắn mất rồi.

Hắn đứng dậy, bế cô về phòng.

Vào đến phòng hắn đóng sầm cửa lại, để cô lên giường, tiếp tục làm chuyện cần làm.

“Ừm...”

A, một lần nữa cô lại rên lên một tiếng thật quái quỷ! Nhưng đau, cô không chịu được...

Chết tiệt, nhóc con này...! Thật là, toàn tạo ra những tiếng kêu mê hoặc người khác...

Hắn cắn nhẹ vào tai cô, giọng khàn khàn hỏi:

“Ngân, cho anh được không?”.

Chương 92: 92: Thuộc Về Nhau H

Hết nghịch ngợm ở phần cổ, cái miệng kia lại lần mò đến miệng cô, khuấy động tất cả.

Ngân nhắm tịt mắt, vòng tay ôm cổ hắn.

Hôm nay, cô biết mình không thoát được rồi, cừu non như cô bị dụ vào hang sói của hắn mất rồi.
Hắn đứng dậy, bế cô về phòng.

Vào đến phòng hắn đóng sầm cửa lại, để cô lên giường, tiếp tục làm chuyện cần làm.

“Ừm...”

A, một lần nữa cô lại rên lên một tiếng thật quái quỷ! Nhưng đau, cô không chịu được...

Chết tiệt, nhóc con này...! Thật là, toàn tạo ra những tiếng kêu mê hoặc người khác...

Hắn cắn nhẹ vào tai cô, giọng khàn khàn hỏi:

“Ngân, cho anh được không?”

“Ngân, anh tôn trọng quyết định của em, chỉ cần em không đồng ý anh lập tức không làm gì nữa”

Ngân rúc vào người hắn, nhỏ giọng:

“Nhanh đi trước khi em thay đổi ý định”

Chỉ đợi có vậy, hắn vui vẻ làm tiếp chuyện của mình.

Nhìn thấy phần áo đang che hết cơ thể của cô, hắn thấy thật chướng mắt liền xé toạc nó ra rồi ném qua một bên.

“Ừm...!A, đừng...”

Ngân rung mạnh người, rên lên đau đớn, khóe mắt cô ươn ướt do quá đau.

Hắn nắm chặt tay cô, tham lam độc chiếm tất cả hương vị trên cơ thể Ngân.

Như một con sói đã đói lâu ngày, hắn hút hết mật ngọt trong khoang miệng của cô thì lại di chuyển xuống dưới, đặt một nụ hôn ấm áp lên đôi gò bồng nóng bỏng kia.

Hắn giật mạnh áo, cọ cơ thể mình vào với cơ thể cô, hai người như hòa làm một.

Ngân không ngừng rên lên những tiếng đau đớn rồi lại ươn người theo từng hành động của hắn, cô đặt một nụ hôn ấm áp lên bờ môi đang đói khát kia, hành động đó chẳng khác nào đang tạo thêm phần kịch tính.

Ngân, là em chủ động, đừng trách anh làm em đau!

“A...”

Sau khi có một cơn đau từ thân dưới truyền lên, Ngân bám vào người hắn và khẽ rên lên một tiếng.

Cô thật sự rất ngại khi không ngừng rên lên những tiếng quái dị nhưng đối với hắn thì hắn lại rất thích thú, hắn nhìn khuôn mặt đỏ phừng phừng lên từ khi nào của cô, nhìn bờ môi đỏ lên từ khi nào khi này giờ bị hắn tham lam độc chiếm, nhìn đôi mắt ươn ướt của cô, tất cả hắn đều thích!

“Ngân, đừng sợ, một tí nữa thôi là sẽ hết đau!”

Hắn đảm bảo như vậy rồi tiếp tục cúi xuống, húc mạnh “tiểu đồ đê” của mình vào bên trong.

Ngân mím chặt môi để ngừng rên lên những tiếng quái dị, nhưng vì không chịu nổi, cô cào và cắn mạnh vào cổ hắn.

Trong căn phòng đóng kín, bóng của hai con người hiện lên, mờ mờ, ảo ảo, người nằm dưới đau đớn và không ngừng rên lên những tiếng thật mê muội, còn người ở trên lại mạnh mẽ chiếm trọn lấy người nằm dưới.

[...]

Chíp chíp

Ánh sáng từ ngoài hắt vào chiếu vào mắt cô tỉnh dậy, Ngân nhú mày rồi từ mở mắt.

Thấy người trong lòng khẽ động dậy, hấn cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô, nói:

“Bà xã, chào buổi sáng!”

Bà xã...!Bà xã gì cơ chứ? Ngân đỏ mặt, ấp úng:

“Ừm...”

Rồi cô dang rộng vòng tay ôm lấy hấn, hành động này của cô khiến hấn sửng người.

Vì dưới lớp chăn mỏng, cả cô và hấn còn đang trần như nhộng nên khi cô ôm hấn như thế, đôi gò bông quyến rũ kia cứ thế mà cọ vào người hấn.

Vậy mà cô chẳng hề hay biết, vẫn cứ đứng đưng như không, hấn nghiêng răng kiềm chế bản thân.

Nhóc con này thật là!

“A...”

Thấy thân dưới của hấn động dậy, Ngân đỏ bừng mặt khi phát hiện ra và cô khẽ rên lên.

Chết tiệt, tiếng rên đó...!Cô có biết làm vậy là khiến hấn không kiềm chế được không hả? Hấn nghiêng răng, cố cho bàn tay của mình không di chuyển xuống phần dưới của cô mà chỉ xoa bóp đôi gò bông kia, hấn như vậy là đang kiềm chế lắm rồi!

“Đừng mà...”

Ngân giữ tay hấn lại và nói.

Hấn cũng thật là, nãy giờ đùa nghịch ở chỗ đó mà chưa chán hả...

“Im nào, anh đang kiềm chế lắm rồi đấy!”

A, đã nhắc vậy rồi, không những không buông ra mà còn cố tình làm

mạnh hơn.

Đồ lưu manh! Đồ cầ.m thú! Hấn dùng tay xoa đi xoa lại vùng đó về thích thú, rồi hấn cọ cầm vào cổ cô.

Nhóc con này luôn làm hấn mất kiểm soát!

“A...!Tuấn, dừng...”

Ngân rướn người, gọi tên hấn, đôi gò bồng cứ thế vô tình cọ mạnh vào người hấn.

Hức, hấn vẫn chưa chịu tha cho cô hay sao? Hấn hài lòng khi để lại một dấu vết rất đáng ghi nhớ trên cổ cô, hấn di chuyển tay lên phần cổ trắng nõn ấy, xoa nhẹ an ủi.

Thôi được rồi, hấn không trêu cô nữa, nhìn cô đau đớn và không ngừng rên la như vậy, hấn không đành.

“Đau không?”

“Đau...”

Hừ, hành người ta như vậy mà còn hỏi đau hay không? Vô tâm! Hấn ngồi dậy kéo cô ngồi theo, hấn để mặc bản thân trần tr.ường, dùng chân quấy quanh người cô và bế cô ra khỏi phòng.

[...]

Hấn kéo mảnh chăn ra và để vào giỏ rồi đặt Ngân xuống bồn tắm đã chuẩn bị nước nóng từ trước, hấn kì cọ người cho cô rồi ngược lên, nhìn cô bằng ánh mắt trêu chọc, nói:

“Ngân, anh vẫn còn sung sức lắm, bất cứ khi nào em có nhu cầu anh đều đáp ứng được”.

Chương 93: 93: Trò Chơi Trời Sinh Một Cặp

Hừ, hành người ta như vậy mà còn hỏi đau hay không? Vô tâm! Hắc ngòi dậy kéo cô ngòi theo, hắc để mặc bản thân trần truồng, dùng chân quấy quanh người cô và bế cô ra khỏi phòng.

[...]

Hắc kéo mảnh chăn ra và để vào giỏ rồi đặt Ngân xuống bồn tắm đã chuẩn bị nước nóng từ trước, hắc kì cọ người cho cô rồi ngược lên, nhìn cô bằng ánh mắt trêu chọc, nói:

“Ngân, anh vẫn còn sung sức lắm, bất cứ khi nào em có nhu cầu anh đều đáp ứng được”

Trời ơi, rốt cuộc hắc còn bao nhiêu sức thế không biết? Hành cô cả tối qua như vậy rồi mà vẫn không có ý định tha hay sao? Chưa nói tới nhiều vấn đề khác nhau, chỉ rên và la hoài như vậy thôi cô đã thấy kiệt sức rồi.

Hức, vậy mà hắc vẫn còn đòi hỏi như thế...

Ngân đánh liên tục vào ngực hắc và nói:

“Ra ngoài đi, em tự tắm được!”

Hắc không có ý định rời đi, bám tay cô, giọng nũng nịu:

“Thôi em mệt rồi, để anh tắm cho”

Hức, hắc muốn tắm cho cô cơ! Ứ, chịu đâu...

Mơ! Cả tối qua đụng chạm cô như vậy là đủ rồi đó nha, cô không có nhu cầu nữa.

Ngân lườm hắc, giọng như ra lệnh:

“Ra ngoài!”

Không thể trái mệnh lệnh, hắc đành ủ rũ đi ra ngoài, trước đi bước ra, hắc còn cố níu lại và nói:

“Mệt thì cứ để anh tắm cho nha...”

Trời ơi, nghe xong mà cô phát cáu luôn ý! Ngân nhắm mắt, dựa người vào bồn tắm, nghĩ ngợi điều gì đó.

Liệu đây có phải là một giấc mơ? Nếu đúng là như vậy thì cô sẽ không bao giờ muốn tỉnh lại! Hắn nói hắn yêu cô...! Còn cô cũng yêu hắn...! Vậy là...! vậy là tình cảm từ hai phía rồi!

Hừ, tính sở hữu của hắn cao quá! Mới tỏ tình vài giây xong đã đè cô ra luôn rồi, xem ra hắn chờ đã lâu rồi...! Khổ thân!

[...]

“Ngồi đó đợi anh!”

Hắn ấn cô ngồi xuống ghế đá, nói vội rồi chạy đi cũng vội.

Thật là, đi đâu, làm gì cũng phải nói cho người ta một tiếng chứ? Vừa mới đến đây chẳng biết hắn thấy gì thú vị liền bỏ cô đi ngay.

Ngân ngoan ngoãn ngồi trên ghế đá, nhìn xung quanh bằng ánh mắt tò mò.

Đây là công viên nào mà cô chưa từng qua thế nhỉ? Có lẽ tổ chức nào đó vừa mới xây ở đây nên cô không biết.

Ngân thấy hắn cứ kì kì, tự dưng ăn sáng xong liền phải rủ cô đi bằng được mặc cho cô từ chối, hắn làm đủ mọi chuyện, nào là nịnh, rồi ăn vạ, đe dọa,...! tóm lại tất cả mọi hành động có thể khiến cô gật đầu đồng ý đi công viên thì hắn đều làm.

Công viên thì hôm nào đi chả được, cứ phải nhất quyết là hôm nay hắn mới chịu cơ.

Hay là hôm nay công viên có tổ chức sự kiện gì đó nên hắn rủ cô đi? Chắc không đâu! Hừm, hắn thì hứng thú gì mấy cái sự kiện chứ...

“A”

Đột nhiên tầm nhìn bị che mất, Ngân kêu lên.

Tự dưng ai trêu cái gì vậy trời? Ngân bực dọc kéo nó lên rồi quay ra đằng sau và thấy gương mặt cười tinh ranh như một đứa nhóc của hắn, hắn đưa cốc nước cho cô, nói:

“Em uống đi”

Hử, sao hử biết hay quá vậy? Sao biết cô đang khát mà đưa nước cho cô nhỉ? Ngân cầm vừa ống hút vừa nói:

“Anh vội bỏ em ngồi đây chỉ để đi mua nước thôi hả?”

“Có đâu, anh đi mua cặp vé này nữa”

Hử rút từ trong túi ra cặp vé vừa mới mua được, Ngân đặt cốc nước xuống, lấy một vé, ngắm nghía trước sau và hỏi:

“Vé gì thế?”

Hử, tham gia trò chơi?

“Trò chơi ‘trời sinh một cặp’ đấy”

Ồ, thì ra là trò chơi “trời sinh một cặp”...!Hửm, cái gì? Trời sinh một cặp? Ngân giật bắn mình khi đã hiểu được chuyện.

Hóa ra hử bỏ đi mua vé để chơi trò chơi...!Lại còn là trò chơi “trời sinh một cặp” nữa...

Hử chỉ vào phần giải thưởng của tấm vé trên tay mình và nói:

“Em nhìn xem, giải thưởng khi thắng trò chơi này là đi tuần trăng mật”

Tuần trăng mật? Hử? Sao hử tính vội thế, cô và hử còn chưa kết hôn kia mà...

Hử nói tiếp, giọng thích thú:

“Điểm nhấn ở đây là hệ thống của khách sạn đó rất tốt, sẽ giúp quan hệ của cặp vợ chồng trẻ thêm ngọt ngào”.

Chương 94: 94: The End

"Em nhìn xem, giải thưởng khi thắng trò chơi này là đi tuần trăng mật"

Tuần trăng mật? Hể? Sao hần tính vội thế, cô và hần còn chưa kết hôn kia mà...

Hần nói tiếp, giọng thích thú:

"Điểm nhấn ở đây là hệ thống của khách sạn đó rất tốt, sẽ giúp quan hệ của cặp vợ chồng trẻ thêm ngọt ngào"

Ngân nhíu mày, giải thưởng cũng xứng phết đấy nhưng mà...!rất tiếc rằng cô không hứng chơi trò chơi kiểu này chút nào.

Thấy Ngân nhíu mày, hần hiểu ra ngay, ngồi xuống ghế đá, ôm eo cô và nói bằng giọng nũng nịu:

"Đi mà..."

"Thôi được rồi"

Ngân thở dài ngao ngán và nói.

Dù sao thì hần cũng làm nhiều điều cho cô rồi, chả nhẽ chơi một trò chơi cùng thôi cô cũng không đồng ý? Thế thì không phải cho lắm.

Cuối cùng Ngân cũng đồng ý, hần vui vẻ dẫn cô vào nơi để dự trò chơi.

[...]

"Kẹo?"

"Đúng vậy, ở thử thách đầu tiên, các cặp đôi sẽ dùng cách ngọt ngào nhất để làm sao đưa kẹo được vào miệng đối phương"

Sau khi đăng ký đủ kiểu để đủ tư cách tham gia dự thi trò chơi, mỗi đôi sẽ được đưa đến một căn phòng khác nhau để biểu diễn bài thi.

Ban tổ chức bắt đầu phổ biến luật chơi rằng có tất cả 5 thử thách, có tất cả 5 đôi tham gia trò chơi, sau mỗi thử thách sẽ loại một đôi và đôi cuối cùng được giữ lại sẽ là đôi giành chiến thắng.

Mỗi đôi sẽ có 1 phút để hoàn thành thử thách, nếu quá thời gian thì sẽ bị loại.

Thử thách đầu tiên là với kẹo!

Cùng chờ xem đôi nào sẽ có vé đi tiếp, đôi nào sẽ dừng chân ở thử thách này đây!

Ngân hết nhìn viên kẹo đang đặt trên bàn thì lại nhìn hấn, hỏi:

“Giờ sao?”

“Đằng nào cũng cũng tham gia rồi, phải ăn bằng được giải về thôi”
Hừm, với kẹo à? Mà lại còn là trò chơi “trời sinh một cặp” nữa...! Vậy thì...

Thật sự thì còn nhiều cách khác đấy nhưng mà cách ngọt ngào nhất thì chỉ còn cách này thôi, Ngân bóc kẹo rồi cho vào miệng.

Cô quay lại, kéo hấn lại gần, nhắm mắt và truyền kẹo qua miệng bằng cách “truyền miệng”.

Lúc đầu hấn có phần bất ngờ vì hành động của cô nhưng lúc sau liền tiếp nhận, khi cô đã truyền kẹo được vào miệng hấn, Ngân định thoát ra thì bị hấn kéo sát lại, hôn tới tấp.

Đúng là cao thủ không bằng tranh thủ!

Sau một hồi hôn hít tới tấp, hấn mới tha cho Ngân khi cô sắp tắt thở.

Ngân rút điện thoại từ trong túi ra để soi gương thì thấy miệng đã đỏ tấy hết cả lên.

Hừ, ra ngoài như này ngại chết, ai nhìn qua cũng biết ngay...

[...]

Sau khi thực hiện xong xuôi tất cả thử thách, các cặp đôi bao gồm cả đôi đã bị loại và đôi chưa bị loại sẽ tập trung lại trong một phòng lớn để công bố công khai giải thưởng sẽ thuộc về cặp nào.

“Chúc mừng hai bạn, giải thưởng đi tuần trăng mật vào mấy tháng nữa thuộc về hai bạn”

Hả? Cô và hấn cùng ngậy người rồi quay qua nhìn nhau không tin được.

Hả, vậy là cũng giành được giải ư? Cô và hấn làm trò hề rồi chứ đâu phải thực hiện thử thách một cách ngọt ngào nhất đâu.

Thấy được biểu cảm bất ngờ có phần thái quá của hấn và cô, một thành viên trong ban tổ chức phì cười và nói:

“Trong trò chơi, các cặp khác chỉ chú ý làm sao để thực hiện thử thách một cách ngọt ngào nhất mà quên mất rằng hài hước, các biểu cảm ngại ngùng cũng là điều không thể thiếu trong tình yêu.

Và hai bạn đã có đủ tất cả những điều đó.

Vậy thì...!không có lí do nào mà giải thưởng không thuộc về các bạn được”

[...]

Khi đã về đến nhà rồi nhưng câu nói của thành viên trong ban tổ chức vẫn còn vang vọng bên tai cô như thể rằng nó chỉ vừa mới xảy ra cách đây vài giây thôi.

Ngân lén liếc nhìn sang người đang ngồi bên cạnh mình, mỉm cười, cô ngả đầu vào bờ vai của hấn, nói:

“Tuấn, em hạnh phúc lắm”

Hấn đan tay mình vào tay cô, nói:

“Ngân, anh cũng vậy!”

Ngân ngẩng lên, nhìn thật kĩ gương mặt của hấn, người đàn ông mà cô yêu.

Cô thơm nhẹ vào má hấn thể hiện chút tình yêu nhỏ.

Thật là! Nhóc con này toàn trêu hấn là giỏi...

"Anh sẽ dẫn em về ra mắt bố mẹ rồi gả cho em!"

Hấn vuốt ve khuôn mặt của cô, ánh mắt trìu mến, nói.

Ngân phì cười, hỏi:

"Em đã đồng ý cưới chưa mà anh vội thế?"

Hử? Lại còn đùa hẩn như thế?

"Không đồng ý cũng phải đồng ý!"

Trời đất! Bá đạo hết phần thiên hạ luôn! Thôi, cô đến chịu thôi với anh đó! Ngân nhe răng cười, đáp:

"Em đồng ý mà, cô dâu của anh, chỉ có thể là em mà thôi!"

Hết..

Chương 95: 95: Ngoại Truyện 1 Game Show 1

Người dẫn chương trình: “Xin chào các độc giả yêu quý, hôm nay tôi được vinh dự tới đây nhận nhiệm vụ làm người dẫn chương trình của Game Show lần này, những câu hỏi mà tôi đưa ra với người chơi, hẳn sẽ không làm độc giả thất vọng.

Tiếp theo đây tôi xin phép được phổ biến luật chơi!”

LUẬT CHƠI GAME SHOW CỦA NGƯỜI DẪN CHƯƠNG TRÌNH VUI TÍNH:

Có tổng 4 người chơi, lần lượt họ tên người chơi như sau: Đức, Kiệt, Quang và Tuấn.

Người dẫn chương trình sẽ đưa ra các câu hỏi, nhiệm vụ của người chơi sẽ trả lời câu hỏi đó sao cho đúng nhất, ngọt ngào nhất và bá đạo nhất! Người thắng cuộc khi có lượt bình chọn nhiều nhất sẽ được trao vương miện và được gắn biệt danh là “ÔNG VUA BÁ ĐẠO TRÊN MỌI MẶT TRẬN!”

Ha ha, thấy thú vị chưa nào? Đã đến lúc!

Độc giả: “Khoan đã nào! Vậy còn độc giả chúng tôi làm gì? Ngồi không coi Game Show? Không, chán chết!”

Người dẫn chương trình: “Ấy chết, ấy chết! Xin thứ lỗi cho tôi vì sơ suất không đáng có này! Độc giả ư? Đúng thật là ngồi không coi Game Show thì chán chết! Đừng lo, có nhiệm vụ cho các bạn ngay đây!

Sau mỗi câu hỏi, độc giả sẽ dùng phiếu bình chọn trong tay để bình chọn cho người chơi có câu trả lời mà bạn cho là đúng nhất, ngọt ngào nhất và bá đạo nhất!

Tôi sẽ tổng hợp lại tất cả lượt bình chọn đó để quyết định xem ai là

người thắng cuộc.

Vậy nên vai trò của độc giả có sức ảnh hưởng vô cùng to lớn đó nha!”

Đến hẹn lại lên! Và giờ là thời gian cho Game Show bắt đầu rồi!

CÂU HỎI SỐ 1: “Khi đối phương giận dữ mình một chuyện gì đó mà chính bản thân mình cũng không nghĩ ra, bạn sẽ làm cách nào để đối phương nguôi giận?”

Đức: “Salvia nhà tôi rất thích những nụ hôn kiểu Pháp.

Mỗi khi cô ấy giận dữ tôi chuyện gì đó, tôi sẽ dùng chính sở thích của cô ấy để dỗ dành cô ấy”

Kiệt: “Trang nhà tôi rất thích ăn đồ ăn vặt, vậy nên mỗi khi cô ấy giận dữ tôi chuyện gì đó, tôi sẽ phi ngay đi mua cho ấy một túi đồ ăn vặt và cô ấy sẽ xí xóa cho tôi mọi chuyện!”

Trang khi nghe thấy Kiệt nói vậy, kiểu: “Ai là của anh hả?”

Quang: “Phương nhà tôi rất thích đi du lịch, mỗi khi cô ấy giận dữ tôi chuyện gì đó, tôi sẽ lập tức lên mạng tìm kiếm địa điểm du lịch và đặt vé đi ngay”

Tuấn: “Giận dữ sao? Tôi dỗ cô ấy trên giường!”

Người dẫn chương trình: “! ”

Bá đạo quá, hết sức bá đạo!

Cùng viết bình luận dưới đây bình chọn xem ông chồng nào có câu trả lời đúng nhất, ngọt ngào nhất và bá đạo nhất nhé!.

Chương 96: 96: Ngoại Truyện 1 Game Show 2

Người dẫn chương trình: “Sau khi tổng lại tất cả lượt bình chọn của độc giả, tôi đã có được kết quả người thắng cuộc ở câu hỏi số 1.

Và Tuấn, nam chính của truyện, con trai cưng của tác giả là người giành chiến thắng!”

Đức: “Chúc mừng em trai nhé!”

Kiệt: “Tiếc thật đấy! Chúc mừng anh hai!”

Quang: “Ở câu hỏi tiếp theo, em nhất định sẽ không thua anh đâu, anh hai à!”

Tuấn: “Cảm ơn mọi người!”

Được rồi, đã đến lúc chuyển qua câu hỏi tiếp theo!

CÂU HỎI SỐ 2: “Điều gì ở đối phương khiến bạn thích nhất?”

Đức: “Tôi thích nụ cười của Salvia, nụ cười của cô ấy như tia nắng của buổi sớm chiếu rọi vào tâm hồn u ám của tôi, nụ cười của cô ấy sưởi ấm, làm tan chảy trái tim băng giá của tôi!”

Người dẫn chương trình: “Oa, Đức có câu trả lời ngọt ngào thật đó nha!”

Kiệt: “Trang là một cô gái tốt bụng, cô ấy luôn nghĩ và đặt người khác lên hàng đầu.

Đó là điểm mà tôi thích ở cô ấy!”

Người dẫn chương trình: “Oa, tuyệt đấy!”

Quang: “Tôi thích những câu nói yêu thương mà cô ấy dành cho tôi, nó đem lại cho tôi cảm giác yên bình một cách lạ kì khi sống trong cái thế giới ồn ào và tấp nập này!”

Người dẫn chương trình: “Không tệ à nha!”

Chà, xem ra người chơi khi đi qua câu hỏi số 1 đã trưởng thành, chín

chẵn hơn nhiều rồi! Giờ chỉ hóng nốt câu trả lời của trùm cuối nữa là xong!

Tuấn: “Tất cả của cô ấy, tôi đều thích!”

Người dẫn chương trình: “Hay hay!”

Oh my God! Trên cả tuyệt vời à nha! Hừm, câu trả lời lần này của tất cả người chơi đều rất hay và ý nghĩa, thật tò mò xem ai sẽ là người giành được số lượt bình chọn cao nhất đây!

Các bạn đọc giả bình luận phía dưới sẽ người dẫn chương trình như tôi biết nhé!

[...]

CÂU HỎI SỐ 3: “Kể về kỉ niệm với đối phương khiến bạn nhớ nhất”

Đức: “Có lần tôi và Salvia về thăm lại trường cũ, cô ấy rủ tôi lên sân thượng và rồi cô ấy nói yêu tôi”

Kiệt: “Buổi sáng hôm đó, sau khi ba chân bốn cẳng chạy khỏi buổi xem mắt do ba mẹ sắp xếp, tôi đến đón Trang, cô ấy ngửi thấy nước hoa phụ nữ trên người tôi liền giận dữ.

Tôi dỗ mãi cũng không nghe, nói hết nước hết cái mà cô ấy vẫn chưa tha thứ.

Tôi làm liều, hôn cô ấy...”

Tuấn nghe vậy liền tranh thủ vào khịa: “Út nhà ta cũng bạo phết”

Kiệt đỏ mặt, nói: “Anh im đi”

Quang: “Cô ấy tổ chức sinh nhật cho tôi, tôi được ăn bánh kem do chính cô ấy làm.

Kỉ niệm đó làm tôi nhớ nhất vì đó là lần đầu tiên có người nhớ và đến và tổ chức sinh nhật cho tôi”

Tuấn: “Lần chơi thử thách ‘trời sinh một cặp’, cô ấy chủ động hôn tôi”

[...]

Người dẫn chương trình: “Giờ là câu hỏi cuối cùng!”

CÂU HỎI SỐ 4: “Nêu một lí do mà đối phương bắt buộc phải thích bạn”

Đức: “Salvia bắt buộc phải thích tôi vì tình cảm tôi dành cho cô ấy là thật lòng, không một chút giả dối”

Kiệt: "Dù có là mặt trăng hay mặt trời, chỉ cần cô ấy thích, tôi sẽ mang về bằng được!"

Quang: "Phương bắt buộc phải thích tôi vì cô ấy sẽ không tìm được người đàn ông thứ hai trên trái đất này xem cô ấy là ngoại lệ đâu!"

Tuấn: "Nếu như cô ấy muốn, tôi có thể chiều cô ấy mọi lúc, mọi nơi!"

Người dẫn chương trình: "Ặc...! người chơi lần này bá đạo quá!"

Độc giả viết bình luận ở dưới để tôi biết người thắng cuộc sẽ được trao vương miện và được gắn biệt danh là **ÔNG VUA BÁ ĐẠO TRÊN MỌI MẶT TRẬN!** nha! Tạm biệt mọi người ở những chương trình sau.

Bye!"

[...]

Được rồi, được rồi! Game Show của chúng ta đến đây thôi, ngoại truyện ngày mai sẽ kể về tổ ấm nhỏ của Ngân và Tuấn nha mọi người! Những lần thả thính tùm lum giữa cặp vợ chồng trẻ, giận dỗi vu vơ như các cặp đôi mới yêu sẽ không khiến độc giả phải thất vọng đâu nha!.

Chương 97: 97: Ngoại Truyện 2 Tổ Ấm Nhỏ 1

“Bà xã, anh mang giải thưởng về nè”

Hắn về được đến nhà phát là khoe ngay, chơi Game Show xong được gắn cái biệt danh “ÔNG VUA BÁ ĐẠO TRÊN MỌI MẶT TRẬN!”, oách phết chứ đùa.

Hihi, chắc chắn cô sẽ hỏi hắn muốn thưởng gì cho mà coi, phải viết sẵn ra giấy mới được...

“Bố nhanh trốn đi, mẹ đang đi tìm gậy đánh bố đó”

Mặt hắn biến dạng khi nghe câu nói của cậu con trai.

Hề? Sao cô lại tìm gậy hắn? Hắn...!hắn có làm gì sai đâu chứ...

Hay tại...? Hay tại thằng nhóc con này mách lẻo chuyện gì của hắn cho cô? Hừ, hắn biết thừa đấy nha! Hu hu, biết ngay mà, trong nhà này chẳng ai thương yêu gì hắn hết, từ khi thằng nhóc con xấu tính này sinh ra, cô cũng không yêu hắn nữa rồi.

Hở tí là cục cưng, bảo bối, lúc nào cũng chơi đùa với nó, chẳng dành tí thời gian nào cho hắn cả...

Giờ lại còn đi tìm gậy đánh hắn nữa...!Không được! Phên này hắn phải nổi dậy đòi lại công bằng cho bản thân, không thể cứ thế này mãi được! Tiến lên nào!

[...]

Vài phút sau

Khác với cảnh hào húng, đầy ý chí tiến lên lúc nãy thì bây giờ lại yếu đuối nhu nhược biết bao.

Hắn khóc lóc, ngồi quỳ gối trước cửa phòng cô, cầu xin tha thiết:

“Bà xã, anh sai rồi mà...”

Cô trừng mắt, quát:

“Giờ biết sai cũng muộn rồi! Anh hay lắm, được lên truyền hình, nói linh ta linh tinh cái gì không biết”

Vừa quát, cô vừa đập cây gập lên xuống thể hiện sự tức giận, hấn thấy vậy mà run sợ, chỉ dám thút thít chứ không dám nói gì.

Người ngoài nhìn vào họ lại nhầm rằng trong gia đình, người đáng ra là vợ phải thay là chồng mới phải, còn người đáng ra là chồng, phải thay là vợ mới đúng!

Ngân thở dài, đi đến và ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

Cô chẳng thèm quan tâm hấn nữa mặc cho hấn cho hết kéo tay, kéo áo, khóc lóc nãy giờ.

Sớm biết là hấn biến thái, lại còn khủng điên như vậy thì cô vút quách hấn ra chuồng gà ở cho rồi.

Đúng là câu “ai rồi cũng khác” có lần cô đọc trên facebook không sai đi đâu được, rõ ràng lúc chưa yêu, hấn ga lăng, lạnh lùng, trầm tính bao nhiêu thì lúc yêu nhau, hấn có tính chiếm đoạt, sở hữu, khủng điên bấy nhiêu!

Haiz, giờ mà được thì cô không thương tiếc gì mà ném hấn ra chuồng gà chơi đấy.

Ngân ngẩng lên nhìn đồng hồ rồi té ngửa ra, thời gian trôi nhanh thật, vậy mà cũng sắp trưa rồi, cô phải nhanh nhanh đi chuẩn bị bữa trưa thôi.

Ngân đứng dậy đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa trưa, trước lúc đi vào phòng bếp, cô không quên ném cho hấn một từ là:

“Nhịn!”

Một từ thôi, chỉ một từ thôi mà như muốn móc tim, móc gan hấn ra.

Hu hu, cô cần ác với hấn vậy không? Tuy là đàn ông hấn hoi nhưng hấn cũng có trái tim mà, cũng biết đau khổ, tổn thương nữa...

Và người vịnh dự đứng vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng người

luôn làm hấn tổn thương chính là cô! Hức...

[...]

Không được! Trưa nhin, hấn chịu được! Nhưng tối mà không được nằm ngủ cạnh cô thì hấn không chịu được, hấn xin đầu hàng! Trưa mà cô cho nhin thì rất có thể tối cô cho ra sofa nằm, hấn bị một lần như vậy rồi, nằm ngủ trên sofa hấn mới biết không ấm và hạnh phúc bằng được nằm ngủ cạnh cô.

Nằm ngủ trên sofa lạnh lắm, hu hu...

Phải nghĩ cách, nghĩ cách...

“Con trai yêu”

Hấn đi lại, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu con trai, cậu bé quay lại nhìn bố và hỏi:

“Bố định nhờ vả con chuyện gì hả?”

Ách, sao suy nghĩ của hấn đều bị thằng nhóc con này đọc hết sạch vậy?

“Con trai yêu, con giúp bố đi chứ bố không nghĩ ra cách gì để dỗ mẹ con hết”

Nói như vậy chắc đủ chân thành rồi nhỉ? Chắc chắn cậu con trai của hấn sẽ vui lòng mà giúp hấn thôi.

Nhưng không, câu trả lời của thằng nhóc khiến hấn hoàn toàn sụp đổ.

Cậu con trai nhìn hấn, nói:

“Chẳng phải trong Game Show bố bảo khi mẹ giận dỗi thì bố dỗ mẹ trên giường đấy thôi? Đấy, cách đấy, bố dỗ mẹ đi”.

Chương 98: 98: Ngoại Truyện 3 Tổ Ấm Nhỏ 2

“Chẳng phải trong Game Show bố bảo khi mẹ giận dữ thì bố dỗ mẹ trên giường đấy thôi? Đấy, cách đấy, bố dỗ mẹ đi”
Không ngờ mình lại hại chính mình, biết thế trong Game Show không trả lời linh tinh, rồi giờ tự dưng vác hại vào thân...!Biết thế không vì cái vương miện và cái biệt danh vớ vẩn gì đó mà trả lời ngớ ngẩn.

A, lúc này ngời hối cũng không kịp nữa rồi.
Hừ, biết thế không hỏi thẳng nhóc con này, nó có trả lời cũng như không.

Mệt và mất công!

Ông trời ơi, nước đi của con sai lầm quá, cho con đi lại được không?
[...]

Dù đã cố dỗ cô bằng mọi cách hấn có thể nhưng cô vẫn cứ lạnh như băng.

Hấn ngời ngẫm lại và rút ra một kết luận rằng: Làm gì thì làm nhưng không bao giờ được chọc giận vợ!

Phải, kết luận rất thuyết phục đấy!

“Bố, mẹ hỏi bố có muốn cùng mẹ và con đi siêu thị không?”

Thời tới cảm không kịp! Hấn đứng bật dậy, chạy vào nói với cô mà quên mất rằng chưa trả lời cậu con trai của mình.

Cậu bé nhìn bố mình nhảy tung tăng đến chỗ mẹ mà rùng mình, nghĩ bụng: Đàn ông khi yêu ai cũng khùng điên và sến sẩm như vậy sao?

“Có, anh đi!”

Ngân đang định cầm lược lên chải tóc thì chẳng biết hấn từ đâu phi

tới và giật lấy lược trên tay cô.

Hắn càng ngày càng hư rồi đấy, xem ra cô phải dạy hắn lại từ đầu rồi.

Chẳng quan tâm tới vẻ cau có của Ngân, hắn vừa chải tóc vừa khen:

“Tóc bà xã thơm ơ là thơm”

Ách, sến súa! Ngân nổi hết cả da gà, cô đến bó tay với hắn luôn.

[...]

“Ôi, đẹp trai quá!”

“Có nên chạy lên ra số điện thoại không nhỉ?”

“Thôi đừng, hình như người ta có chủ rồi”

Tiếng xì xào chủ yếu đến từ phái nữ đang đi mua đồ trong siêu thị, Ngân siết chặt tay, nếu biết đem hắn đến siêu thị rồi thu hút nhiều người như vậy thì cô để hắn ở nhà cho xong.

Hừ, giận thì giận thật nhưng mà người khác giới cứ soi soi chồng mình thế này, một từ bây giờ có thể nói hết cảm xúc trong cô bây giờ là: ghen!

Cậu con trai hết ngược lên nhìn mẹ, lại ngược lên nhìn bố, cậu bé lắc đầu ngán ngẩm.

Bố chẳng biết gì hết, vẫn cứ tươi cười như không mà nhìn mẹ kìa...! như muốn cầm giao đấm người khác ý...

Ái chà chà, bố mà cứ có sức hút với người khác giới như này kéo có ngày mẹ nhốt bố trong nhà, không cho đi đâu cũng nên.

“Anh gì ơ, anh không phiền thì có thể cho em xin số...?”

“Không em nhé, anh ấy phiền”

Ơ, chưa kịp nói hết câu mà...

Không để cô gái trẻ kia hỏi hết câu, Ngân ôm tay hắn, nở ra một nụ cười thánh thiện nhìn cô gái trẻ kia và nói.

Biết điều thì tránh xa chồng bà ra nha con, đụng vào chồng bà, bà nhai đầu mày!

Cô gái trẻ kia ngượng quá khi bị từ chối liền đỏ mặt quay đi, lúc cô

gái kia đi xa rồi, Ngân véo mạnh vào tay hấn, nói:

“Đáng ghét!”

Ủa, hấn có làm gì sai đâu mà bảo hấn đáng ghét vậy? Kì quá à, có biết nói vậy là hấn tổn thương lắm không? Hấn ôm eo cô, hỏi:

“Bà xã ghen đấy à?”

Như bị nói trúng tim đen, Ngân đỏ bừng mặt, ú ớ chẳng nói được gì.

Làm gì có chứ...!cô không có ghen gì hết á, không có ghen gì hết!

Về phần hấn thì vui vẻ vô cùng, cô biết ghen là còn yêu hấn rồi, hạnh phúc quá trời luôn! Hành động từ chối người khác giới có ý định tiếp cận chồng mình bằng sáu từ đơn giản của Ngân hôm nay thật đáng lên báo chí!

Cả ngày hôm đó, hấn cứ nhai đi nhai lại câu hỏi như là “bà xã ghen à?”, “bà xã ghen đấy ư?” hoặc đại loại thế làm cô phát bực.

Thế đấy, hai vợ chồng trẻ chỉ nói chuyện xoay quanh đến buổi đi siêu thị là hết giận đối nhau luôn rồi..

Chương 99: 99: Ngoại Truyện 4 Tổ Ấm Nhỏ 3

“Mẹ, con về rồi”

“Ôi, cục cưng của mẹ, lại đây mẹ thơm cái nào”

Ngân dang rộng cánh tay đón cậu con trai vừa đi học về, cô đặt một nụ hôn lên má nó, hỏi:

“Hôm nay cục cưng ở lớp có vui không?”

Cậu bé ôm chầm lấy cô, cười tí mắt nói:

“Vui lắm ạ!”

“Thay quần áo đi rồi ra đây với mẹ”

Ngân nhắc nhở cậu con trai, cậu bé vâng lời rồi ngoan ngoãn đi về phòng thay quần áo.

Hắn để ba lô của cậu con trai xuống ghế rồi cố ý đứng sát lại gần cô, nói:

“Bà xã, anh cũng muốn được thơm”

Ngân hừ lạnh rồi dẫm mạnh vào chân hắn.

Đồ khùng! Đồ khùng lại còn thích đòi hỏi! Haiz, chẳng biết người nào xấu xa cứ nhân lúc hai mẹ con cô đã ngủ say rồi đẩy cậu con trai bé bỏng của cô xuống cuối giường nằm, còn mình thì nằm cạnh và ôm cô đến nghẹt thở mới chịu buông.

Hắn nhìn cô, vừa ra vẻ đáng thương, vừa ra vẻ đòi hỏi nhưng khổ thân thay, cô chẳng thèm để mắt đến, chỉ bận tâm vào việc của mình.

[...]

“Tuấn, ra đây buộc tóc giúp em”

Ngân từ trong phòng bếp nói vọng ra, nghe lệnh bà xã, hắn từ bỏ đồng tài liệu đang làm dở, đứng dậy chạy ra phòng bếp giúp cô.

Cậu con trai cũng chạy vào theo hóng hớt.

Buộc tóc xong, hấn muốn có thời gian riêng tư với cô một tí mà có cậu con trai đáng yêu ở đây nên không tiện cho lắm, hấn nghĩ cách phải đánh lạc hướng nó, bèn nói:

“Oa, đến đoạn siêu nhân đánh yêu quái rồi kìa”

Hồi còn con nít, ai chả mê phim siêu nhân, đến cả hấn nhìn vậy thôi chứ hồi xưa cũng mê siêu nhân lắm nha, mê đến nỗi bị ảo tưởng sức mạnh! Vì ba mẹ không cho mua đồ chơi bạo lực như súng, kiếm mà các siêu nhân hay dùng nên hấn chỉ có thể tưởng tượng cây thước kẻ, đôi đũa là súng, là kiếm.

Nhớ lại tự dưng thấy ngượng!

Thằng nhóc Minh, cậu con trai của hấn cũng không ngoại lệ, thậm chí nó còn mê siêu nhân hơn cả hấn hồi bé.

Trước giờ hấn luôn nghĩ mình là fan cuồng, fan cứng nhất không ai sánh bằng, giờ tự dưng có người fan cuồng, fan cứng hơn mình, nghĩ mà thấy ghét!

Nghe bố nói đến đúng đoạn gây cấn mà mình thích, nhóc Minh tin ngay, cậu bé không húng hóng hớt nữa mà chạy ra phòng khách xem siêu nhân.

Chỉ đợi có vậy, hấn nhanh chóng hành động, hấn vuốt gọn tóc cô qua một bên và cắn mạnh vào cô Ngân.

Ngân đỏ bừng mặt, con dao trên tay cô rơi xuống đất kêu “keng” một tiếng.

Đau...

“Thôi nào, em còn nấu ăn”

Ngân đẩy hấn rồi cúi xuống nhặt con dao, hấn vẫn chưa có ý định quay về phòng nên nán lại phòng bếp cùng với cô, hấn cứ mân mê vết cắn do mình gây ra trên cổ cô.

Cũng đã lâu rồi hấn và cô mới có không gian riêng tư như vậy.

[...]

Cạch

“Cục cụng, đến giờ ăn rồi”

Ngân đặt bát được sườn xào chua ngọt xuống bàn rồi đi lại vỗ nhẹ vào vai nhóc Minh, cậu bé tuy còn mãi xem siêu nhân nhưng nghe lời mẹ liền đứng dậy đi rửa tay, chân và ngồi vào bàn ăn.

Hắn kéo ghế cho nhóc Minh, cô ngồi trước rồi mới kéo ghế cho mình ngồi.

Xới cơm cho cả nhà xong, hắn gấp sườn vào bát cô và nói:

“Ăn nhiều vào, dạo này em gầy đi rồi đấy!”

Hắn không muốn thiên hạ đặt cho biệt danh “hút máu vợ” đâu, kết hôn rồi không những tăng cân mà cô còn sụt đi, trông đến là thương!

Và còn một lí do khác nữa, hihi, cô đầy đủ thì hắn “ăn” mới thích!

Ngân chớp chớp mắt nhìn hắn vẻ không tin vào bản thân khi nghe được câu như vậy.

Nhóc Minh không muốn mẹ cứ dán chặt mắt vào bố như thế nên cũng bắt chước theo hắn, cậu bé gấp một miếng sườn vào bát cô, nói:

“Mẹ ăn nhiều vào, nhìn mẹ béo lên mới xinh!”

Ngân quay sang nhìn cậu con trai 5 tuổi cầm đũa có phần chưa quen đã học thói bắt bước thì bật cười, cô xoa đầu cậu bé, hỏi:

“Vậy mẹ như này không xinh hả?”

Nhóc Minh lập tức lắc đầu, nói:

“Vẫn xinh nhưng béo lên xinh hơn”

Hừ, thằng nhóc con đáng ghét, cô mới để ý hắn một tí thôi mà đã quay phắt sang thằng nhóc con kia rồi...!Trời ơi, hắn ứ chịu đâu!

[...]

Trong căn nhà của một tòa chung cư vang lên tiếng nói của tất cả thành viên, thật ấm cúng và hạnh phúc biết bao.

“Bà xã nấu ngon nhất!”

“Mẹ của con nấu ngon nhất quả đất!”

“Khiếp, hai bố con chỉ giỏi nịnh thôi”.

Chương 100: 100: Ngoại Truyện 5 Sum Hạp

“Ngân này...”

“Vâng?”

Nghe có tiếng gọi, Ngân quay đầu lại đáp, cô không ngờ được rằng tiếc gọi đẩy lại từ Salvia.

Chị ấy gọi cô có chuyện gì nhỉ? Chắc không phải chị ấy còn yêu và muốn tranh giành ông xã của cô đấy chứ?

Này này, vậy thì mơ đi nha! Hồi còn con nít kia là cô chưa yêu, lại không biết tranh giành nên cô nhắm mắt làm ngơ được, chứ giờ cô và hấn kết hôn rồi, lại còn dám tranh giành ông xã của cô, cô không có tha đâu!

Hoặc là không phải như vậy, cô nghĩ nhiều rồi.

Hấn từng kể với cô rằng ngày ấy hấn có việc phải trở về Trần gia để giải quyết, đáng lí ra cũng chẳng liên quan gì tới hấn đâu nhưng mà người chị Salvia là hấn, chị ấy đòi hủy hôn ước vì muốn theo đuổi hấn và chị ấy cũng nói luôn rằng không có một tí tình cảm nào dành cho anh cả.

Hai bác bên ấy sốc lắm vì đâu có ngờ sự tình nó lại thành như này, hai bác liền gọi hấn về làm rõ mọi chuyện.

Hấn có kể sự việc về sau nhưng mà cô nào cá vàng nên quên mất tiêu luôn rồi.

“À thì...! chỉ là chị muốn xin lỗi em, hồi xưa chị hành động thiếu suy nghĩ quá...”

Salvia cúi đầu, nói nhỏ, khó lắm cô nàng mới có đủ can đảm để nói ra hai từ “xin lỗi” này.

Hồi xưa cô nàng cứ đắm đầu vào tình yêu mù quáng đấy, giờ hết trò này đến trò khác, Ngân cũng đã chứng kiến tất cả và sau này cô còn là vợ của hắn nữa, nghĩ lại Salvia thấy thật đáng hổ thẹn.

Bây giờ không như trước nữa, giờ cô nàng toàn tâm toàn ý bên anh Đức rồi, vậy là đủ!

"Không sao đâu chị, quá khứ rồi mà"

Ngân mỉm cười, nắm lấy hai bàn tay của Salvia xoa xoa.

Chà, xem ra cô nghĩ nhiều thật rồi...

"Thật sao?"

"Vâng, thôi đừng ở đây nhé! Chị phụ em một tay nào"

"A, được!"

Salvia xắn tay áo, nhanh chóng mang thức ăn ra ngoài.

Hiếm lắm mới có dịp về nước nên bố mẹ chồng, nhà cô nàng liền nghĩ ngay tới nhà cô ăn uống, tụ tập, vui biết bao.

Hắn thấy Ngân ở trong phòng bếp cũng đã lâu, lại còn cùng Salvia ra ngoài bèn kéo cô lại, hỏi:

"Em và chị ấy có chuyện gì à?"

Ồ, ông xã cũng tinh tế phết đấy nhưng đời nào cô nói ra.

Ngân cười cười nói:

"Không có gì hết!"

He he, xin lỗi vì nói dối nha, chuyện đàn bà, phụ nữ, đàn ông như hắn tốt nhất đừng có xen vào!

[...]

"Ai da, cái Minh của bà lớn ghê cơ!"

Bà nội ôm chầm lấy nhóc Minh, nhóc này cứng chết à, muốn bắt về nuôi ghê ý.

À, phải rồi, lần này về nước có chuyện cần nói, xem thì quên bém mất.

Bà Trần cô con dâu của mình, nhẹ nhàng hỏi:

"Con gái của mẹ, thằng Tuấn ở nhà có bắt nạt gì con không?"

Bắt nạt ý hả? Xời, hấn yêu thương cô còn chẳng hết, sao dám hạ cẳng chân, thượng cẳng tay với cô kia chứ? Nói thì bảo là nói quá nhưng hấn tự tin rằng là người chồng chiều vợ nhất trên thế giới đó nha!

"Dạ không có đâu ạ!"

Có vẻ câu trả lời của Ngân không làm bà Trần hài lòng, bà cầm tay con dâu, nói:

"Con không phải bao che gì cho nó đâu! Nó mà bắt nạt con thì con cứ gọi cho mẹ, nó mà dùng tay đánh con, mẹ sẽ đánh què tay nó!"

Ơ, mẹ...

Sao mẹ lại nỡ làm vậy với con chứ, hu hu...

Trái ngược lại với hấn, cô thoả mãn lắm, hấn mà dám bắt nạt cô á, mơ đi nha!

"Mau lại đây, chụp tấm ảnh kỉ niệm phát nào!"

Anh Đức gọi.

Ngân liền đứng dậy, cầm tay nhóc Minh đi lại nơi mọi người đang chuẩn bị.

Hấn khẽ liếc nhìn Ngân và con rồi mỉm cười.

Gia đình của hấn là vậy đấy, tuy nhỏ vậy thôi nhưng hạnh phúc lại to vô cùng!

"Tuấn, nhìn vào máy ảnh nào em!"

Thấy hấn cứ nhìn chăm chăm vào cô, Đức nhắc nhở vậy.

Cái thằng nhóc này thật là!

"1, 2, 3..."

"Kimchi!"

Tách!

HẾT NGOẠI TRUYỆN..